

ÉLET A KASTÉLYBAN

(BUJKÁL A VALÓSÁG II. KÖTET)

Irta:

V. Pócsay Rozika

e-mail: v.p.rozika@gmail.com

(2001)

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET	
A BOLDOGSÁG SZIGETE	
MÁSODIK FEJEZET	
LIGETI MELINDA	
HARMADIK FEJEZET	
A SZILÁGYI KASTÉLY REJTÉLYE	
NEGYEDIK FEJEZET	
VÁRATLAN VENDÉG	
ÖTÖDIK FEJEZET	
RÉTI BEÁTA	
HATODIK FEJEZET	
ELSŐ NAP AZ ISKOLÁBAN	
HETEDIK FEJEZET	
ÁDÁMÉKNÁL	
NYOLCADIK FEJEZET	
GÁBOR DÖNTÉSE	
KILENCEDIK FEJEZET	
SZERELEM ELSŐ LÁTÁSRA	
TIZEDIK FEJEZET	
VALLOMÁS	
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
ROBI	
TIZENKETTEDIK FEJEZET	
KINGA LEVELE	
TIZENHARMADIK FEJEZET	
LEVENTE, ÉLNED KELL!	
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
SZÁLLODAI SZOBÁBAN	
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
TÉLI ROMANTIKA	
TIZENHATODIK FEJEZET	
ESZTER NÉNI KIROHANÁSA	
TIZENHETEDIK FEJEZET	
A NÁSZAJÁNDÉK	
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	
A KÉT KIS RENDŐRPALÁNTA	
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	
A NÉGYES FOGAT CSENDESKÉJE	
HUSZADIK FEJEZET	
AZ ÚJ OTTHON	

ELSŐ FEJEZET A BOLDOGSÁG SZIGETE

1.

Ezen az őszön a vénasszonyok nyara lehangolóan vette kezdetét. Egy hétig zuhogott az eső, majd napokig tartó szélvihar tombolt. A zord időjárás csaknem kopárrá vetkőztette a fákat, bokrokat. A késő ősze emlékeztető hideget nyári meleg váltotta fel, ami barátságosabbá varázsolta a tájat, feledtette a földön heverő avart, a csupasz fák sivár látványát.

Kékessy Tünde és Borbíró Levente egy ilyen nyári napon tartották esküvőjüket a rendőrség szigorú felügyeletével. A diszkrécióval zajló ünnepségnek a berliniek újabb, váratlan akciója vet véget.

Dr. Szilágyi Dénes ezredes a kémelhárító osztály vezetője ugyanis hírt kapott a Berlinben dolgozó tisztjétől, hogy a hétfőn este érkező csoportot szombaton egy előrs érkezése előzi meg. Feladatuk a budapesti csoport lakásainak ellenőrzése és az érkező csoport szálláshelyének biztosítása. Mivel Tündéeket Szőlőkertesen is veszély fenyegeti, a hétfő hajnalra tervezett Ligetgyöngyére menekítésüket vasárnap estére hozta előbbre. Az esküvőnek az ezredes és embereinek azonnali távozása vet véget. Ők kocsiba ülnek, hogy a résen levő csoport segítségére lehessenek, de a násznépnek is el kell hagynia a Kékessy-házat, méghozzá úgy, ahogy érkeztek, feltűnésmentesen. Ennek lebonyolítására az ezredes barátját, az örömapát, Kékessy Ákost kéri meg.

A vendégek, Tünde és Levente fedezékében, némi időeltolódással hagyja el a helyszínt. Miután az utolsó párt is kikísérték, Tünde nagy sóhajjal tette fel önmagának félhangosan a kérdést:

- Mikor lesz már ennek vége? A múlt hét hétfőtől péntek estig folytak egymásba a napok, most pedig szombat reggeltől hétfő estig nincs megállás.

- Igaz, Tündérkém, de részben ez nem lesz olyan nehéz, hiszen csak a ruháinkat és a legfontosabbakat kell összepakolnunk, másrészt, Dini bácsi számítása szerint hosszú nászútban lesz részünk - fogta át Levente a neje vállát.

- Levikém, te hiszel ebben?

- Megpróbálok.

- Tényleg kicsit sem bánod, hogy félben maradnak a tanulmányaid?

- Nem, mert nekem te vagy mindenre a gyógyírom.

- Na jó, akkor ebben bízva menjünk csomagolni.

Másnap délután két órakor az udvaron állt a bútorszállító. Mivel a távozásnak is a legnagyobb diszkréció mellett kellett történnie, az autó kívülről teherautónak lett álcázva. Erre pakolták fel Tünde szobájából a legfontosabb, legkedvesebb bútorait. Ehhez Ákos, Tünde édesapja ragaszkodott, hogy a messze idegenben legalább saját tárgyai vegyék körül féltett kincsét. Négy órára minden az autókban volt. Némi pihenés után, pontban öt órakor, indult meg az autókaraván fél óra eltolódással. Elsőként a teherautó gördült ki az udvarról, majd ezt követték Leventéék és végül Ákosék Gaál alezredes kíséretében. A három kocsi az ezredes utasítása szerint, Gödöllő térségében várta be egymást.

Levente egészen lassan gördült ki a kapun. Tünde fájó szívvel nézte a házat, az udvart, ami eddig az otthona volt. Levente kezére tette a kezét:

- Mit ígértél nekem fenn a szobában? Ugye azt, hogy nem fogsz sírni?

- Igen... Ne haragudj, de olyan nehéz - mondta már sírós hangon.

- Szent a béke, ha teljesíted a másik ígéreted. Mesélj nekem Ligetgyöngyéről, ami előreláthatóan, egy ideig az otthonunk lesz. Közben pedig próbálj arra gondolni, amivel én vigasztalódom, nászútra megyünk. Lehet, hogy hosszabb időre a szokásosnál, de együtt leszünk.

Tünde nyelte a könnyeit, nézte a férjét, majd nagy sóhajjal, rekedt hangon szólalt meg:

- Vonzó a gondolat, de mit tegyek, ilyen lehetetlen a természetem, nehezen fogadom el a változást. Az jár folyamatosan a fejemben: itt hagyjuk a házat, a falut, ahol felnőttem, talán örökre. Végérvényesen vége a gondtalan éveknél. Dini bácsival beautózzunk az idegen felnőttkorba, ahol ki tudja, milyen feladatok várnak ránk.

- Éppen ezért ne gondolkodj, mesélj nekem, mit olvastál?

- Oké, vigasztalódom a bátorító szavaiddal, annál is inkább, mert igaza van apunak, a boldogságunk nem eshet áldozatul a körülményeinknek, amibe saját hibánkon kívül kényszerülünk. Amióta tudjuk, hol kell egy ideig élnünk, átnéztem nem csak a saját, de a sulis könyvtárának útikönyveit is, de leírást nem találtam. Csak azt a keveset mondhatom el, amit még régebben Dini bácsi mesélt a környékről.

Eszerint Ligetgyöngye ősi emlékeket őrző ősi táj. A kitűnő klímájú, hegyekkel ölelt Szinva-völgynek egy bájosan romantikus szöglete. Egy igazi, mesebeli ékszerdoboz, ahol méltóságteljesen húzódnak fel a hatalmas parkkal övezett kastélyszerű villák a lankás domboldalra. A kis egységet alkotó üdülőrész, ahol élni fogunk, két utcányi mindössze, de ne szabályos elrendezésre gondold, mert a terepviszonyoknak megfelelően építkeztek. Az elbűvölő mesevilág két szélén megy fel autóút, egyébként a telkek között kell kacskaringózni.

Eszter néni birodalma középtájon van, szemben a főúttal, ahova széles, kavicsos út visz fel két villa között. A közvetlen lakóhelyünkről ennyit tudok.

Fellegváról, az ugyancsak közeli megyeszékhelyről pedig aligha mondhatok neked újat, láttam mennyi könyved, képed van a környékről. Apropos, te mit fogsz rólam elnevezni? - nézett rá kíváncsi érdeklődéssel.

Levente egy pillanatra meglepődött, majd elmosolyodott:

- Én? A házat vagy lakást, ahol élni fogunk, fogom Tündérlaknak nevezni. Mit szólsz hozzá?

- Meg vagyok hatva és még ennél is jobban csodállak. A legváratlanabb kérdésekre is azonnal van válaszod. Édesen tudsz udvarolni. Soha nem fogsz ráunni?

- Soha! Az én életem mindig rólad szólt, szól és boldogságomra, fog is szólani. De ez most hogy jutott eszedbe?

- Úgy, hogy Szőlőkertesen nem egy kapura van kiírva: Rózsika-lak, Anna álma és ehhez hasonlók.

- Ösztönösen csatlakozom az előttem rajongókhoz, mert semmi kételyem, azokat is nejük - esetleg anyukájukat - imádó férfiak adták kis birodalmuknak.

- Izgalommal olvastam azt is, hogy ebben a varázslatos Bükk-fennsíki mesevilágban úgy nyílnak meg a völgyek - ahol turistautak visznek el a legszebb tájakra -, mintha kapun lépnénk át. Örültem neki, mert így legalább nem kell megválnod a hegyeidtől ott sem.

Tünde hangja elcsuklott, elhallgatott, arcán peregtek a könnyei. Levente részvétellel sóhajtott fel:

- Igen, kincsem, ebben a pillanatban hagytuk el Szőlőkertet.

Megfogta a kezét, némán nézte hol őt, hol az utat. A kocsiban csak a motor halk duruzsolása hallatszott. Tünde nagyot nyelt:

- Nem szomorkodom, hiszen valóság lesz, amiről olvasás közben ábrándoztam, nagy sétákat tehetünk majd a közeli, meredek hegyoldalakkal körbevett Hámori-tónál, aminek egyik partján festői sétány húzódik.

- Látod kincsem, nincs miért keseregj, lesz, ami feledtesse velünk a távollét szomorúságát. Te láttad már a Palota Szállót belülről?

- Nem, csak fényképről ismerem, de jól kitalálta Lux Kálmán a neoreneszánsz stílusú építményt. Sikerült hűen utánoznia a Mátyás korabeli vadászkastély hangulatát a monumentális függőkerttel, amit hatalmas ősfák, gyepek és virágágyások díszítenek. Romantikáját emelte azzal, hogy meredek emelkedőre építette, aminek erősítésére létrehozta a támfalakkal tagolt lépcsőzetes sétányrendszert. A középkori hangulatot leginkább a várfalszerű bástyái, tornyai, felvonóhidat idéző kapuja hangsúlyozzák. Különösen romantikussá varázsolja a két oldalán csörgedező patakok, hogy az elbűvölő vízesésről említést se tegyek, ami háromfonatú sugárban zuhan alá. Nyáron láttam, most majd megnézhetjük télen is a befagyott vízesés jégpalotáját.

- Ugye-ugye? Nem lesz időnk keseregni, hiszen alig győződ sorolni a sok látnivalót. Csak legyen időnk mindent végigjárni.

- Igaz, de a legjobb az lesz, hogy veled lehetek. Ne félj, nem fogok neked nyavalyogni.

- Arra esküdtünk, hogy jóban, rosszban egymás mellett leszünk. Egy kis nyafizás még belefér - simította meg a combját.

- Na jó, mondd el inkább, te mit tudsz a Szinva-patakról?

- Annyit, hogy a Bükk-hegységben ered és a Sajóba torkollik. Csak nagy esőzésekkor van benne víz, mert Fellegvár elöljárói a bővizű forrásait - sajnos - bekötötték a város ivóvízhálózatába.

- Igen, szomorú, de így van. Ráadásul több, mint 70 hidat építettek fölé, és ami a legszomorúbb, a belvárosban 300 méteren teljesen lefedték. Amikor a patak felső szakasza kiszárad, a Hámori-tóból szivattyúznak vizet a vízesés életben tartásához. Nagy hirtelenjében ennyi jutott eszembe a környékről.

Elhallgatott. Leventét nézte, majd megkérdezte:

- Látom, valami nagyon foglalkoztat. Elmondanád, mi?

- Gabesz jár a fejemben. Nagyon jólesett, amikor Dini bácsi beavatott bennünket és beszélt a rendőri munkájáról. Kedvelem Gabeszt és nem szeretnék a helyében lenni. Sokszor láttam a nyár folyamán félrevonulni, ami rá igazán nem jellemző. Egyszer mondtam is neki, ej-ej, fiú, kezdesz bogarassá válni. Érdekes módon nem kontrázott, mint máskor, csak nézett rám. Éjszaka kezdett világosodni a nyári váratlan felbukkanása a közös nyaralásunkkor. Értelmet kaptak a feltett, oda nem illő kérdései: milyen kapcsolatunk van a szomszédainkkal? Ki tud az ottlétünkről? Hmm... csak most jut eszembe, a hajnali sétánkkal akaratlanul kínáltam fel neki a terepszemlét. Ráadásul én voltam meglepve Dini bácsi informáltságán a körülményeinket illetően.

- Miért térünk le a főútról? Csak nem ezen a meredek szerpentinén megyünk fel?

- De igen. Erre rövidebb is, meg kár lenne a gyönyörű élményt nyújtó látványt kihagyni. Csak nem félsz?

- Nem, bár ezeket az éles kanyarokat szívesen kihagynám az életemből.

- Meglátod, a csodálatos táj feledteti veled a rossz érzésed.
 - Valóban mesébe illő a látvány. Minden kanyar után más és más település - nézett le az alattuk húzódó völgyekbe.
- Elhallgattak. Levente fél szemmel folyamatosan Tündét nézte.
- Amint látom, mindjárt megérkezünk. A vadregényes tájba úgy ékelődnek bele a házak, mintha onnan nőttek volna ki. Na tessék! Itt van a kiszáradt Szinva-patak! Hmm!... Hogy volt szívük így tönkretenni a gyönyörű természetet!
 - Nézd, már át is értünk Ligetgyöngyére! Csodálatos a ház előtti hatalmas park a sárga kavicsos leszórt úttal - terelte Levente a figyelmét vidámabb témára.

2.

Az ezredes kiszállt a kocsiból, nyitotta a kétszárnyú, tömör vasból készült garázsajtót. A két fiatal figyelmét már a két oldalán lévő kovácsoltvas kapu kötötte le, amiknek sűrű mintázatuk épp csak sejtetni engedték a mögöttük emelkedő lépcsősorokat.

Beálltak a hatalmas garázsba, amit a szemben elhelyezkedő ajtók négy negyedre osztottak. A garázsajtóval szemben parknak beillő udvarra és a folytatásában lévő kertre lehetett kijutni. A másik két szemközti ajtó a fölfelé menő hat lépcsőfokkal a kovácsolt vaskapukkal lezárt lépcsősorokra vitt, melyeknek egy megnyújtott lépcsőfokára, az ajtókkal szemben nyíltak az úgymond földszinti lakások.

Az ezredes a baloldali lakrészbe kalauzolta a társaságot.

- Csakhogy ide értetek, már annyira vártalak benneteket! - fogadta kitörő örömmel őket Eszter néni.

- Szia, drága nénikém! - ölelte át és puszilta meg az ezredes.

- Olyan boldog vagyok, drága kisfiam, hogy mégsem kell szociális otthonba mennem! Amióta tudom, sokkal jobb a kedvem. Örülök, hogy ismét élet lesz a házban - fogadta kedves mosollyal a vendégeket.

Betessékelte a nappaliba, hellyel kínálta őket.

- Mindenekelőtt szeretném bemutatni neked az új lakóidat, akik reményeim szerint nem átmeneti állapotnak tekintik majd az ittlétüket. A magam részéről mindent elkövetek, hogy felkeltssem az érdeklődésüket a titkokat rejtő Bükk-hegység felfedezéséhez, hogy ne legyen kedvük mozdulni innen - mosolygott Tündére, Leventére.

- Ej-ej, Dinikém! Annak idején elkövettem én is mindezt veled, mégis, amikor érted jött a bátyám, hipp-hipp hurrá kiáltással fogadtad a hírt, hogy hazavisznek Pestre tőlem - mondta szerény mosollyal megsimítva unokaöccse karját.

- Igazad van, de akkor még éretlen kamasz voltam, mindössze 14 éves. Pedig ha maradok, nem így alakul az életem. Bár kedvelem a hivatásom, de talán jobb lett volna rád hallgatnom, itt továbbtanulnom, valami polgári hivatást választanom. De hogy igazoljam, mennyire megkedveltetted velem a környéket, épp arra készülök, hogy visszajöjjek ide, ha találok megfelelő állást. Szeretném a leendő gyermekeimet a nyugalmat, biztonságot nyújtó vidéken felnevelni.

- Ez lenne az igazi elégtétel számomra, kisfiam. Ne haragudj, de nekem már csak kisfiam maradsz - mondta elpirulva.

- Szeretem, ha így szólítasz. Az itt töltött négy év gyönyörű élményeit idézed vissza bennem - mondta már Tündéeket nézve. - Akkor ismerkedj meg a fiatalokkal!

Tünde a nénihez lépett, átölelte, megpusztilta, mielőtt a nevét mondta. Őt Levente, Judit, Ákos és Csilla követte.

- Nagyon örülök, gyerekeim. Jó emberismerőnek vallom magamat, meglátjátok, jól ki fogunk jönni egymással. Tudnotok kell, aki itt él, minden nehézséggel könnyen megbirkózik, mert remek emberek voltak az elődök és az ő szellemeik uralják a házat. Ne higgyétek, hogy egy babonás vénasszony szavait halljátok, mert azokban a butaságokban, amik a szavaim tartalmát sejtetik, soha nem hittem, de azt biztosan érzem: a romantikus környezet, a ház összetartó ereje elvarázsol minden itt lakót. Higgyetek ebben és meglátjátok, felhőtlen boldogság vár rátok. Ezt főleg neked mondom, kicsim - simította meg Tünde karját -, hidd el nekem, pár hét, és igazat adsz, nem kéne ilyen ijedt arcocskát vágnod. Ugye tudod, anygalkám, a hitnek óriási ereje van.

- Igen, tudom, és bocsánatot kérek, kicsit valóban meg vagyok illetődve, de félni nem félek - mosolygott a néni.

Valóban kellemesen hatottak rá a vigasztaló szavak, a néni elragadó, szuggesztív egyénisége. Máris kezdte otthonosabban érezni magát. Leventére nézett. Vajon őrá is így hat a lebilincselő fogadtatás? Megnyugodott, mert jókedvűen mosolygott rá.

- Juditkám, fáradjanak már beljebb! - invitálta őket a néni a nappaliba.

- Ne tessék minket magázni, hiszen a nagymamánk lehetne, Eszter néni.

- Nénikém, édes, most nem érünk rá leülni. Szeretném, ha kicsit megnyugtathatnám a hóhányó barátom - nézett Ákosra -, hogy jó helyen lesznek a féltett kincsei.

A két fiatalnak szánva szavait folytatta:

- Körbemutatom a legfontosabbakat, a többi majd magatok fedezitek fel. A ház három fő részből áll. A középső rész a garázs fölötti. A központi helyiségeket: közös ebédlőt, társalgót és fölöttük a nagy családi könyvtárat foglalja magába, ahonnan lépcsősor visz fel a tető-teraszra.

A központi részt két oldalról, két teljesen azonos lakrész fogja közre, amik egymás tükörképei, ezért elég, ha ezt az oldalt járjuk körbe.

A hosszú lépcsősorok, amik a parkból indulnak, egy-egy lépcsőházba torkollanak. Ezeknek vendégfogadáskor van áldásos szerepük. A vendégeket ugyanis - a lakásokat megkímélve - egyenesen a társalgóba, ebédlőbe lehet felkísérni. Ismerkedjete meg a lakással, így az emeleten elég lesz körbesétálni.

Ha a konyhával szembe fordulunk, a hosszú előszoba bal oldali végében van Eszter néni lakrésze, ami hálófülkéből, egy nagyszobából, fürdőszobából áll. Az első emeleti lakások nagyszobái a lépcsősor szélességével nagyobbak ezeknél a földszintieknél. Az előszoba másik végéből nyílik a nappali, a belőle nyíló hálószobával és fürdőszobával. Amint látjátok, a konyha erkélyén át a kilátás festői. Mintha a terasz túlsó széle a közeli hegyoldalba ékelődne, ami évszakonként más és más látványt nyújt.

Tünde belefeledkezett a csodálatos őszi színekavalkádban díszelő domboldalba, ami karnyújtásnyi távolságnak tűnt. Levente átfogta a vállát, szerelmesen nézte.

- Gyertek! A teraszon keresztül körbejárjuk a házat, így nagyjából a telekkel is megismerkedhettek. Mint látjátok, a terasz kiképzése nem szokványos - magyarázott kilépve a konyhából. - Kétharmad részt meg kellett emelni az alatta húzódó patak miatt. Szerintem nagyon előnyös, mert

a négy lépcsőfok tökéletesen lezárja az utcáról az alsó szintet. A lépcső előtt húzódó, ráccsal fedett mélyedés vezeti le az esővizet és télen a hólét. A patak mesterséges kiképzésű, ami a romantikus lelkű rokonaim szorgalmazására készült nagy összefogással. Ennek a rövid története:

Velem egykorú lenne Lidike, az unokahúgom, aki ötéves korában belezuhant egy víznyelőbe. Ha jobbra néztek, látható a lankásan emelkedő hegy, ahol a baleset történt. A szülők az ő emlékének megőrzésére kötötték össze a hegyet a Szinva-patakkal és Lidikéről nevezték el. Amint látjátok, az oldala természetesen van kialakítva. Sorsa azonos a Szinva-patakéval, csak nagy esőzések idején és hóolvadáskor van benne víz.

Ákos figyelmét már a nyolc szépen kidolgozott hatalmas oszlop kötötte le, melyek közül négy a ház felől, négy a patak túoldaláról tartotta a tekintélyes méretű teraszt. Az ezredes mosolyogva nézte barátja átszellemült arcát:

- Látom, téged már vajmi keveset érdekel a mondókám.

- Hogyne érdekelne? Hiszen folyamatosan az jár a fejemben, mire nem képes az emberi elme a saját lelkiismerete megnyugtatósáért.

- Mindenre, még akkor is így igaz, ha a felelőtlenséget nem lehet ilyesmivel kompenzálni. Nos, mehetünk tovább? - nézte a még mindig lefelé néző Ákost.

- Természetesen - lépett barátja mellé.

A ház udvar felőli sarkához indultak.

- Az alsó lakásokhoz tartozó teraszokat köti össze ez a keskeny folyosó - mondta elfordulva az ezredes -, a két ajtó pedig a két nappaliba nyílik. Innen belátható az udvar és a hatalmas kert - állt meg közepén. - Az „U” alakú épület oldalszányaiban két négyszobás lakrész van kialakítva. Az egyikben a kertész, a másikban amolyan gondnokféle lakott. Ma üresen áll mindkettő. Két bejáratuk van: ezen a végén ez a kettő - mutatott a hálósobák ablakaival csaknem szemközi ajtókra -, a másik végükön lépcsősor visz le a telket határoló Liget utcára. Mint ahogy az udvarra néző alacsony ablakok mutatják, alattuk végig tüzelőtároló raktárhelyiségek vannak. Itt, a vas hazájában vagyunk, ami látható a kerítéseken, kapukon, lépcsőházak korlátaiban.

Megfordult és a nappalin át az előszobába ment. A konyhának hátat fordítva állt meg:

- Felmegyünk a lépcsősoron a ház első emeletére - lépett ki a lakásból -, ahonnan balra a felső lakásba, jobbra a nagy közös családi ebédlőbe, azon át a társalgóba, innen értelemszerűen a ház másik felének lépcsőházába jutunk - ment fel magyarázás közben. - Az ebédlő és társalgó a garázs fölötti teraszra nyílik, aminek innen, a lépcsőházból is van kijárata - mutatta fölére az üvegajtót.

Az első emeleti lakások kétszintesek. Alul vannak a kiszolgáló helyiségek. Beosztásuk meg egyezik Eszter néniével. Némi különbség a már említett nagyszobák méretében van, no meg a nappalikéban, amik a lenti keskeny folyosó méretével bővülnek. A második emeleten a nagy könyvtáron kívül csak szobák vannak. Ennyi a mondanivalóm, a többi menet közben már a ti dolgotok - nézett Tündéékre.

Visszafordult, lementek a nappaliba.

- Foglaljatok helyet, amíg Csillukával elszaladunk a közeli étterembe valami ebédet prezentálni!

- Csak nem megéheztél? - kérdezte Judit mosolyogva.

- Ha most olyan választ vársz, Juditkám, hogy áh, dehogy, akkor csalódást kell okoznom.

- Megmentelek a vendéglői kínálattól. Még választékról is gondoskodtam. Hozzatok fel a hűtőtáskákat! - nézett a férjére, vejére, akik lesiettek a garázsba.

MÁSODIK FEJEZET LIGETI MELINDA

1.

Hétfőn Gábor az egyetemről egyenesen a kórházba sietett. Benyitott a kórterembe, Szilvi hátat fordítva feküdt az ajtónak. Zokogás rázta a testét. Odament, leült az ágy szélére, gyengéden megfogta a vállát:

- Szia, kiscica. Mondd, Szilvikém, mit csinálsz?

Megfordult, próbálta abbahagyni a sírást, de hiába. Gábor a válla alá csúsztotta a kezét, felültette. Kicsit magához ölelte, próbált a szemébe nézni:

- Mit ígértél nekem, Szilvikém? Ugye azt, hogy erős leszel, végigcsinálod?

A sápadt, reszkető lány mélyen lélegzett, hogy meg tudjon szólalni. Fél kézzel átölelte Gábort:

- Bocsáss meg, de nem tudok beletörődni, hogy nem láthatom aput és a nagyjaimat. Biztosan aggódnak értem, soha nem telik el úgy hét, hogy ne találkozzunk, most pedig már harmadik hete nem tudunk egymásról.

- Nem mondhatok mást, drága bárókisasszonykám, mint eddig: türelem. Amint kikerülsz a kórházból, az ezredes meg fogja szervezni, hogy legalább apukáddal találkozhass. Meg kell értened, drága, most mindennél fontosabb az egészséged és a biztonságod.

- Tudom, és ígérem, összeszedem magamat, erős leszek. Csak azt kérem tőled, arra találjatok módot, hogy apa tudhasson rólam valamit, mert biztos vagyok benne, nem nyugszik bele az eltűnésembe. De félek attól is, hogy Tamás felkeresi őt és zsarolni fogja.

- Tudja apukád címét?

- Tőlem nem, de nekik gyerekjáték megtalálni, aki fontos nekik.

- Rendben, beszélek az ezredessel, mit tehetünk ez ügyben, csak bízz bennem!

- Bízom, és annyira örülök, hogy legalább téged láthatlak. Szeretném megmosni az arcomat.

- Fel tudsz kelni, drága?

- Ha segítesz, talán igen.

Átfogta a derekát, úgy tartotta a karjában. Miután belelépett a papucsába, rásegítette a köntösét.

- Látom, az öltöztetőnőddé kell avanzsálnom magamat - mosolyodott el. Tessék rám mosolyogni! Nem szeretem hiába koptatni a számat! - állt fel átkarolva a lányt. - Nos, hölgyem, hol a jutalmam?

Bágyadtan nézte, majd valami mosolyfélét erőltetett az arcára.

- Elsőre nem rossz, ha jól megerőltetem a fantáziámat, még a mosolyt is bele tudom képzelni a kedves fintorodba. Kimegyünk, kiscica?

- Igen, a mosdóba lenne jó.

Gábor erősen tartva a tántorgó lányt, lassan kikísérte. Még arra is rávette, hogy pár percet sétáljanak a folyosón.

- Az járt a fejemben éjszaka, rémesen nem tudok rólad semmit. Milyen körülmények között nőttél fel?

- Elég rossz, de sok mesélnivalóm nincs róla. Hatéves voltam, amikor anyukám rákos lett és meghalt. Apu szeret engem, semmiben nincs hiányom mellette. Már amennyire engedem neki, anyagilag támogat.

- Ezt hogy kell értenem?

- Részben nem akarom őt kihasználni, másrészt, csak úgy lehetek önálló, ha anyagilag is függetlenítem magamat. Az egyetem mellett fordításokat vállallok. De előfordult már az is, hogy takarítanom kellett, hogy állni tudjam a kiadásaimat. Ráadásul titokban, mert azonnal hazaköltöztetne, ha megtudná, hogy dolgozom a tanulás mellett.

- Nem értem, miért teszed.

- Mert nem tudtam elviselni, hogy egyik nő követi a másikat az otthonunkban. Apu megvédett mindegyiktől, de elegendő lett a hákliaikból. Amikor szóvá tettem, apu azt mondta, nem tudja anyut elfelejteni, de nő nélkül sem tud létezni. Megvéd engem mindegyiktől, csak legyenek kicsit türelmesebb. Hát nem ment.

- Akkor sem értem, miért jobb állandóan idegenekhez alkalmazkodnod, mint hozzá.

- Nem alkalmazkodom senkihez. Részben ezért költözöm mindig tovább, másrészt, ha áremelés miatt rákényszerülök. Egy adott összegnél többet nem tudok kigazdálkodni. Nagyon vágyom már rá, hogy biztonságban érezhessem végre valahol magamat. Tudom, nehéz velem, kicsi korom óta mindig hisztis, makacs voltam. Eddigi életemben egyedüli személy vagy, akinek az irányítását el tudom fogadni. Talán ennyi idő után komolytalannak tartod a szavaimat, mégsem mondhatok mást, hozzád mindennél jobban ragaszkodom. Ennyire még nem szerettem senkit, és ennyire nem figyelt még rám senki, mint te.

- Bízz bennem, légy kicsit türelmes, és meglátod, minden jó lesz, mert mára már nekem is fontossá váltál.

- Annyira, hogy megbízol bennem, rajtad kívül nem lesz más az életemben?

- Ha nem így lenne, nem tölteném veled az időmet. Nem féltékenységből, csupán érdeklődésből kérdezem, Rajmiról is mesélnél? Vele miért nem jöttetek ki egymással azon az ominózus témán kívül, amit már elmondtál?

- Kijöttünk, nagyon is kijöttünk. Azért volt nekem akkora csalódás, hogy egy veszekedés miatt képes volt belemenni egyéjszakás kapcsolatba. Már mondtam neked, törékennyé vált a bizalmam iránta.

- Ő meg sem próbált győzni a berliniekkel kapcsolatban?

- De igen. Elutasítottam, mert én nem szándékoztam külföldön dolgozni. A világ minden kincséért sem hagynálak itt benneteket! Apunak én vagyok egyedül, akiért él-hal. De nem hagynám itt Budapestet sem. Nekem ez a város az életterem. Amerre járok, minden utcá-sarokhoz, macskakövhöz emlék fűz.

- Egyetlen pillanatra sem inogtál meg?

- Ezt nem merném kijelenteni, mert amikor rájöttem, hogy Tomi átvágott, Rajmi pedig könnyögött, menjek vele, majdnem igent mondtam neki, hogy megszabadulhassak a berliniektől.

- Hova hívott?

- Azt nem mondta meg, csak azt hajtogatta, mondjak neki igent, és elvisz olyan helyre, ahol nem találhatnak ránk, aztán azonnal feleségül vesz.

- Látom, kifáradtál, bemegyünk, próbálj meg aludni - simogatta meg.

- Igen, kicsit fáradt vagyok, de olyan jó veled lenni.
- Ugye angyalka, tudod, hogy a kishúgom, a beteg édesapám és közted kell megosztanom magam?
- Igen, tudom, és örülök, hogy fontossá váltam neked.
- Igen, azzá. Szeretném, ha ígéret nélkül bíznaál benne, csak az elfoglaltságaim tarthatnak tőled távol. Ha jönni nem tudok, hívlak.
- Tudom, bízz benne te is, több csalódást nem fogok okozni neked. Olyan jó, hogy számíthatok rád! Lekötöm magamat, nem kesergek. Ha tudsz, hozz be nekem valami angol irodalmat, az igénybe veszi a teljes figyelmemet.
- Most az lenne jó, ha egy nagyot aludnál - segítette le róla a köntösét.
- Nem lesz nehéz, álmos és fáradt vagyok... meg akkor az az idő is gyorsabban telik, amit nem vagy itt nálam.

Amint lefeküdt, lecsukódtak a szemei. Gábor pár percig ült még mellette, fogta a kezét, simogatta. Óvatosan fölé hajolt, megcsókolta. Felállt, lábujjhegyen hagyta el a kórtermet.

2.

Ligetgyöngyén Tündének repültek a napok, amíg ott voltak a szülei. Levente félt a búcsúzkodástól. Bár Tündének nem ment könnyek nélkül, de tartotta magát, nem akarta a férjét szomorúnak látni. Amikor kigördült az autó a parkból, nagyot nyelt, Leventébe karolt:

- Menjünk be, édeske, Dini bácsiékhoz - mondta erőltetett jókedvvel.
- Köszönöm, hogy ilyen aranyos vagy.
- Nem is vagyok aranyos, mert azért csak idejöttek ezek a ronda könnyek, pedig nem akartam.
- Pontosan ezért vagy az. Mit gondolsz, Dini bácsi miért olyan gondterhelt?
- Szerintem megviseli őt is az egész. Hallottam, amikor azt mondta apunak, váltania kell, ott kell hagynia a belvárosi rendőrséget és egy kisebb őrsöt keres. Nehéz lesz neki, hiszen ő hozta létre az osztályt, ő képezte ki az embereit, akiket nem csak kedvel, de a családjának tart. Viszont aggasztja az is, hogy Gaál alezredes napok óta nem jelentkezik és ő is hiába hívja őket, nem ér el senkit. Már a hazamenetel gondolatával foglalkozik.

Visszaértek a társalgóba. Alighogy leültek beszélgetni az ezredesékkal, megszólalt a telefon. Az ezredes izgatottan nyúlt a kézibeszélőért:

- Tessék, Szilágyi!
- Szia, Dini bá'! Mindenekelőtt elnézésedet kérem, amiért hanyagoltalak. Valójában megtehettem, nincs semmi fontos esemény a megszokott éberségen kívül. Hol Gerivel, hol Rolival járom a leplombált lakások környékét. Szerencsére semmi mozgás, de nem szeretnék meglepetésben részesülni. A kihallgatások rendben mennek. Körülbelül ennyi lenne. Minden nap erről beszámolni kissé uncsi lenne.
- Mit mondjak? Valóban nem sok. Idegesítő ez a helyben topogás. Az én ügyem is lassan alakul. Van ígéretem rá, hogy lesz munkám, de az egyik delikvens, akinek a helye szóba jöhet, betegállományban van, addig nem indítják be a nyugdíjaztatását. A másik még nem döntött, marad vagy nem.

- Ennél rosszabb hírt nem mondhattál volna! Persze, hogy nem áll meg az élet nélküled, de nem vagyok főnök-típus. Sokkal szívesebben hallottam volna tőled, hogy nem tudsz nélkülünk létezni, és maradsz!

- Ne nehezítsük egymás dolgát! Nem szokásom az érzelgősség, de nehezen válok meg tőletek.

- Oké, Dini bá', nem volt komoly, az egészséged mindennél fontosabb. Ezzel tudsz lekenyerezni.

- Szóval vállalod? Intézkedhetek a főnökségnél?

- Csúnyán hangzik, de ha nem kedvelnélek annyira, akkor is elkötelezted vagyok. Neked köszönhetem a két diplomámat, a karrieremet.

- Nekem a francokat, Gyurikám! Saját magadnak. Bár nem engedtem lankadni a lelkesedéset, amikor ideiglenesen belefáradtál a munka melletti tanulásba, de végigcsinálnod neked kellett, nem mehettem helyetted vizsgázni. Azt pedig minden szerénységed mellett tudnod kell, nincs nálad alkalmasabb, rátermettebb, akire nyugodt szívvel hagyhatnám a megkezdett, komisz munkát.

- Azt el kell ismernem, új ember folytatni, betanulni képtelen lenne a sokrétű, bonyolult munkafolyamatot.

- Örülök, hogy számíthatok rád. A döntésed birtokában azonnal intézkedem, hogy mihamarabb körbefuthasson a kérelmem. Az alezredesi rendfokozatod napokon belül a váll-lapodon virít, a kinevezésedet pedig január egytől kérem.

- Oké, Dini bá'. Szorít a muszáj, de úgy látom, nincs más hátra: irány előre! Kicsit összeszedem magamat és igyekszem méltó utódoddá válni. A kollégákkal nem lesz gondom, Gerivel évek óta jól össze tudok dolgozni, bizton számíthatok Fenyő Rolira is. Időközben összebarátkoztam a két fiatal kiszemelteddel: Kézdi Kálmánnal és Dobó Fábiánnal. Egyezik a véleményünk, remek nyomozó karakterek. Klassz csapatot hozhatok belőlük össze, de hiányozni fogsz! Aprópó! Mit tudsz Ádámról? Nagyon hiányolom a társaságát.

- A napokban jön haza a párizsi rokonoktól.

- Egy pillanat, Dini bá'! Csörög a másik telcsi, felveszem, de várj meg!

- Oké, várok!

Gyuri nevetve szólt ismét a telefonba:

- Nándi hívott. Este érkezik a Nyugati pályaudvarra Sólyom fedőnevű díszpéldány, ha minden igaz, ő lesz az „orr”. Ádám anyagából tudom, egy éve végzett a közgázon, azóta él kint. Tímár Tamás polgári névre hallgat.

- Levente, ismertél Tímár Tamást a közgázon? - nézett rá az ezredes.

- Igen. Tavaly végzett. Jó fej lenne, ha nem linkeskedte volna végig az egyetemi éveit. Kitűnő memóriája van, ennek ellenére uvékkal végezte a tanulmányait. Az életfilozófiája, sok pénzt keresni kevés munkával. Rajmi cimborája volt.

- Hallottad Leventét?

- Hallottam. Ádám is hasonlóan vélekedett a kinti munkájáról. Az áll az értékelésében, szabadulni akarnak tőle. Úgy tűnik, ezt a módját választotta az öreg.

„Bízd csak rám a bujkáló személyeket, kisöreg, nem fogsz csalódni. Egy Columbo veszett el bennem. Vannak adataim, információim. Egy hónapon belül Berlinben lesz a két Borbíró, de előkerítem azt a puha gerincű Rajmi havert is. Neked meghagyom Szilvia úrhölgyet, tudom, nagyon ráébredtél, amikor Berlinben volt.”

- Ha nem lettem volna egyértelmű, Sólyom madarat idéztem.

- Sejtettem, de jobb hangulatod nem lett tőle. Amint hallom, lehetnek információi.

- Lehetnek, de idejét múltak, mint a dédapám meséi - nevetett az alezredes. - Nándi figyelmeztetését komolyan kell vennünk, Szabó kisasszony veszélyben van Pesten. Sólyom fenyegetése mögött komoly szándék áll a leszámolásra.

- Oké! Akkor máris bizonyíthatsz, intézkedj a kisasszony ügyében! A páncélszekrényemből vedd magadhoz az új személyi okmányait. Hozd őt ide, még ma. Ha az egészségi állapota engedi, magaddal, ha nem, mentővel. Mire ideértek, intézkedek a megyei kórházban, hogy átvégyék őt. Várom a jelentésedet, szia!

- Rendben van, indulok, majd hívlak, szia!

*

Gábor az egyetemről egyenesen a kórházba ment. Nagy örömére Szilvivel a folyosón találkozott:

- Szia, elhihetem, ilyen jól vagy már? - puszilta meg.

- Egészségileg igen, bár gyengének érzem magamat. Azt mondta a doktornő, mozgásra, levegőre van szükségem.

- Ez igen! Vegyem úgy, akár a kertbe is lemehetünk sétálni?

- Igen, ő is ezt ajánlotta, de egyedül nem volt kedvem.

- Akkor hajrá, indulhatunk?

- Igen - indultak a lifthez.

- Ilyen csodálatos hír után mi történt, rossz a hangulatod - nézte aggódó tekintettel a lányt.

- Egy hét, és hazamehetek.

- Ez olyan rossz hír?

- Igen, mert ez azt jelenti, el kell válnunk, ki tudja, talán...

Peregtek a könnyei. Gábor fejcsóválva nézte:

- Eddig tartott irántam a bizalmad?

- Nem, de biztosan valahol messze kell élnem, ahova csak ritkán jöhetsz majd.

- Közhely, de igaz: a szerelem mindent legyőz! Bárhova kerülj is, ha az időm engedi, meglátogatlak. Ezt az évet kell kiböjtölnünk. Ha időt álló a kapcsolatunk, ott fogok állást keresni, ahol élsz. Most pedig felmegyünk, mert látom, elfáradtál.

- Csak kicsit vagyok fáradt. Annyira jó veled. Sietned kell?

- Kellene, de nekem sem akarózik elmenni. Jól van, maradok, de fent a kórteremben - indultak a lifthez.

Magához ölelte, csókolta, amíg a lift fel nem ért.

- Milyen fénysebességgel megy ez a nyavalyás, mindjárt felérünk.

- Mikor érezhetem ismét a gyengéd ölelése, szenvedélyes csókjaid?

- Remélem, holnap. Nem én megyek Kingiért, sietek hozzád.

Amikor kiléptek a liftből, Gábor meglepetten látta, Gaál alezredes jött velük szemben. Rosszat sejtett. A felfehérré vált Szilvi nézte. Kezét szorongatva próbálta nyugtatni.

- Szia! Csókolom a kezét, hölgyem! Épp keresésetekre indultam - nézett Gáborra, miközben gyengéden megszorította Szilvi feléje nyújtott kezét.

- Szia, Gyuri. Mi történt?

Pár szóval tájékoztatta őket a helyzetről. Bementek a kórterembe.

- Hogy érzi magát, kislány? - nézte komoly tekintettel a sápadt lányt.

- Kicsit meg vagyok ijedve, de egészségileg köszönöm, jól.

- Értsem ezt úgy, hogy ha megvizsgálja önt az igazgató főorvos, neki is ez lesz a véleménye?

- Szerintem igen. Tegnap ő mondta a nagyviziten, hogy a biztonság kedvéért maradjak még egy hétig.

- Mit mond ez a név: Tímár Tamás? - kérdezte Gábortól.

- Gazember! Csibész! Kelt ki magából dühösen Szilvi.

- Talán ismeri őt közelebbről? - nézett rá fürkésző tekintettel.

- Halálos ellenségem a piszok. Tavaly nyáron kiszemelt magának. Mivel visszautasítottam, megesküdött rá, hogy bosszút áll. Azt mondta fenyegető hangon, majd ő móresre tanít engem. Megmutatja, hogy kell megtáncoltatni az ilyen megjátszós - bocsánat, őt idézem - bigéket, mint én vagyok - mondta remegve.

- Nyugi drága, nyugi. Azért jött az alezredes úr, hogy ez elő ne fordulhasson! Ha most összeroppansz, minden erőlködésünk hiábavaló!

- Ne aggódj, nincs semmi baj, csak egy kicsit ideges lettem - kezdte rámolni a holmiját igazolásképpen.

Az alezredes elővette Szilvi új személyi okmányait és nyújtotta feléje:

- Tessék, kisasszony, barátkozzon az új személyével.

Szilvi nagy érdeklődéssel böngészte: Ligeti Melinda, született, 1964. augusztus 10. pedagógus.

- Ha Dini bácsi engedélyt ad rá, veletek megyek - hallotta Gábor megnyugtató hangját. - Hol állsz?

- Két utcával északabbra. Tessék, a másik slusszkulcs - nyújtotta.

- Köszönöm - vette át mosolyogva.

3.

Tünde lilásrózsaszín pulóvere enyhe pirosságot kölcsönzött arcának, amit vállára omló, gesztenyebarna fürtjei, a boldogságtól ragyogó tengerkék szemei még vonzóbbá tettek. Levente rajongó tekintettel nézte.

- Elbűvölsz a szépségeddel. A magassarkú cipőd, a szűk szoknyád, a testhez simuló pulóvered izgalmasan emelik ki nőies alkatodat. Elgondolkodtam, alig telt el két hónap, amióta rendszeresen hódolhatok szenvedélyemnek, máris szemlátomást formálódik sejtjeim által kislányos alkatod.

- Tavasz óta, amióta bennem is szerelemmé érlelődött az óvodáskori vonzalom, rakétagyorsasággal történtek köztünk az események, amik valóban gyors alkati változásokat eredményeznek. Anyu jót mulatott rajtam, amikor látta, hogy a pulóvereit próbálgatom a tükör előtt.

- Hh, gyönyörű kárpótlása vagy a sorsnak! - fogta át a vállát boldog sóhajjal.

- Örülök, hogy beleástad magad a pedagógiába, a neveléstudományba. De ugye ez nem azt jelenti, hogy nekem is kötelező követnem téged a közgazdasági tudományokban? - terelte el magáról a figyelmét mosolyogva.

- Na, még csak az kéne! Magam is igyekszem csak annyit megőrizni belőle, amennyi az életünk folyamán hasznunkra válik. Aranyos vagy, hogy terelgetsz, de az a Borbíró Levente akarok lenni, aki vagyok. Aki beszélhet butaságokat, ha éppen ahhoz van kedve - csóválta mosolyogva a fejét. - Látom, nem a magasröptű társalgásunk van az érdeklődésed középpontjában, sokkal inkább a természet kápráztat el - ölelte magához nevetve.

- Dee... csak... nézd, milyen festőiek a lankás hegyoldalak. A természet a képzeletet felülmúló csodákra képes. A gyönyörű színekavalkádot a legtehetségesebb festőművész sem tudná talán leutánozni. Még soha nem figyeltem meg, az ősz a sárgának és barnának ilyen széles színskáláját képes elénk varázsolni. Elbűvölő! Csinálj pár felvételt róla!

- Kérésed számomra parancs! Állj fel arra a sziklára, hogy úgy tűnjön, mintha épp a sűrűből lépnél elő. Az arcod pírja, a pulóvered és szoknyád színei csodálatosan simulnak az őszi varázslatba - igazgatta Tünde körül az ágakat.

Amikor úgy fonták körbe körvonalait, mintha sűrűből lépett volna ki, óvatosan hátrált. Türelmesen kivárta, amíg a lány tekintete ismét a természet csodájába veszik, csinált pár felvételt és leemelve őt a szikláról, tovább sétáltak.

- Hello, tündérmé, te máris az idő szárnyára kapaszkodtál? Nem ám, hogy itt hagysz! Jössz azonnal vissza hozzám! - pöccintette meg szokásához híven játékosan az orra hegyét.

Az órájára nézett, meglepetten vette tudomásul, elmúlt dél.

- Kicsikém, indulnunk kell vissza, még azt hiszik Dini bácsiék, hogy eltévedtünk.

- Az emlékeink közé feltétlenül, de oké, visszarángatom magamat a jelenbe - nézett Leventére. - Izgatottnak tűnsz, Ádám jár a fejedben?

- Igen, ő. Már biztosan megérkeztek keresztapával. Három éve, amióta Berlinben élt, nagyon ritkán találkoztunk, most mégis egy örökkévalóságnak tűnt ez a három hét, amíg Párizsban voltak.

- A helyébe sem tudom képzelni magam. Pár hete ismeri a születése történetét. Vajon milyen érzés lehetett neki az édesanyja sírjánál, anyai nagyszüleinél, akiket most látott életében először?

- Számomra is elképzelhetetlen. Biztosan sok érdekeset tudott meg a múltjáról.

- Tetszik a ragaszkodásotok egymáshoz.

- Testvérként nőttünk fel, féltem őt, amióta kisiklott az élete.

- Lehetne nekem is egy ilyen aranyos unokatestvérem, ha már igazi nincs.

- Hmm... Érthetetlen, erről még soha nem beszélgettünk. Tudsz róla valamit, miért nincs? Anyukádék rajongva szeretnek téged, hogyhogy nem akartak egy kistestvért?

- Rossz embriócska voltam. Anyu sokat kínlódott velem. Az utolsó napig nem volt biztos, hogy életben maradok. Mi lehetett az oka, nem derült ki, de azt hiszem, anyu nem vállalt több babát. Azért féltenek annyira. Amikor ovis voltam, sokszor könnyögtem kistesóért.

Ilyenkor apu próbált leszerelni. Egyik alkalommal, amikor sehogy sem tudott megnyugtatni, az ölébe vett és azt mondta, nem lehet, mert anyu beteg lenne tőle. Ennyi elég volt a meggyőzésemre, soha többé nem hoztam szóba. Sőt, ha véletlenül meghallottam, hogy anyu a hasát fájlalja, sírva kértem, menjen el a doktor bácsihoz, gyógyíttassa meg, nehogy odabújjon egy baba úgy, mint én régen.

Levente szomorkásan elmosolyodott, megsimogatta a karját:

- Remélem, neked könnyebb lesz. Amióta adott a lehetőség, sokszor bizonytalanodok el. Még bennem van a vágy, hogy két-három csöppség szaladgáljon körülöttünk, de téged féltelek. Gyerek nélkül el tudom képzelni az életemet, de nélküled nem!

- Aranyos vagy. Profpapára nyugodtan rábízom magamat. Te mit tudsz erről, neked miért nincs tesód?

- Semmit, kincsem. Én is emlékszem rá, milyen elszántan követeltem, de magyarázatot soha nem kaptam. Kamaszkoromban a nagyikámtól hallottam, műsoron kívül jöttem. Felnőttként úgy gondolom, anyu engem apu kedvéért vállalt. Sokszor jut eszembe, mennyire rosszul esett, hogy soha nem vett az ölébe, mint más anyuka a gyerekét. Legfeljebb este, hogy nyugodtan nézhesse tőlem a tévét. Ha örömben a nyakába akartam ugrani, apu mindig megfékezett. Azt mondta, ilyen nagy fiút el sem bír az anyukája. Csúnyán hisztiztem és haragosan azt kiabáltam, nem igaz! Tündike még nálam is kisebb, mégis elbír. Apu engem is az ölébe vett és csak annyit mondott: „Ugorj az én nyakamba, Manócskám!” Átöleltem, keservesen sírtam és azt hajtogattam, engem az anyu nem szeret. Hiába puszilgatott, nagyon nehezen tudtam megnyugodni. Még szerencse, hogy tőle rengeteg gyengédséget, szeretetet kaptam, különben mostoha gyerekkorom lett volna. Amikor délutánonként vártam rád a sulis előtt, jóleső érzéssel néztem, milyen édesen öleled magadhoz a rád csimpaszkodó lurkókat, jó volt végiggondolni, a mi gyerekeinknek tündéri anyukájuk lesz. Nekik soha nem kell amiatt sírniuk, hogy nem szereti őket.

- Szerintem apukád kényeztette el anyukádat. Talán azért, mert olyan vékonyka.

- Lehet. Bár te még nála is vékonyabb vagy. Rettenetesen fogok rád vigyázni, ha egyszer mégis elkapna bennünket a gépszív és engednék a vágyainknak. Felnőttként értettem meg azt is, anyu elutasító viszonyulása miatt ódzkodom az érintéstől, puszkodástól. Milyen jó, hogy egy drága tündér mellett visszaszokhattam rá. Mit visszaszokhattam? Létezni sem tudok nélküle - ölelte át a vállát. - Nézd csak! Milyen hangulatosan romantikus utcák vannak a környékünkön - kanyarodott be az egyikbe.

- Valóban, mintha ligetben sétálnánk.

- Érzed az ős csodálatos illatát?

- Érzem, kicsit szomorú is vagyok tőle. Az avarillat az elmúlásra emlékeztet.

- Ne az elmúlással azonosítsd, mert az ős csupán előkészület a természet téli álmára. Pár hónap nyugalomra, erőgyűjtésre neki is szüksége van ahhoz, hogy tavasszal újjáéledjen, üde zöldbe öltöztethesse az erdőket, mezőket, ligeteket; benépesíthesse színes virágokkal a parkokat, érlelhessen ínycsiklandozó zöldség- és gyümölcsféléket. Ha erre gondolsz, imádni fogod az őszt.

- Máris jobb a hangulatom - mosolygott rá kedvesen.

- Figyeld meg, minden évszaknak megvan a maga varázsa. A májust például a bódító virágillatáért kedvelem. Már van, ami egész évben pótolja számomra, mert a bőrödnek épp olyan illata van.

- Meghatóan édes tudsz lenni velem.

- Nézd csak! Közben mindjárt megérkezünk. De hol is veszítettük el a társalgásunk fonalát? Igen! Az érintésnél, puszilkodásnál. Joggal mondogathatta szegény nagyikám: „Levikém, olyan rideg kisgyerek vagy.” Pedig őt nagyon szerettem. Gyakran vett az ölébe, vele soha nem makacskodtam. Épp úgy tudott velem bánni, mint Sióládon Klarissza néni. Gyakran átöleltem, és százszor mondtam el neki: „Nagyon szeretlek, te vagy a legdrágább nagyika a világon! Annyira örülök, hogy vagy nekem!” Ilyenkor mindig kicsalt tőlem egy puszit.

- Aranyos nagyikád lehetett.

- Az volt. Nagypát is nagyon szerettem, de arról már sokat hallottál tőlem.

- Remélem, még fogok is.

- Abban biztos lehetsz. Imádok barkácsolni. Sok jó fogást tanultam el tőle, remek ötletei voltak. Kreatív ember volt. Történelmi pillanatot élünk át, kicsikém, most nyílik először a kezem által az ideiglenes otthonunk kapuja.

HARMADIK FEJEZET A SZILÁGYI KASTÉLY REJTÉLYE

1.

Szilvi két hete volt Ligetgyöngyén, ezalatt Tünde és Levente dolga megsokszorozódott. Ha valamit meg akartak beszélni egymással, folyton keresniük kellett a másikukat a hatalmas házban. Egyik nap Tünde rendet rakott ebéd után. Levente társaságára vágyott, keresésére indult. De hiába járta végig a szokott helyeket, hűlt helye volt. Járkálás közben kinézett a kertbe, nem egyszer látta már Pista bácsival a kertésszel beszélgetni, de ezúttal egyedül gyomlálgatott.

Addig-addig körözött, amíg egy ismeretlen ajtó állta útját. Kis félsszel nyomta le a kilincset. Meglepődött az eléje táruló látványtól. A szoba századelő bútorozású. Régen járhatott arra valaki, mert mindent vastagon por lepett.

Elidőzött, próbálta kitalálni, vajon ki lakhatta a ház legbelső helyiségét? A tárgyakból női lakóra következtetett. Rossz érzéssel ment közelebb a háromrészes toalett tükörhöz, aminek a két szélső tagja rá volt hajtva a középsőre. A nagymamájától hallotta, ez gyászt jelent. Megborzongott. Körbejáratta tekintetét, a szoba legbelső zugában egy földig érő, bársony terítővel letakart gyerekágyat fedezett fel. Jobban szemügyre vette, félelem fogta el. A terítő alatt kisgyerek nagyságú alak formálódott ki. Riadtan hátrált. Szinte menekülve távozott a másik ajtón át, ahol egy csaknem üres szobába jutott. Egyenesen a szemközti ajtóhoz sietett. A harmadik helyiségben az ablakon át szokatlan fehérséggel találta szemben magát. Mindkét szárnyat kitárta, kikönyökölt. Bénultan nézte a mesébe illő, egekbe kúsó, hófehér sziklafalat. A látványtól kiszállt belőle minden rossz érzés.

Büvöletéből halk nesz zökkentette ki. Furcsa izgalom fogta el, elmosolyodott. Lent Levente játszott vele kámfort, itt ő vicceli meg - gondolta és besietett a családi könyvtárba. Beült a kedvencévé vált kuckójába, amit jól takart egy könyvespolc. A magával hozott könyvet a kis asztalkára tette és feszülten figyelt.

Levente ugyanazon az ajtón át jött szinte hangtalanul, mint ő. Hirtelen ötlettel felállt, behúzódott a polc és rekamié közé. Egészen halkan szólított. Lépteit figyelte. Elment a polc mellett és a szemközti ajtón kiment. Épp utána akart lopózni, amikor visszajött. Alig volt ideje elbújni rejtekhelyére.

Megállt a polc mellett, alaposan körülnézett a kuckóban. Egy röpke pillanatra, mintha farkas-szemek néztek volna. Nevetve lépett elő. Levente odament hozzá, magához vonta:

- Szóval itt bujkálsz, hétördög? - ült le, ölébe vonva.

Villámgyorsan tüntette el róla a ruháit.

- Édesem, feljöhetnek...

- Csitt! nem érdekel! - hallgattatta el csókjaival. - Mióta anyukádék elutaztak, napközben még arra sincs időnk, hogy magamhoz öleljelek. Hát ebből elég! Látod, már az előjáték sem fontos, annyira kívánjuk egymást. Édesen fonódsz rám.

Miután valamelyest csillapodott bennük a vágy, kimerülten feküdtek összeölelkezve.

- Le kéne mennünk.

- Nyugi, Eszter néni úgy tudja, takarítunk.

- Miért fordultál vissza a lépcsőházból?

- Mert te nem ott, hanem itt voltál.
 - Na, Levi, igazán!
 - Igazán... miért, nem? - nevetett.
 - Légyszí-légyszí mondd el!
 - Idecsalogatott a parfümöd illata. Amint kiléptem a lépcsőházba, mellbe vágott az üresség, forduljak vissza, mert te arra nem jártál.
 - Engem is szokott tájékoztatni a borotválkozás utáni krémed illata, merre keresselek - ölelte át nevetve.
 - Őrült Tündi-hiányom van! Drága kincsem, magamba olvasztalak, hogy soha ne szabadulhass tőlem! - csókolta, ahol érte.
 - Csak nem meg akartál erőszakolni?
 - Nem tudom. Azt hiszem, az érezhet ilyesmit, aki megteszi.
 - Egyszer próbáld ki! Csuda izgalmas lehet áldozatává válni annak, akit imádunk.
 - Nem tehetem, hiszen csak rád nézek, máris egyet akarunk.
 - Próbálkozz álomban! Isteni lenne összeolvadva a karodban ébredni.
 - Amilyen fáradt vagy mindig, nem lenne szívem megtenni.
 - Kár. Ebéd után hova tűntél?
 - Meglepő dolog történt. Kiálltam az udvar fölötti folyosóra, gondoltam, ott várom meg, amíg végzel. Amint Pista bácsit néztem, a pince feljáró felől zajt hallottam. Odanéztem és egy idegen fickó állt az ajtóban. Amint meglátott, eltűnt. Lementem a kazánházba megkérdezni Pali bácsit, hozzá jött-e az illető. Zavarba jött, majd hebegve azt mondta, ide nem jöhetnek be idegenek. Láttam, közben ide-oda tekintget. Elég volt ennyi, hogy gyanút fogjak. Elnézést kértem tőle, feljöttem, de akkorra hűlt helyed volt. Rossz érzés fogott el, amikor sehol nem találtalak. Ha itt idegenek járkálhatnak, nem jó ötlet, ha egyedül bolyongsz a házban.
 - Rémisztő, hogy itt sem érezhetjük magunkat biztonságban.
 - Felhívjuk Dini bácsit, kíváncsi vagyok, mit szól a történethez.
 - Hallottam, te is a másik oldalról jöttél ide. Téged nem rémisztett el az a... hogy is mondjam, gyászszoza?
 - Arról a rejtélyes lakrészről beszélsz, ami a belső szobánk mögött van és a folyosóra nyílik az ajtaja?
 - Igen, arról.
 - Nem először jövök rajta át. Eddig még egyszer sem néztem körül, csak futó pillantást vetettem a helyiségekre, merre kell továbbmennem. Na gyere, arra menjünk vissza.
- Meglepetten nézett körül a súlyos titkot rejtő szobában.
- Ejha! Ez valóban hátborzongató. Na, majd elbeszélgetünk Eszter nénivel, milyen titkot takarhat a szívszorogató látvány. De mindenekelőtt Dini bácsit hívjuk - ültek le a nappaliban. Levente tárcsázta az ezredest.
 - Szia, Dini bácsi!
 - Szia, Levente, csak nem valami baj van?

Részletesen elmondta a történeteket. Az ezredes egyre izgatottabban hallgatta.

- Értem, értem. Köszönöm, hogy hívtál. Utána fogok érdeklődni, ki járkal a villában és hol tud bejutni. Máris intézkedem, hogy a házban és környékén biztonságban lehessetek.

- Arra gondoltam, a helyiségeket jó lenne felszerelni házi telefonokkal, hogy Tündikével könnyebben megtaláljuk egymást, ha elkeveredünk a hatalmas házban.

- Remek ötlet, ez ügyben is intézkedni fogok.

- A földszinten és a lakrészünkben megoldom magam.

Eszter néni jelent meg az ajtóban.

- Kézcsókom, Eszter néni! Dini bácsival beszélek, átadjam a telefont?

A néni érte nyúlt, leült. Ők pedig kimentek a konyhába, uzsonnát készítettek. Eszter néni izgatottan ment ki hozzájuk:

- Nagyon ideges lettem Dini közlésétől. Pali, a fűtő, két éve van itt, eddig megbízhatónak tűnt. Pistuka gondjaira volt bízva. Mi üthetett belé, hogy idegeneket enged a házba, fogalmam nincs, de nem hagyom annyiban!

- Ne tessék idegeskedni, Dini bácsi intézkedni fog - mosolygott rá békítően Tünde.

A kellemetlen incidens nélkül is romlott a hangulat a kastélyban. Szilvi jelenléte felborította az addigra kialakult rögtönzött család életritmusát. Lábadozásával Tündének megkettőződött a munkája. Ketté kellett szakítania magát Eszter néni és közte, ami miatt a néni mind többet elégedetlenkedett. Nem vette tudomásul a megváltozott helyzetet, görcsösen ragaszkodott Tünde társaságához, a délelőtti beszélgetésekhez.

Tündének is hiányoztak a meghitt társalgások, ezekből ismerte meg Eszter nénit, a múltját, a környék lakóit, akik a keze alatt nőttek fel. De ezekből derült ki, a néni azért maradt egyedül, mert könnyen csábult ide-oda. Volt, hogy egyszerre több férfibe volt szerelmes. A gyerekeket szerette, ezért inkább lemondott a saját családról. Óvónő lett, nehogy tönkretegye természete miatt a saját gyereke életét. Minden figyelmével, szeretetével a rábízott csöppségek felé fordult. A kis sorsokon keresztül ismerte ki a férfiak felelőtlen viszonyulását a családhoz. Ez győzte meg döntésének helyességéről.

Tünde próbált megoldást találni az egyensúly megteremtésére, de Szilvit idegesítették Eszter néni meséi, a néni pedig egyre zárkózottabbá vált és bosszantotta, hogy elveszítette Tünde kizárólagos figyelmét. Alig-alig mozdult ki szobájából. Így Tünde legnagyobb igyekezete ellenére, beköltözött a házba a féltékenység.

2.

Az ezredest nyugtalanították Levente hírei. Gaál alezredessel Ligetgyöngyére utazott. Felvette a fellegvári városi rendőrkapitánnyal a kapcsolatot. Megegyeztek, közvetlen riasztó berendezést építenek ki a ház és a helyi rendőrőrs között. Timó Pálnak azonnali hatállyal felmondott és kihallgatását kérte a rendőrkapitánytól. Tőle kért megbízható embert a fűtésidényre. Egy éjszakát töltöttek ott, ez idő alatt lecseréltette a külső zárat is.

Levente örült a változásoknak, mégsem tudott megnyugodni. Törte a fejét, hogy állíthatná vissza a kezdeti jó hangulatot. Elsőként Eszter néni puhításával próbálkozott. Azt hitte, ha türelmesen végighallgatja, elbeszélget vele, jobb kedvre tudja őt hangolni. Ezért ha csak tehette, beült hozzá a szobájába.

- Eszter néni drága, jó lenne, ha ki tetszene jönni hozzánk, vagy el tetszene mondani, mi a baj?
 - Semmi. Mi lenne? Végre nem vagyok egyedül, teljesült a vágyam, élet van a házban. Az érkezéseikkel el lettem kényeztetve, amiről nehéz lemondanom. Belátom én, hogy nem körülöttem forog a világ. Nem tehetek róla, kezdem megtűrt személynek érezni magamat a saját házamban. A rosszkedvem nem neked szól, kisfiam, hiszen látom, amint van egy kis szabadidőd, bejössz hozzám.
 - Bejönne Tündike is, de jelenleg is Melindával van elfoglalva. Sokat kell vele beszélgetni, rossz idegállapotban van.
 - Tisztában vagyok vele. Szeretem és tisztetem az unokaöcsémet, de ennek a lánynak az idemenekítésével nem értek egyet. A házam nem szanatórium. Nem tudom, ki lesz a felelős, ha valami borzalmat követ el maga ellen. Furcsán viselkedik, amióta Gábor csak telefonon beszél vele. Nem egyszer hívtam már be a teraszról, mert derékig kihajolva nézett le a patak-mederbe. Jó-jó, nem tragikus a mélység, de azért a betonaljzatban összetörhetné magát. Nem értem, miért nem vitetitek el gyógykezeltetni?
 - Azért, drága Eszter néni, mert orvosi javaslatra van családi környezetben. Állítólag ez kell a teljes felépüléséhez. Jobban oda fogunk figyelni és ha nem javul az állapota, beszélek Dini bácsival.
 - Mikor fogjátok úgy ítélni, hogy nem javul? Meddig tartjátok itt az én rovásomra? Áhh, mindegy. Beérem én azzal a kevéssel, ami a te idődből telik, csak hiányolom Tündike kedves társaságát. Olyan jól megvoltunk mi itt hárman. Az a baj, kisfiam, én már nem tudok és nem is akarok senkihez alkalmazkodni. Ha te be nem néznél rám, magányosabb lehetnék, mint voltam.
 - Nem kéne, hogy így legyen, drága Eszter néni. Tündike örülne neki, ha ki tetszene jönni a konyhába, nappaliba, mint Melcsi érkezése előtt. Ő még sokat alszik, lenne idő a beszélgetésre.
 - Próbálkoztam vele, de rettenetesen idegesít, hogy negyedóránként rohan be megnézni Melindát. Folyton félbeszakad a téma, így nem lehet beszélgetni.
- Levente sóhajtott, megsimította a néni kezét és megkérdezte:
- Ki tetszik velem jönni? Segítenem kéne Tündikének, mert kifutunk az időből.
 - Na látod? Minden munka rád hárul.
 - Kettőnkre, Eszter néni, drága.
 - Jól van. Menj csak, majd elleszek én itt magamban.
- Nagyot sóhajtott ismét, nézte pár pillanatig a nénit, felállt és kiment. Meglepetten vette tudomásul, az ebéd rotyog a tűzhelyen, de Tündének hűlt helye. Gyorsan a keresésére indult. Felrohant a lépcsőn, az üres szobákon át a könyvtárba sietett. Megtorpant, amint benyitott, Tünde állt vele szemben, egy stóc könyvvel a kezében.
- Hova viszed ezt a halom könyvet, angyalka?
 - Hozzánk. Ezek mind a depresszióval foglalkoznak. Melindával nem tudok mit kezdeni. Csak azt tudnám, mikor lesz rá időm, hogy átnézzem őket.
 - Eszter néni nagyon magába van zuhanva. Fájlalja, hogy soha nincs rá időd - vette át a könyveket.
 - Hogyhogy nincs rá időm?! Amióta megmakacsolta magát, bent marad a szobájában, kétfelé rohangálok. Hol vele beszélgetek, hol Melindába próbálok lelket önteni.

- Tudom, kicsim. Hiszen már arra sincs időnk, hogy délutánonként sétáljunk.
- Nincs - mondta lehangoltan. Lassan csak pillanatokra futunk össze, akkor is a teendőink megbeszélésére futja az időnkéből. Most mit csinál Eszter néni?
- Egykedvűen ücsörög. Próbáltam vele beszélgetni, de nem vevő a társaságomra - tette le a könyveket a konyhaasztalra.
- Menj le, nehogy kifusson valami. Elpakolom a könyveket és megyek utánad - mondta kissé ridegen Tünde.
- Terhedre vagyok?
- Hogy kérdezhetsz tőlem ilyen kegyetlenséget?! - sírta el magát.
- Nem akartalak megbántani, de olyan nyers volt a hangod, még soha nem beszéltél velem így. Nagyon jólesett volna, ha azt mondd, nem érdekel a főzés, foglalkozzam veled - ölelte magához.
- Bocsáss meg! Nem neked szántam, hiszen vágyom a gyengédségedre, de hiába tesszük immár folyamatosan a dolgunkat, munka munka hátán. Ennek már soha nem lesz vége? Kezdem azt érezni, nem tudunk megbirkózni a ránk bízott feladattal.

- Nem tudom - engedte el lehangoltan. - Őrült feszültség van bennem. Igazad van, reggel Eszter néni járkálására ébredünk, napközben hatfelé rohangálunk, este hiába vonulunk fel, állandóan csörög az a rohadt házitelefon, mert vagy Eszter néni vagy Melinda nem talál valamit. Egye meg a fene az egészet! - indult el dühösen, majd visszafordult: - Bocsáss meg! - ölelte át. - Nem érdekel az ebéd, a vásárlás, semmi, semmi! Veled akarok lenni! Összebújva beszélgetni.

Tündét félelem fogta el Levente indulatos viselkedése miatt. Tartott tőle, hogy az elmérgezett helyzetnek a házasságuk esik áldozatul. Ez sajnos nem volt ok nélküli, mert a sok gond kettőjük vállára nehezedett, ami kezdte őket szétválasztani. Ezt csak tetézte Levente ötlete, hogy Tünde teendői szorítkozzanak Eszter nénivel, Szilvivel való foglalkozásra, a lakrész rendbentartására, főzésre. A többit ő vállalja magára. Ez azt vonta maga után, voltak napok, amikor csak az étkezésnél láthatták egymást.

Tündét egyre jobban nyomasztotta Szilvi súlyos depressziója. Mivel ideje nem volt, főzés közben bújt a szakirodalmat, amibe igyekezett bevonni Szilvit is. Jó ötletnek tűnt, izgalommal böngészte vele a könyveket. Amikor javulást észlelt a lány állapotában, elhatározta, összebarátkoztatja Eszter nénivel. Mesélt neki a néniről, Eszter néninek pedig Szilvi viszon­tagságos életéről. Kitartó türelme meghozta gyümölcsét, végre kölcsönös érdeklődést váltott ki belőlük egymás iránt.

De sajnos ára volt ennek, mert közben ők ketten csaknem elvesztették egymást. Levente eleinte ugyan megértően asszisztált Tünde Eszter néni és Szilvi körüli ténykedéséhez, min­dent elkövetett, hogy legalább az estéiket kellemessé tegye. Mire neje felment, megágyazott, elkészítette neki a fürdővizét. De amint teltek a napok, azt kellett tapasztalnia, Tünde egyre nyúzottabb. Ha közeledett hozzá, a régi szenvedély helyett, kötelességtudatból adta át magát. Mozdulatai nehézkesek, elcsigázottak lettek. Azt sem tudta felmérni pontosan, mit érezhet közben. Mindez oda vezetett, hogy lemondott az együttlétekről, inkább alvást színlelt, amikor végre Tünde felment. Keserűen tapasztalta, tudomást sem vesz róla, fásultan végzi esti teendőit. Majd fáradtságtól kábultan zuhan mellé. Ilyenkor elkeseredetten ölelte magához, bánatosan nézte elgyötört, szomorú, de még így is gyönyörű vonásait. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy visszacsókolhassa szomorú arcára az édes mosolyát, amit olyan régen látott már.

Erősödött benne az önvád. Saját magát hibáztatta, hiszen miatta kellett vállalniuk a megoldhatatlannak tűnő feladatot. Miatta szakadt félbe a nyugodt, boldog élete. Miatta kell

távol élnie a szeretett szülői háztól, édesanyja féltett kényeztetésétől. Kezdte elhítni magát, Tündének igaza van, csődöt mond minden próbálkozásuk. Bár Szilvi kedélyállapotában nagy a változás, Eszter néni is elfogadóbb talán, de mindez csupán Tünde folyamatos jelenlétével működik, amit nem sokáig bír már fizikailag. Nem nézheti tétlenül, hogy megy tönkre miatta az imádott angyal, akit az életénél jobban szeret, félt. A kétségbeesett önvád egyre kedvetlenebbé, magányosabbá tette. Rohamosan romlott a kedély- és lelkiállapota. Gyakran érezte úgy, képtelen elviselni Tünde hiányát. Örjögő düh dolgozott benne, ahányszor megcsapta orrát gőzölgő testének vágykeltő illata. Hogy palástolni tudja ennek külső megnyilvánulását, fal felé fordult, amíg Tünde körülötte tevékenykedett.

Tünde hasonló tragédiával élte meg Levente megváltozott viselkedését. Ő is tele volt lelkiismeretfurdalással, önváddal. Tehetetlen elkeseredéssel figyelte, hogy kerüli őt. Úgy érezte, a visszafordíthatatlan folyamat ellen nem tehet semmit. Levente elhidegült tőle, már nem szereti őt. Velük étkezik, de közönyösen fogyasztja el az ételt, szót sem vált vele, kerüli a tekintetét. Napközben véletlenül sem tartózkodik vele egy helyiségben. Kezdte feladatait automatikusan, fásultan végezni. Folyton azt figyelte, Levente merre van. Legijesztőbb volt számára, amikor szó nélkül ment el otthonról bevásárolni. Persze elintézte azt is, hiszen ott volt a friss kenyér, hűtőben a tej, de úgy érezte, mind hosszabb ideig van távol. Örült féltékenységgé lett úrrá rajta, türelmetlenül nézte az órát, mennyi időt tölt házon kívül. Akkor volt kicsit nyugodtabb, amikor nagy ritkán a kertbe ment Pista bácsihoz. Ilyenkor legalább az ablakból láthatta őt. Egyre sűrűbben fogta el a keserűség. Félrevonult a ház másik felébe, ahol alaposan kisírhatta magát. Kétségbeesve kereste a lehetőséget egy kiadós beszélgetésre, de hiába, mind jobban távolodtak egymástól. Levente esti viselkedését félreértve, úgy gondolta, már a közelségét sem képes elviselni, csak idegesíti őt. Elkeseredve határozta el, nem várja meg, amíg egészen megutálja őt, átköltözik a nappaliba.

Levente ekkor is szó nélkül állt fel ebéd után és ment el otthonról. Jó fél órát bírta, amíg Eszter néni és Szilvi elment pihenni. Akkor elkeseredett düh fogta el. Félbehagyta a felmosást, átment a búvóhelyére, keserves sírásba fojtotta bánatát, keserűségét.

3.

Levente kellemetlen tapasztalata óta az ezredes gyakrabban telefonált Ligetgyöngyére. Akkor is éppen őket hívta, amikor Tünde a ház másik felében volt. Rettenetesen idegesítette, hogy nem veszi fel senki. Gaál alezredes robbant be hozzá izgatottan:

- Szia, kedvenc főnököm! Van rám öt perced?
- Hogyne lenne, bár robbanni tudnék az idegességtől. Egy órája hívom Eszter néniéket és nem veszik fel a telefont.
- Ilyenkor alszik a nénikéd és Szabó kisasszony - pillantott órájára -, Tündikéék talán kint vannak az udvaron. Ne gondolj mindjárt a legrosszabbra.
- Lehet, hogy igazad van. Mondd, mitől vagy ilyen zaklatott?
- A jelentéseket olvastam. Nándi hírei spanoltak fel ennyire. Vidor hirtelen bement az unalmast, leszámolt és elhagyta a szervezetet.
- Ugyan, Gyurikám, ez csak valami rossz vicc. Minden kacsának ne dőljünk be!
- Ez nem kacsá. Emlékezz rá, beszéltem neked a megváltozott viselkedéséről. Még Berlinben voltam, amikor felröppent a hír, Vidor ősszel átveszi Herbert Müllertől az irányítást. Hitelesnek tűnt, voltak erre utaló előjelek. A segítségével létrehozott vegyi üzem irányítása, ellen-

őrzése évek óta kizárólagosan az ő kezében van. Tavasszal kellett valaminek történnie, mert tőle szokatlanul, négy hónapos üzleti körúton volt. Azóta gyorsultak fel körülötte az események. Ő vette át Soós Rajmondtól Szabó kisasszony beszervezését, amit hirtelen játszott át barátjának, Csámpás Tamásnak. Erre az időszakra tehető az is, hogy hetekre vált köddé Herbert számára. Megtehetette, hiszen amióta elvégezte a jogot, ő a jogi képviselője is. Belelátott hamis üzelmibe, így nem volt nehéz fölébe kerekednie. De hát ezek nem újdonságok.

- Emlékszem mindenre.

- Bocs, kicsit hosszú lére ereszttem a mondandóm, hogy megérthess mindent.

- Kíváncsian hallgatlak!

- Ősszel ismét két hónapos üzleti úton volt Európában. Ez idő alatt heti rendszeresség helyett egyszer hívta Herbertet. Müller úr érezte, valami nagy dologra készül. Tavasz óta egyre idegesebben figyel helyettese szokatlan viselkedését. Állandóan nyomoz, nyomoztat utána - eredménytelenül. Ezen nem csodálkozom, Vidor nagy játékos, hihetetlen precízséggel bástyázza körül magát és cselekedeteit. Nincs ember, aki beleláthat a lapjaiba. Párizsi ügyfelének információi fordították végképp ellene, akinél az utolsó üzletkötését hozta tető alá. Tőle tudta meg Müller úr, hogy Vidor éjszakába nyúló tárgyalásokra készíti, de reggelre kész az összeállítás, könyvelése. Az egy hétre való munkát fele idő alatt végezték el, pedig közben Berlinbe is visszarendelte őt, csaknem két napra. Ez végképp kiborította Müllert, mert talán mondanom sem kell, Párizsból nem Berlinbe távozott, amikor is vasárnap estig nyoma veszett. Késő este hívta Herbert Müllert, hogy másnap reggel megy hozzá, aki nem bízta véletlenre a dolgot, mire Vidor megérkezett, odarendelte beosztottjait az esedékes havi elszámolással, a mozgósítható biztonsági embereit. Vidor magabiztosan vette tudomásul a szokatlan fogadtatását. Több mint öt órán át tárgyaltak bezárkózva. A végén Müller úr indulatosan vágta ki az ajtót és magára erőltetett nyugalommal jelentette be: Vidor elszámolt, végleg távozik tőlük. Közlését döbbszerű csend fogadta. Minden szempár Vidorra tapadt. Herbert kisietett a váróból. Vidor Nánditól köszönt el utoljára, meleg kézszorítással. Közvetlen hangon mondta, kellemesen csalódott benne, remek szakembernek tartja, további jó munkát kíván. A teendői megsokszorozódnak, mert főnöke segítségére kell lennie, kevés a megbízható, hozzáértő szakember. Óvatosságra hívta, miért hagyja ott őket ilyen hirtelen, egészségi okokra hivatkozott. Azt mondta, évek óta több ember munkáját látta el, belefáradt. Átadja helyét a fiataloknak, addig, amíg teljesen ki nem készül idegileg. Úgy néz ki, valóban végleg távozott Berlinből a szervezet agya és motorja.

- Szerinted mi történhetett?

- Az érvei igazak, valóban rengeteg teher volt a vállán, mégsem ezt érzem valódi oknak. Sokkal inkább azt: felmérte a helyzetet és - finoman szólva - angolosan távozott a süllyedő hajóról, amíg ezt veszteség nélkül tehetette.

- Igaz-igaz, de hova? Ki ez a fickó? Lehet róla tudni valami közelebbit?

- Ecseteltem már, nem. Egy ravasz róka, aki évekig lavírozott a posványban átláthatatlan ködben burkolózva. Mint mondtam már, azt suttogták Berlinben, se kutyája, se macskája. Állítólag az utóbbi időben gyakran beszélt valami távol-keleti kis szigetről, ahova szívesen elmenekülne a tébolydából. Utazásai során biztosan kinézett magának egy frankó búvóhelyet, ahol meghúzhatja magát. Ennyit tudok, illetve sejtek róla.

- Értem - mondta elgondolkodva az ezredes. - Egy gonddal több.

- Ezt nem hiszem. Jól ismeri Müller urat, biztonságban akkor érezheti magát, ha örökre eltűnik a szeme elől. Bocsáss meg, mennem kell, Nándi azt ígérte, azonnal hív, ha újabb infó lesznek.

*

Tünde végtelen keserűségében úgy érezte, Levente elhagyta, úton van valahova, nem fogja látni egyhamar. A gondolat annyira felzaklatta, őrzöngni tudott volna fájdalmában. Rosszul lett, kijött belőle az ebéd. Folyamatosan hányinger gyötörte, pedig a gyomra már teljesen üres volt. Görcsös zokogás rázta, nem tudott megnyugodni. Megszólalt az esti harangszó, ami náluk a vacsoraidőt jelezte. Át kell mennie, vacsorát kell készítenie. A tükörbe nézett, borzalmas látványt mutatott. Arca falfehér, szemei körül mély fekete karikák éktelenkednek. Komoly kozmetikának kellett alávetnie magát, hogy valamelyest eltüntethesse a sírás nyomait. Amikor a nappaliba lépett, Levente idegesen felugrott, tőle szokatlan erélyességgel fogta meg a csuklóját és remegő hangon kérdezte:

- Hol voltál egész délután?

Tündéből megint majdnem kitört a sírás, de erőt vett magán, kihúzta kezét a kezéből, szó nélkül ült a helyére. Egyetlen falatot nem bírt enni. Levente egyre idegesebben nézte, majd félbehagyva a vacsorát, felállt és felment az emeletre.

Szilvi ijedten ült mellé és faggatta, mi történt, hol volt? Levente egész délután őt kereste. Elsírta magát és csak annyit tudott kipréselni magából, magányra vágyott. Szilvi átölelte, nyugtatgatta. Segített neki az esti teendőiben. Így is öreg este lett, mire végeztek. Összeszorult torokkal ment fel a lakásba. Kétségbeesve fohászkodott, hogy Levente ez egyszer ne aludjon, megbeszélhessék végre, milyen átok van rajtuk, mi folyik köztük. Ne kelljen beváltania a délutáni fogadalmát, hogy külön költözik tőle, mert abba úgylis bele fog halni. Inkább ordítson vele, erre rászolgált, hiszen remegett az idegességtől, amikor nem válaszolt a kérdésére, nem nyúlt a vacsorájához. Erős szívdobogással nyomta le a kilincset, lépett be a lakásba. Lélegzet-visszafojtva állt, elfutotta szemét a könny a szokott fogadtatástól. Kétségbeesve fordult meg és ment nesztelen léptekkel a nappaliba. Becsukta maga után az ajtót, leroskadt a kanapéra és néma zokogás rázta a testét. Észre sem vette, hogy nyílik az ajtó. Levente döbbsen nézte. Üvölteni tudott volna fájdalmában. Apósa szavai dübörögtek a fejében: „Ne engedjétek, hogy áldozatul essen a szerelmetek ennek a komisz helyzetnek”. Hát igen. Csúnyán hagyták ismét sodródni magukat. Cselekednie kell, amíg nem késő! Tündéhez lépett, mellé ült:

- Mi történt, tündérmé? Miért nem jössz lefeküdni? - kérdezte lehangoltan.

Mivel Tündéből kitört a hangos zokogás, ölébe emelte, magához szorította, simogatta, puszilgatta. Nagyot sóhajtott, fájdalmas hangon szólalt meg:

- Beszéljük meg, kincsem, mi a csuda történik köztünk? Hol voltál egész délután? Úgy éreztem, beleőrülök a bizonytalanságba. Bocsáss meg az esti viselkedésemért! Kétségbeestem, amiért válaszra sem méltatsz.

- Mit mondhattam volna? Igen, volt bennem makacsság, hiszen délben szó nélkül hagytál ott bennünket, mentél el otthonról. Biztos voltam benne, itt hagytál, elutaztál. El tudod képzelni, mit éltem át egész idő alatt? Levikém, engem nem érdekel rajtad kívül semmi, senki. Én belehalok, ha elhagysz engem.

- Atyaég! Ezt ne, kicsim! Hogy tudsz ilyen rémségeket képzelni?

- Mert igazad van. Rettenetesen elhanyagoltalak, amit már csak akkor vettem észre, amikor kerülni kezdtél, nem szóltál hozzám, rám sem néztél. Este, mire feljöttem, mindig aludtál. Az utóbbi időben már a fal felé fordultál, hogy látnod se kelljen engem. Mindenért én vagyok a hibás, de annyira szerettem volna, ha végre béke lehetne a házban. Igazad van, ha veszekszel velem, csak azt az egyet ne tedd, hogy nem veszel rólam tudomást. Napok óta keresem én is a lehetőséget egy kiadós beszélgetésre, de hiába, véletlenül sem jött össze. Napközben talán még egy emeleten sem voltunk veled. Rettenetesen elkeseredtem, hogy tönkrement a házassá-

gunk. De hidd el, emiatt csak magamat okolom. Amíg összebarátkoztattam Eszter nénit Melcsivel, elveszítettelek téged - simult hozzá szorosan.

- Űristen! Miket beszélsz, életem, mindenem? Igazad van, félremagyarázhatóan viselkedtem, csak az indítékom volt más, mint amiről beszélsz. Az életemnél jobban szeretlek, hogy hagyhatnálak el?! A hiányod miatt zárkóztam el tőled. Volt, hogy úgy éreztem, nem bírom tovább elviselni a hiányodat, ott teszek magamévá, ahol összetalálkozom veled. Félttem az indulataimtól, ezért tartottam távol magamat tőled.

- De miért? Egyszer is tapasztaltad, hogy elutasítottalak?

- Nem, dehog, kicsim! De láttam, napról napra nyűzöttabb vagy. Rettenetesen félttem, összeroskadsz a rád nehezedő tehertől. Drága Tündérkém, érezned kell, mennyire imádlak! Kicsike életem, mindent félreértettünk, amit csak lehetett. Belátom, bután viselkedtem, de nem találtam az életünkre a megoldást. Nézz rám, egyetlenem! Megszakad a szívem, hogy miattam borultál ki. Még ma felhívom Dini bácsit, bejelentem, eddig bírtuk, nem csináljuk tovább, mert a házasságunk a tét. Apukádnak biztosan lenne ötlete, hova mehetünk innen. De mondd már el végre: hol voltál? Esküszöm, tűvé tettem érted a házat.

- A ház másik felében sírtam, őrvjngtem, hogy elveszítettelek.

- Drága szép csillagom, ennél sokkal jobban kell bíznod bennem, a szerelmemben! Reggel késett a kenyeres kocsi, félretettem az üzletvezetővel, azért rohantam el. Nem szóltam, mert került a tekintetemet, ami rosszulesett.

- Csak azért, mert már nem tudtam elviselni, hogy rám sem nézel.

- Édes jó istenem, hogy lehetünk ilyen örültek? Mondd, hogy?

- Nem tudom, de én már nem sokáig bírtam volna nélküled. Azzal viszont tisztában vagyok, Dini bácsit nem hívhatjuk fel. Nem tehetjük lehetetlenné a helyzetét. Itt kell maradnunk. Ha köztünk rendeződik minden, nem is lesz nehéz.

- Rendezni fogjuk. Átszervezzük az életünket. Neked köszönhetően Melcsi - úgy mentálisan, mint fizikailag - felépült. Be kell neki is segítenie.

- Ma este ketten csináltunk mindent. Meg volt ijedve, hol voltam, mi történt velem.

- Örülök, ha így van. Holnaptól Eszter néni az ő gondja. Meglátod, kincsem, visszaállítjuk a régi rendet és visszalopjuk magunkat egymás életébe. Kell, hogy legyen ismét közös életünk. Fáj, hogy eddig fajulhattak köztünk a dolgok. Ennyire tehetetlennek, kiszolgáltatottnak még nem éreztem magam. A sok gond lebénított, de ennek vége! Többé nem veszíthetjük el egymást!

- Nyugtass meg végre, örültem vágyom rád! - ölelte át szenvedélyesen Tünde. - Nem feledkezhetünk meg profpapa intelméről, nekünk orvosi utasításra kell szeretkeznünk - mosolygott rá megkönnyebbülten, könnyein át, miközben szorosan ráfonódott, hogy minél előbb egymásba olvadhassanak.

NEGYEDIK FEJEZET VÁRATLAN VENDÉG

1.

Másnap Levente reggeli közben kezdeményezte, beszéljék meg négyesben, hogyan tovább. Szilvi lenyelve a falatot, szólalt meg:

- Ha te nem hozod szóba a dolgot, megtettem volna én, mert tegnap délután miattad, este Tündike miatt volt lelkiismeretfurdalásom. Nektek köszönhetően jól vagyok, visszatért a régi énem. Szégyellem, hogy majdnem ennek lett az ára a boldogságotok. Levente, annyi változtatással tetszik az ötleted, szerintem úgy lenne igazságos, ha egyik héten ti lennétek Eszter nénivel, én vezetném a háztartást, a másikon fordítva. Persze a vásárlást nem vállalhatom át, mert a házat nem hagyhatom el.

- Nem, Szilvi, ez így nem jó. Egy személynek túl sok a háztartás - rázta a fejét Tünde.

- Nem sok. Te egyedül csináltad hetekig, nekem még pihenő időm is lesz - mosolygott Eszter nénire.

Miután Eszter néni viszonzta Szilvi kedvességét, Tünde lefogyott, sápadt arcát nézte, majd könnyeit nyelve szólalt meg:

- Bocsáss meg, elsősorban te, kislányom! Mikor idejöttetek és az ijedt arcocskádat láttam, nem ezt ígértem. Fogadalmat teszek, ezentúl nem okozok csalódást, jobban figyelek rátok, és meglátod, igazolódni fognak a szavaim. Sajnálom, és nagyon bánt, hogy igazságtalan voltam veled, pedig hidd el, nagyon szeretlek. Minden elképzeléseket elfogadok, tőled egyetlen-egyet kérek, az esti fürdésnél te legyél velem.

Majd Leventére emelte tekintetét:

- Tőled pedig azt kérem, kérj valamelyik férfimunkástól segítséget, cseréljük meg Melindával a lakrészünket. Az volt az én kis birodalmam. Csak a heverőmet és éjjeliszekrénykémet hoztam el onnan.

- Ehhez nem kell férfi segítség, átviszem én Leventével - szólalt meg Szilvi.

- A heverő nem nőknek való, annak komoly súlya van - tiltakozott Levente.

- Ugyan már, nekem, aki hetente rendezgettem az albérleteimet, meg sem kottyán.

- A szekrények tartalmának átpakolásában segítek én is - szólt közbe Tünde.

Átvitték a két bútordarabot és amíg Eszter néni, Szilvi berendezkedtek, Tünde és Levente az ebédkészítéssel foglalkoztak. Levente aggódva nézte a lefogyott, sápadt nejét.

- Kicsi életkém, rettenetesen féltetek! Nyugtass meg, nincs semmi bajod. Nagyon megviseltnek tűnsz.

- Leadtam pár kilót, ennyi az egész. Meglátod, gyorsan visszajön az rám, most már, hogy rendeződni látszanak a dolgok.

- Soha többé nem veszélyeztethetjük a boldogságunkat! Ugye, a fincsi ebédből nem annyit fogsz enni, mint egy kis madárka?

- Nem, mert máris farkaséhes vagyok!

Csengettek. Levente ment le megnézni, ki az. Nagy meglepetésére a kapuban Gábor várta, két hatalmas bőrönddel és egy tekintélyes válltáskával a hátán.

- Szia, ez aztán a meglepetés! Na gyere, hadd szabadítsalak meg a csomagjaidtól! - vette át a két bőröndöt.

- Hogyhogy értesítés nélkül érkezél?

- Mert reggelig nem volt biztos, hogy el tudok jönni. Akkor pedig a vonathoz kellett rohannom, mert Judit nénivel találkoztam. Ő küldi nektek a két bőröndöt.

Beléptek a lakásba. Szilvi majdnem esztét vesztette, amikor meglátta Gábort. Boldogan ugrott a nyakába és csókolta, ahol érte. Tünde Leventére mosolygott, majd kedvesen invitálta őket beljebb.

- Megyünk, Tündike, csak kezet mosunk - kacsintott Szilvire.

Kézen fogva tűntek el a fürdőszobában. Amikor kijöttek, Levente diszkréten közölte Gáborral, nekik Szilvi szobájába terítették meg az asztalt. Gábor hálásan szorongatta a kezét.

Ebéd után Eszter néni sem pihent le. A nappaliban ültek, a verőfényes napsütésben gyönyörködtek. Tünde vágyakozva nézte a varázslatos őszi domboldalt. Levente megpuszilta:

- Mit szólnál hozzá, ha a délutánt végre a szabadban töltenénk?

- Ujjongva helyeselném, én drága gondolatolvasóm - mosolygott rá.

- Eszter néni drága - fordult a nénihez -, használjuk ki a gyönyörű időt, menjünk ki együtt a domboldalba sétálni!

- Örömmel, Levikém! Imádom az őszi természetet. Napozzunk egy jót a téli bezárkózás előtt.

Tünde játékosan Eszter nénire kacsintott:

- Tréfáljuk meg Melcsiéket, szökjünk meg.

- Remek gondolat, angyalkám! Bár nem hiszem, hogy rossznéven vennék - mosolygott a néni cinkosan Tündére.

- Sok-sok finomságot küldött Tündike anyukája, csomagolunk belőle, nehogy a hasunk zavarjon bennünket haza - állt fel nevetve Levente.

*

Amikor Szilviék félrevonultak, Gábor magukra zárta az ajtót, leült a heverőre, ölébe vonva a lányt.

- Végre felgyógyultál! Szébb vagy, mint valaha! Látom a szemed csillogásán, jelen pillanatban téged sem az ínycsiklandozó ebéd érdekel. Sokkal inkább az, hogy mielőbb hüvelyébe kerülhessen a csőre töltött fegyverem - csókolta meg, miközben mindkét keze felfedező útra indult izgalmas idomai feltérképezésére.

- Bár nem voltam katona, de képzavart érzek a felvetésedben - nevetett Szilvi jókedvűen.

- Ó, édesem, ne kicsinyeskedj! Hasonlatom különben is helyénvaló, bizonyítottam már, az én fegyverem hüvelyben dörög.

- De ugye nem kell aggódnom a hüvely tulajdonosát illetően?

- Addig sem voltam csapodár, amíg ezt szabadon tehettem volna. Édesen járnak az ujjaid dagadó nadrágomon. Mielőtt szabálytalan helyen törne magának utat tele táram, dobáljuk le magunkról a fölösleges burkolatot! - álltak fel. - Alig vártam, hogy ideérjek. Engedetlen fegyverem miatt egész úton az ablaknál kellett állnom, akkora vitustáncot járt már a gondolattól, hogy végre betöltheti szerepét. Ó, férfiak megrontója, imádom a tornagyakorlataidat!

- Te váltod ki belőlem. Gabikám, hány körre elég szerinted egy gumi?

- Talán ezt még bírja, utána pihenőként energiafelvételi szünetet tartunk.
 - Ha még mirelitté nem fagyott közben az ebédünk. Szent ég! Gabikám... azt hiszem, nem jól mértük fel a bíróképességét. Örjítő a forróság, ami előnt, de mi lesz, ha...
 - Nagyon rosszul érintene egy Marosi-baba? - csókolta meg.
 - Ó, dehogy... de biztos lehetek benne, hogy téged sem?
 - Korai lenne még, különben minek bohóckodtunk volna, de nyugi, kiscica, nyugi, ha kiszakadt, hát kiszakadt. A sors előírása ellen úgysem tehetünk semmit. Már nincs bennem bizonytalanság, veled akarom leélni az életem. Mennyi esély van rá, hogy kis utódot hoztunk létre?
 - Nem vagyok tájékozott a petesejttel kapcsolatos érési folyamatokkal, de különben is úgy gondolom, az ilyesmire nem lehet bizton építeni, mert szerintem személyfüggő.
 - Akkor bízzuk magunkat a sors akaratára.
 - Nem is tudom, sírjak vagy nevessek... Gabikám, biztos vagy benne, józanodva is így gondolkodsz majd?
 - Tanácstalanságodra csak annyit mondhatok, bízz bennem! Közös a felelőtlenségünk, közös lesz rá a megoldás is. Ne ezzel töltsük a drága időnket, sok a megbeszélnivalónk.
 - Oké, fogyasztható állapotba hozom a kajcinkat, és tied minden figyelmem.
- A konyhában Szilvi felfigyelt a nagy csendre.
- Mi történt, Tündiék altatót ebédeltek? Négy óra elmúlt és sehol senki.
 - Ilyen szigorú itt a rend?
 - Hajaj, Tündi a rend őre, nála nincs pardon! Reggel nyolckor reggeli, egy órakor ebéd, fél hétkor vacsora.
 - Akkor mi most jól kirúgtunk a hámból - nevetett Gábor.
 - Ki bizony. Kitálaljam a vadast is?
 - Úgy látom, forróra sikerült, tálald ki nyugodtan. Segítek behurcolkodni.

2.

Amint asztalhoz ültek, Gábor elkomolyodott, beszélni kezdett:

- Jártam az édesapádnál. Nagyon meg van rémülve az eltűnése miatt. Egész idő alatt nem tudtam megnyugtatót. Bocsáss meg a kifejezésért, de tényleg, mint egy eszelős, csak azt hajtogatta, hogy bízhatott meg bennem, én sem vagyok különb a többi gazembernél. Azonnal mondjam meg, hol bujkálsz, joga van hozzá, hogy tudja.
- Sajnos hirtelen természetű, azonnal elveszíti a fejét.
- Saját bőrömmön tapasztalhattam meg, mennyire. Nem vagyok ijedős fajta, de kényelmetlenül éreztem magamat, amikor odaállt az ajtóhoz és vérben forgó szemekkel, magasba emelt ököllel közeledett felém, egyre agresszívebben követelve, hogy beszéljek. Próbáltam megértetni vele, a biztonságod a tét, ennél többet nem mondhatok. Átvillant az agyamon, nem látalak többé, de bátorságot színleltem, farkasszemet néztünk. Ezzel szerencsémre megállásra tudtam kényszeríteni. Ezt a lélektani pillanatot használtam ki, átadtam Dini bácsi elérhető-

ségét. Ránézett a névjegykártyára, majd ijedten kérdezte: mi dolgod neked a rendőrséggel? Igyekeztem megnyugtanni, nem vétettél semmit, de csak ők tudnak megvédeni, hogy bajba ne kerülj. Azzal fejeztem be, ennél többet nem mondhatok, nekem annyi a szerepem, hogy az ezredes úr üzenetét tolmácsoljam, amint tud, menjen be hozzá. Ne sírj, drága kiscica, meglátod, rendeződni fognak a dolgok.

- Ne haragudj... Nincs semmi baj, csak olyan régen láttam már. Tudtam, hogy nem fog belenyugodni az elvesztésembe.

- Abba nem is kell. Szerintem a közeljövőben teljesül a vágyad. Azt mondta Dini bácsi, apukádon múlik, mikor megy be hozzá, neki kidolgozott terve van a találkozásokra.

- Jaj istenkém! Miért nem ezzel kezdted? - nézte szerelmesen Gábort, majd sírástól rekedt hangon kérdezte: - Mindig ennyire fogsz szeretni? Ennyire fontos leszek neked?

- Nem. Egyre jobban, buta bárókisasszonykám! Egyél, drága, közben mesélhetnél te is magatokról, az életetekről.

- Az idejövetelemmel nagy felfordulást okoztam. Sajnálom, hogy a betegségem miatt nem vettem észre, a sok munka, a két ember ápolása Tündit és Leventét majdnem szétválasztotta egymástól. Szégyen, de a borzalmas tegnap délután térített észhez. Szerencsére úgy tűnik, rendeződtek köztük a dolgok.

Elmondta részletesen a történeteket.

- Tündinek köszönhetően nem csak a depressziómból gyógyultam ki, de Eszter nénivel is összebarátkoztunk. Ez volt talán a nehezebb, mert mindketten kizárólag Tündihez ragaszkodtunk. Utólag csak csodálni tudom, milyen ügyes rafináltsággal keltette fel egymás iránt az érdeklődésünket. Most látom igazolódni, amit idejövetelemkor mondott, jól ki fogunk jönni egymással. A néni nyolcvankilenc éves, de kevés dologban szorul a segítségünkre. Nagyjából ennyi, amit mondhatok. Kivisszük a tányérokat, és ha van hozzá kedved, körbejárjuk a házat, hogy lásd, jó helyen vagyok.

- Okos gondolat, legalább kicsit otthonosabban érezhetem magamat. Nézd meg Eszter nénit, felébredt-e már, addig elmosogatok.

Szilvi lábujjhegyen ment végig az előszobán, a nappalin. Meglepetten kukkantott be az üres szobába. Kiment a keskeny folyosóra, az udvart, kertet kutatta végig tekintetével, de senkit nem látott. Visszament Gáborhoz:

- Lehet, hogy Tündiék felvitték Eszter nénit a tetőteraszra a gyönyörű napsütésben. Imád ott lenni. Na gyere, körbementogatok mindent.

Amikor felértek az első emeletre, Gábor szeme Leventéék ajtajára tévedt. Megállt, elmélázva nézte a szokatlan, de impozáns kiviteli névtáblát, majd elmosolyodott:

- Kedves, Ventire vall. Ízléses és egyedi megoldás. Gyöngykeretben csiszolt üveglap alatt Tündike kicsi kori képe, körbeírva díszített betűkkel: „Tündér-lak” Hmmm!... aranyos - ölelte át Szilvit. - Van neked is kicsi kori képed?

- Ilyen korú nincs, de kicsit nagyobbacska koromból van, miért?

- Hogy megvalósíthassak majdan valami hasonlót én is a mi otthonunk ajtaján: Bárókisasszonyka-lak változattal.

- Csuda édi gondolat!

Körbementatott mindent, végül felérve a tetőteraszra, örömmel vették tudomásul, kettesben vannak a házban. Szilvi kényelmes helyet készített maguknak gumimatracból, párnákból.

- Ötletes, remek napozóhely, még zuhanyozni is lehet - nézte Gábor a hatalmas zuhanyozó állványra szerelt hordót.

- Istenien felmelegíti a nap a vizet benne - követte tekintetét Szilvi.

- Hű, de izgi! Háztetőn még soha nem szeretkeztem - csiklandozta meg játékosan a sürgő-forgó lányt.

A korláthoz lépett, a környéket kémlelte. Letaglózta a látvány. Nem gondolta, hogy az ezredes úri családból származik. Mellé lépett Szilvi.

- Hihetetlennek tűnik a valóság, hogy Dini bácsi ilyen dúsgazdag családból származik. Olyan közvetlen, egyszerű embernek tűnik.

- Ezzel szemben te engem, az egyszerű munkásember lányát gondoltad előkelő, úri származéknak. Ugye milyen csalafinta az élet?

- Ez van, kiscica. Ennyit tesz a modoros viselkedés, a megjelenés. A hatalmas udvart és kertet ti tartjátok rendben? - ölelte magához.

- A kis virágágyásokat igen, a kertet egy főállású kertész, Pista bácsi gondozza.

- Megnyugtat a biztonságod. Itt nem kell, hogy féltselek. A terület hatalmas, a környezet festői, úgy élhetsz itt, mintha szabad lennél.

- Hálás vagyok a sorsomnak. Aranyos, melegszívű emberek vesznek körül, a levegő csodálatos. Valóban szabadnak érezhetem magam, óriási sétákat tehetek a kertben. Nézd, drága, milyen szélesen húzódó, sűrű erdősáv zár el a külvilágtól.

- Látom, életem, és örült buja gondolatokat ébreszt bennem - csúsztatta kezét a derekára, majd végigfeküdt vele a kényelmes matracon. - Édesen doromboló kiscicám, min töprengsz?

- Azon, mennyire megváltoztál. A sziporkázó humorú, bohém srác helyett egy mélyen elgondolkodó, komoly férfi tart a karjaiban. Kár, hogy eltűnt az arcodról a sármos, csibészes mosolyod.

- A társasági változatomról beszélsz? Megvan, de előtted nem kell játszanom a jó humorú szövegládát. Van némi betekintésem az életembe, nehéz gondokkal küszködöm, amibe a tágabb környezetem soha nem vonom be. A barátaim és előtted nyitott könyv szeretnék lenni.

- Még mindig Kingi és az apukád a legfőbb gondod?

- Igen, sőt, lassan az egész életemet a kishúgom tölti ki. Sokat sír apa betegsége és anya kegyetlenkedései miatt. Egyik nap épp akkor mentem haza, amikor olyan pofont adott szegénykémnek, hogy megpördült tőle. Kérdésemre, miért bántja, csak rántott egyet a vállán és annyit mondott: „hogyan megtanulja, feleselés helyett azt csinálja, amit parancsolok neki.” Ölembre vettem a kis drágát és csúnyán kikeltem magamból anyu ellen. Közöltem vele, megtiltom, hogy még egyszer kezét emeljen rá. Átveszem a nevelését, én viszem és megyek érte a suliba. Komolyan gondoltam, de fájt, hogy egyetlen ellenszava nem volt. Esküszöm, nem értem a dolgot. Tizenhat éves koromig ideális családi életünk volt, rengeteg helyre mentünk hárman. Ezzel szemben Kingikének rendkívül mostoha sorsa van anyu mellett. Apa meg én imádjuk őt, de anyu van vele többet. Nem volt egyszerű úgy összeállítanom az órarendem, hogy Kingi is beleférjen, de megoldottam.

- Mit gondolsz, anyukád miért utálja ennyire őt?

- Hosszú történet. Amint az imént említettem, tizenhat éves koromban állt be a változás. Akkor ugyanis aput a főnöke három hónapra külföldi körútra küldte. A tröszt egyik alvállalatának találománya fölött kellett bábáskodnia. Apu nem szívesen, de anyu unszolására

elfogadta. Ez idő alatt anyut megkönyékezte a főnöke, aki állítólag évek óta szerelmes volt bele. Mire apu hazajött, anyu elhidegült tőle. Még azelőtt elmondtam neki mindent. A repülőtéren már egyedül vártam. Nem tudott lemondani anyuról, ezért találta ki, szülessen meg Kingi. A mai napig nem értem, anyu miért ment bele a megalázó alkuba. Hiszen nem apuhoz kötődött érzelmileg. Amikor megszületett a kis csillag, közölte apuval, nevelje fel, ha kellett neki. Ő volt vele gyese és mivel Kingi nem maradt meg az óvodában, ötéves koráig hordta magával be a munkahelyére. Büszke volt rá, milyen jól nevelt, fegyelmezett tünemény volt. Bevihette magával bármilyen hosszú értekezletre. Úgy volt jelen, hogy aki nem tudott róla, észre sem vette őt. Anyu hűtlensége megviselte. Két infarktuson esett át. Behívott a főorvos, közölte velem, ha nem vigyázunk apura, hónapjai vannak hátra. Megijedtem, komoly elhatározással mentem haza. Ultimátumot adtam anyunak: vagy apu mellé áll, vagy én rakom ki a lakásból a cuccaival együtt. Kiborult, egész éjszaka zokogott, reggel azt mondta, igazam van, szakít a fickóval. Azóta apuval megvannak, de Kingit továbbra sem állhatja. Ennyi a történet.

- Bocsáss meg, de elkeserítő, egy anya hogy tud ilyen kegyetlen lenni a saját gyerekével.

- Érthetetlenül az. Kingivel jól kijövünk, hallgat rám, de a gyereknevelést nehezen tudom összeegyeztetni az egyetemmel. Nem tudok minden iskolai megmozduláson ott lenni, ami rosszul esik Kinginek. Bánt az is, hogy jönnék hozzád minden héten, mégsem tehetem. Végso elkeseredésemben, beavattam Dini bácsit a gondjaimba. Megegyeztünk, kellő óvatossággal magammal hozhatom őt. Így talán többször jöhetek hozzád.

- Most miért nem hoztad?

- Kirándulni ment az osztálytársaival. Különbösen csodálatos megfigyelni egy hétéves kisgyerek lelki világát. Kezdem őt önállóságra nevelni. Megbeszéltük, nagylány már, a bugyikáját, zokniját magának kell rendben tartania. Pár este felügyeltem, máris ügyesen használja a mosószer, a körömkefét. Reggelente büszkén mutatja, milyen hófehérre tudja varázsolni a zoknijait, pedig van, hogy nem akarnak neki szótfogadni. Vitáink csak az öltözködéssel vannak. Mindig a legszebb ruháját akarja felvenni. Érve, muszáj csinosnak lennie, mert Zsoltika feleségül veszi, ha majd nagyok lesznek. Esténként nem maradhat el a jóéjt puszi. Egyszer sajnos megtörtént és sírva jött át hozzám, hadd aludjon velem, mert ott áll a gonosz manó az ágyánál és azzal csúfolja, hogy őt nem szereti senki. Ilyen szívszorongató történetek hervasszák le a mosolyt az arcomról.

- Borzasztóan sajnálom szegénykét. Engem soha senki nem ütött meg, mégis keserű gyerekkorom volt. El tudom képzelni, milyen lelki sérülést okozhatott neki anyukád.

- Amikor vállaltam a nevelését, elhatároztam: mindig mindenben őszinte leszek vele, hiszen csak így várhatom el tőle, hogy ő is az legyen velem. Meséltem neki rólad is. Azt mondtam, hogy te egy csoporttársam vagy, akinek ide kellett költöznie. Mindig kedveltelek téged, ezért látogatlak meg.

Szilvinek hatalmas könnyek peregtek a szeméből.

- Kit szeretsz jobban, Szilvit vagy Melindát?

- Téged, te buta kislány - csókolta meg. - Különbösen Szilvit gyönyörű üvegkoporsóba temetem az emléktemetőmben, hogy mindig láthassam őt.

- Azért az olyan szomorú, hogy ennek a komisz berlini-ügynek köszönhetlek.

- Abban nem vagyok biztos, hogy neked meg fogja érni. Most mindenesetre nézzük meg Ventiéket, hátha előkerültek időközben.

Elmosolyodott, amint Szilvi komoly arcára nézett:

- Arra gondoltam, be kell iratkoznom valami gondolatolvasó tanfolyamra, hogy szót értsünk, de kezd működni a telepátiám. Biztosra veszem, most egy régen feltett kérdésed motoszkál a fejedben.

- Valóban. Ugye most válaszolsz rá? Igazam volt akkor, nem a megkülönböztetett figyelmednek köszönhetlek?

- Amit lehet, tagadok! De nem volt igazad. Ne tessék megfeledezni a gólyabárlól, bárókis-asszonyka!

- Nem feledkezem meg, tudom, hogy már ott felfigyeltél rám, mégis négy évig tartottad előttem titokban a szimpátiádat.

- Erre is megkaptad a magyarázatot. Nem egyszer láttam, milyen dúsgazdag fickók kerülgettek. Van önkritikám, anyagilag a nyomukba nem jöhettek. Abban viszont igazad van, ez a nyomorult berlini ügy jól jött nekem, és valóban veheted úgy, megoldandó feladatként vonultál be az életembe, de azzal vigasztalódhatnál, egy életre szóló megoldássá váltál. Meglátod, férj-feleséggént néhány végeredmény rohangál majd körülöttünk bizonyításként, te édes, töprengő anyukajelölt. Most pedig nincs pardon, irány a földszint! Meg kell tudnunk, hova tűntek el a szökevények! Majd jól elpanaszolom Ventinek, hogy nagyítóval kutattuk végig a házat értük. Remélem, örülni fognak a meglepetésemnek, amit a nagy viszontlátás miatt magamban tartogatok. Holnap nagy vendégeskedésre kell felkészülniük, mert idevonul Budapest. Dini bácsi engedélyt adott ugyanis a rokonságnak, barátoknak a látogatásra.

- Azt is tudod, kik jönnek?

- Ő Csillukával biztosan. A Rákóczi úton összefutottam Réti Tamással, ő is fixre ígérte Noémivel. Norbiékat váratlanul érte a jó hír, erre a hétvégére nem is ajánlkozott. Az a sanda gyanúm, hogy egy hét múlva lepnek meg bennünket csapatostól.

- Jól értem, te biztosan itt leszel? - ölelte át boldogan.

- Amikor csak tehetem, jövök. Most már, hogy Kingikét is hozhatom, könnyebb lesz elszabadulnom.

- Nézd, itt van Tündi táskája, akkor ők is itt vannak valahol - nézte a fogast Szilvi, az előszobába leérve.

ÖTÖDIK FEJEZET RÉTI BEÁTA

1.

Szilágyi ezredes második alkalommal vesz részt csendes megfigyelőként az osztályértekezleten. Örömmel nyugtázta, jó döntés volt utódjául Gaál György alezredest választani. Logikusan építi fel mondandóját, rövid, célratörő mondatokban fogalmaz. A beszámolók alatt jegyzetel. Reagálásában megoldást javasol az előadónak, így kerüli el, hogy kollégáit közvetlenül utasítania kelljen.

Kopogtak. Az órájára nézett:

- Ez Szabó Árpád, Szilvi édesapja lehet - állt fel és ment az ajtóhoz.

Nem tévedett, csakugyan ő állt ott, Csilla kíséretében.

A negyvenes éveiben járó, magas, szikár, ősz férfi arcvonásaiban könnyen felismerhetőek Szilvi finom vonásai.

- Átmegyünk Gyuri szobájába - mondta halkan, Csillára nézve.

Belépve a szemközti irodába, kezét fogott a komoly férfivel és bemutatkoztak egymásnak.

- Foglaljon helyet! - mutatott a fal melletti fotelre.

Leült. Amikor a férfi is elhelyezkedett, megszólalt:

- Gondolom, sejti, miért hívtam?

- Igen, legalábbis remélem, hogy Szilvikével kapcsolatban.

- Igen, uram. Mit tud a lányáról?

- Van már két hónapja, hogy becsengetett egy férfi, aki Szilvikét kereste. Amikor mondtam neki, nincs napi kapcsolatunk, azt közölte velem, városszerte nyoma veszett. Részben örültem a hírének, mert félttem, hogy rátalál az a gazember. Remélem, azóta beletörődött már, hogy Szilvike mást szeret. Másrészt álmatlan éjszakáim vannak, amióta szem elől veszítettem. Beleöszültem a fájdalomba és átkozom a percet, amikor engedtem elköltözni otthonról - csapott elkeseredetten ököllel a levegőbe. Nemrég jelentkezett a fiatalember, akibe Szilvike szerelmes. Nyugtadni akart, hogy a lányom biztonságban van. Rettenetes düh fogott el, mert ennél többet nem tudtam belőle kiszedni. Az én becsületes kislányom hogy a csudába kerülhet ilyen szörnyű helyzetbe? A fiatalembernek a hihetetlen nyugalmaival sikerült kihoznia a sodromból. Majdnem nekimentem ököllel. Szerencsére észbe kaptam a higgadtságától. Igen-csak megrémültem, amikor átadta az ön névjegykártyáját. Ezredes úr, itt fatális tévedés lehet! Az én kislányom nem bűnöző!

- Igaza van. Ha az lenne, nem a védelmem alatt állna, hanem börtönbe zárnám. Higggye el, mélységesen együtt érzek önnel, ezért hívtam be. Szilvi egy súlyos ügybe keveredett, amiről sokat nem mondhatok, államtitokról lévén szó, de annyit tudnia kell, életveszélyben van, ezért nem tudhat ön sem a hollétéről.

A férfi elsápadt, minden porcikájában remegett.

- Nem értem, hogy kerülhetett életveszélybe? - kérdezte lesújtva.

- Egy évfolyamtársa révén keveredett rossz társaságba. Bünt nem követett el. Az első feladat ébresztette rá, mit vállalt. Ijedtében idegösszeomlást kapott. Hetekig ápolták kórházban, azóta családi környezetben él. Nekik és a fiatalembernek - a barátjának - köszönhetően egészséges.

A csoport azonban elszántan keresi és ha megtalálnák, likvidálnák őt, mert komoly kiképzést kapott a külföldön tevékenykedő szervezettől. Szerencsés csillagzat alatt született a lánya, mert évek óta figyeljük a csoport tevékenységét, így időben közbeléphetünk. Sajnos azonban a legkörülményesebb intézkedésünk ellenére is órákon múlt, hogy nem találtuk rá. Érti már, miért tartunk titokban vele kapcsolatban minden információt?

Halálsápadtan bólintott.

- A fiatalemberben bátran megbízhat, ő az utasításaim szerint cselekszik. Az ő feladata volt szemmel tartani Szilvi tevékenységét. Így alakult a feladatból a két fiatal között kölcsönös szerelem. Talán ez mentette meg őt, hogy nem sodródott nagyobb bajba.

- Meg vagyok rémülve - hebegte. - Az én aranyos, mosolygós kislányom ekkora bajba került... Felfoghatatlan! Nem láthatom őt többé?

- Ha együttműködik velünk és maradéktalanul elfogadja a feltételeinket, akkor van rá mód. A találkozót mi szervezzük és bonyolítjuk le. A helyszínre lefuggönyöztött autóban visszük. Magánakcióba nem kezdhet! Rajtam keresztül levelezhetnek, amit addig nem cenzúrázok, amíg mindketten betartják a szigorú intézkedéseimet. Elfogadja a feltételeimet?

Némán nézte az ezredest. Látszott rajta, komoly erőfeszítésbe kerül tartania magát. A mindig határozott, konok férfi, aki ez ideig talán csak a felesége elvesztésekor érzékenyült el, most a könnyeivel küszködve mondta:

- Megértettem, hogy a kislányom életéről van szó. Természetesen az ő érdekében mindent elfogadok, csak láthassam őt. Ő nem is hiányol engem?

- Hogyne hiányolná! A legnagyobb szeretettel beszél önről. Nehezen viseli, hogy el kellett szakadniuk egymástól. Ez inspirált arra, hogy mielőbb megoldást találjak a találkozásukra. Mikor tudja szabaddá tenni magát?

- Akár holnap, ezredes úr. Csak már végre magamhoz ölelhessem az én drága kislányomat! Az anyámon kívül csak ő van nekem.

- Rendben van, akkor a megállapodásunk szerint még a napokban találkozhat a lányával.

- Türelmetlenül várom.

- Gondolom, az elmondottak után kérem sem kell a diszkrécióját!

- Természetesen nem, ezredes úr. Senkinek, még a nagyanyjának sem szólok. Ez lesz a nehezebb. Szilvi a kedvenc unokája, éjjel-nappal utána kesereg.

- Ezen is gondolkodni fogok. Köszönöm, hogy eljött és megértő a helyzetet illetően. Viszontlátásra! Lekísértetem a titkárnőmmel - emelte fel a házi telefont.

Kezet fogott a még mindig remegő férfivel.

- Viszontlátásra, mindent nagyon szépen köszönök! - indult az ajtó felé.

Az ezredes a titkárságon várta Csillát:

- Amint vége az értekezletnek, hazaugrunk a csomagokért és még ma indulunk Ligetgyöngyére.

- Valami baj van?

- Nincs, csak Szabó kisasszonyt szeretném megnyugtatni az édesapjával kapcsolatban. Gábortól tudom, mennyit kesereg miatta.

- Nem lesz sok mára?

- Nem, kicsi nyuszikám, a jövő héten szabadságon leszünk, lesz időm kipihenni magamat.

*

Gábor épphogy elújságolta a jó hírt, a kis társaság meglepetésére, kopogtak a park felőli bejárat ajtaján. Levente ment ajtót nyitni. Az ezredes lépett be, maga elé engedve Csillát.

- Jó estét, sziasztok, csókolom, drága Eszter néni! Sikertült egy nappal előbb elszabadulnunk Budapestről - ment mindenkit körbeüdvözölni.

- Nahát, ezt a meglepetést! - ölelte magához Eszter néni az unokaöccsét. - Tündikém, a teraszon kéne vacsoráznunk, mert a konyhában nem férünk már el ennyien.

- Mi is épp ezt beszéltük meg Levivel - mosolygott a nénire.

Ez idő alatt az ezredes Szilvihez, Gáborhoz ment és közölte a lánnyal a jó hírt, hogy napokon belül találkozhat az édesapjával. Szilvi majdnem felsikított örömeiben. Azt sem tudta, hogy hálálkodjon az ezredesnek. Ezt követően a társasághoz fordult:

- Elnézést kérek, de még vacsora előtt szeretnék Tündikével, Leventével megbeszélni egy fontos dolgot! Ígérem, rövid leszek - intett a két fiatalnak, kövessék a nappaliba. Amint leültek, belefogott mondandójába:

- Nem is tudom, hol kezdjem. Részben csalódást fogok nektek okozni, de remélem, a második híremmel jóvá tehetek mindent. Bár a budapesti társaságot sikertült felszámolnunk, a hosszú nászútnak szervezett ittléteteket meg kell hosszabbítanom, mert Müller úr nem adja magát könnyen. A Berlinben keresésekre szervezett csoport pár újabb személlyel kibővítve még mindig Budapesten van és egyelőre fogalmunk nincs, meddig maradnak, mert makacsul reménykednek benne, rátok találnak. Ez lenne a kedvezőtlen hír. Amikor egyértelművé vált, hogy maradnotok kell még, mozgósítottam a megyei rendőrség befolyásos embereit, szervezők meg, hogy te, Levente, befejezhesd a tanulmányaidat. Magánhallgató leszel a fellegvári közgázon és a tanárképzőn, ahol elvégezheted a pszichológiát és pedagógiát.

- Be kell vallanom, van bennem csalódottság, de másfelől, szóhoz sem jutok az örömtől.

- A szavamat továbbra is tartom, amint lehetőség lesz rá, visszajöhetnek a szülőkhöz. Tündikém, rólad sem feledkeztem meg, puhatolóztam tanítói állás-ügyben. Ide egészen közel, Bükk-felsőn van egy általános iskola, ahol helyettesítőként felvennének a szülési szabadságon lévő kolléganő helyére.

- Csak Levente szavait ismételhetem, keresem a szavakat én is az öröömöm kifejezésére. Nagyon-nagyon köszönjük neked, így biztosan könnyebb lesz elviselnünk az ittlétünk meghosszabbítását.

- Rosszul érzitek itt magatokat?

- Azt nem mondhatnánk - szólalt meg Levente -, főleg most, hogy Szilvike felépült és besegít, nincs gondunk, de részben a bezártságot viseljük nehezen, másfelől, messze vagyunk a családtól, rokonságtól. Bocsáss meg, Dini bácsi, nem szeretnék elégedetlen lenni, de az jár a fejemben...

- Sejttem, mert megfordult az enyémben is, hogy magántanulóként, ha mód van rá, dolgozhatnál te is az iskolában, csak azzal nem vagyok tisztában, a jelenlegi tanulmányaiddal mit.

- Szerintem földrajzot, történelmet, nyelveket biztosan taníthatnék.

- Remek! Akkor az iskola igazgatójával ennek megfelelően fogok egyezkedni.

Kis hallgatás után felállt:

- Ha nincs más, menjünk vissza a többiekhez.

Mire kimentek a teraszra, meg volt terítve, gőzölgött a vadas a tűzhelyen. Vacsora után sokáig beszélgettek még.

Az időjárás kegyes volt hozzájuk, másnap folytatódott a ragyogó napsütés. Ráadásul Judit küldött Gáborral egy nagy ételdoboz sertés pörkölttel, egy hatalmas doboz sertés és csirkesülttel, így a délelőttöt mindannyian tölthették a tetőterazon. Tündének, Leventének csak körítést és salátát kellett készíteniük. Az ebédhez ismét a teraszon terítették meg. Épphogy belefogtak a második fogásba, amikor hirtelen esti sötétség lett és hatalmas dörrenéssel leszakadt az ég. Villámgyorsan vitték be az asztalt, székeket, de így is eláztak a függönyszerű esőzuhatagban. Eszter nénin és az ezredesen kívül mindenkinek szárazba kellett öltöznie.

- Vajon hol járhatnak Noémiék ebben az ítéletidőben - nézte az ablaknál Tünde a szünni nem akaró esőt.

- Reméljük, nem a serpentinén jönnek, akkor nem érheti őket baj - mondta Levente, Tünde mellé lépve.

Négy óra után érkeztek meg sárosan, sebesülten. Tünde a saját lakrészükbe kísérte őket, ahol nyugodt körülmények között hozhatták magukat rendbe. Jó fél óra múlva jöttek le a nappaliba. Noémi mesélte el a kellemetlen kalandjukat:

- Már a serpentinén voltunk, amikor minden átmenet nélkül sötétedett be és nyíltak meg az ég csatornái. Annyira csúszott a megázott avar, hogy az autó majdnem a mélybe zuhant. Ezt meg tudtuk akadályozni, de miközben Tomi tolta az autót, megcsúszott a lába és ha meg nem tud kapaszkodni a szakadékból felnövő fa ágába, lezuhan. Legalább húsz percet lógott a mélység fölött, amíg ügyel-bajjal ki tudtam mászni egy kiálló sziklára segíteni neki. Iszonyú volt. Amikor végre biztonságban ültünk a fába kapaszkodva a szakadék szélén, sokkot kaptam. Fogalmam nincs, hogy vitt a kocsihoz Tomi. Időbe tellett, mire magamhoz tértem. Alig győztük egymás sebeit kitisztítani, beragasztani. Vártuk, hogy csituljon a vihar, de ehelyett egyre tombolt. Mit volt mit tenni, nehezen visszagurultunk a hármas útra és körbe jöttünk.

- Szent ég, ezt végighallgatni rettenet volt - sajnálkozott részvétellel mindenki.

- Szerencsére megúsztuk a tragédiát - fejezte be Noémi. - Meséljete magatokról, hogy éltek itt, messze a szüleitektől? - ölelte át Tündét.

- A környék csodálatos, de azt tényleg nehezen viseljük, hogy messze vagyunk a szeretteinktől.

- Így van, de ha minden jól megy, Dini bácsinak sikerül megoldást találnia az életünkre - pillantott Levente az ezredesre. - Fél ígéret van a szomszéd község iskolaigazgatójától, Bükk-felsőn, hogy fogad bennünket. Holnap megyünk bemutatkozó látogatásra, remélem, sikerrel járunk.

- Hol? Bükk-felsőn? - kapta fel a fejét Tamás.

- Igen ott, ami háztól-házig, mindössze öt kilométer ide.

- Akkor nyílt kapukat dönget. A nagybátyám ott az igazgató. Meglepetésnek szántam, hogy beajánlottalak benneteket hozzá. Két hete hajkurászom emiatt Dini bácsit. Örülök, hogy nélkülem is kialakulóban van a dolog, mert Andor bácsi rágt a fületem, hogy intézkedjek, mert neki lépnie kell a tanári kar kiegészítése ügyében. Amikor megtudtam Gábortól, hogy a hétvégén nálatok végre elcsíphetem, hívtam Nomcsit, most kell eljönnünk, - kivételes magánakcióban -, hogy rendezzem végre a dolgot. Ígérem, legközelebb Norbiékkal fogunk egyeztetni.

- Ezek szerint, Dini bácsi drága, nem hozhatnánk előbbre Tomi közbenjárásával a bemutatkozó látogatást?

- Részben ez már nem rajtam múlik, másrészt, amint az időt elnézem... háát...
- Az idő nem érdekes, óvatos vezetéssel áthidalható. Tomi, beszélsz a nagybátyáddal?
- Ezt kérdezned sem kell - nézett az ezredesre, aki egyetértően intett a telefon felé.

*

Sűrű esőfüggönyben indultak Bükk-felsőre. Levente ült a volánnál. Lépésről-lépésre araszolt, erősen kémlelve előre. A tízperces utat több mint egy óra alatt tették meg.

Tamás tíz éve járt itt utoljára, a rossz látási viszonyok igencsak megnehezítették a helyzetét. Csak úgy körülbelülre álltak meg egy számára ismeretlen luxusvilla előtt. Hitetlenkedve nézte a palotává nőtt kicsi parasztházat, a gyönyörű parkká fejlődött szegényes udvart.

- Itt nincs egyetlen fa vagy bokor, ami a régmúltra emlékeztetne. Mindenesetre becsengetek.

Megnyomta a gombot, a kapu azonnal nyílt. Egymásra néztek, bizonytalan léptekkel indultak meg a ház felé. Mire odaértek, nyitott ajtó fogadta őket. Tamás tanácstalanul állt meg Noémivel a sor elején az előkelő előszobában. Amikor utolsóként az ezredes is belépett, az ajtó záródott mögöttük.

- Jó napot kívánok! - hallották a kellemes bariton hangot.

Tamás körülnézett, lassan, zavartan indult a hang irányába. A házigazda akkor lépett ki a bíborvörös függöny mögül.

- Szia, Andor bácsi. Teljesen le vagyok taglózva. Itt minden megváltozott, csak te vagy a régi - lépett az enyhén öszülő, magas, szikár férfihez.

- Szia, te csibész. Látod, látod? Így jár az, aki hűtlenkedik - ölelte magához mosolyogva az unokaöccsét.

- Nem volt kis feladat, de teljesítettem a kérésedet, itt vagyok.

- Mikor jöttetek, Tomikám? Csak nem elkapott benneteket ez az ítéletidő?

- De bizony. Nem kis kalandban volt részünk, de túléljük. Mindenekelőtt engedd meg, hogy bemutassam a barátaimat - nézett az ezredesre.

A rendőrtiszt Noémit és Tündét tessékelté maga elé. Miután megtörtént a bemutatkozás, az igazgató volt meglepve.

- Ez azt jelentené, hogy a barátaid ugyanazok a személyek, akik a rendőrség pártfogoltjai?

- Igen, igazgató úr - vette át a szót az ezredes.

- Ennek igazán örülök, mert elég kellemetlen lett volna elutasítanom az ezredes urat, de a tanári hivatás bizonyos értelemben bizalmi állás. Ide feddhetetlen múltú személyek kellenek, ezért bizonytalanodtam el, amikor Tomi felhívott a két jó ismerőse érdekében.

- A feddhetetlenséggel nincs semmi gond - válaszolt határozottan az ezredes.

- Akkor viszont szeretném megkérdezni, miért van a két fiatal rendőri felügyelet alatt?

- Pontosítanék. A szigorú védelmünk, nem a felügyeletünk alatt vannak. Saját hibájukon kívül kerültek életveszélybe, ezért kell vigyáznunk körültekintően a biztonságukra. Ha úgy dönt az igazgató úr, hogy felveszi őket, róluk adatokat, információt a tudunk nélkül kiszivároztatni szigorúan tilos!

- Hogy kerültek ilyen helyzetbe?

Az ezredes dióhéjban elmesélte a történetet.

- A személyem a biztosíték a két fiatal biztonságára. Örülök, hogy segíthetek.
- Mindent el fogunk követni, hogy az igazgató úr ne bánja meg a jelenlegi döntését - szólalt meg határozottan Levente.
- Elnézést kérek a körülményeskedésemért, de kényesen ügyelek rá, hogy a kezem alatt nevelődő ifjúság jó kezekben legyen - nézett kissé zavart mosollyal Tündére, Leventére.
- Remélem, nem bántottam meg önöket?

Miután mind a ketten élénken tiltakoztak, kedvesen invitálta a társaságot beljebb. Elindultak a családiasan berendezett szalonba. Az ajtóban az igazgató maga elé engedte a vendégeket, bemutatta a családjának.

A tágas, barátságosan berendezett helyiségben Tünde leplezett csodálattal nézett körül. Tetszett neki a faragott, középkék huzattal bevont ülőgarnitúra, a kecses üveglapos dohányzóasztal. A bútorok, szőnyegek összhangban voltak a festményszerű, domború mintás tapétával. Levente, látva Tünde gyönyörködő tekintetét, egészen halkán súgta neki:

- Ha egyszer saját otthonunk lesz, neked is megvalósítok valami hasonlót, ha ennyire tetszik.

Tamás boldog mosollyal üdvözölte Andreát, az igazgató feleségét, Beátát, a lányukat és Tibort, a fiukat.

- Úristen Beácska, te milyen gyönyörű hölgy lettél, amióta nem láttalak! Még mindig megkergetnél, ha nem neked jutna a legpirosabb alma? - kérdezte a huszonnégy év körüli csinos lánytól a rá oly jellemző kisfiús mosolyával.

- Nanáá! Csak nem képzeled, hogy beérném a selejttel? - nevetett huncut játékosággal rá.

- Önökkel szeretnék hatszemközt beszélni - nézett mosolyogva Andor a két fiatalra.

Megfordult és társaságukban elhagyta a nappalit. Tünde elmosolyodott Beáta élcelődését hallva:

- Kóstoljátok meg a remekművet, Tomikám. Nem tudtam, hogy ma a vendégünk lesz, ezért a patkányméreg kimaradt a sütiből.

3.

A szomszéd helyiségnek, ahova beléptek, komoly hangulatot kölcsönzött a barokk stílusú bútorzat, a sok könyvespolc, rajta a díszes kötésű könyvekkel. Andor a kanapéra mutatva kínálta helyet vendégeit. Ő maga velük szembe húzta az egyik guruló fotelt és az ajtó melletti polc alól a zsúrkocsit, amin italok, poharak, szép színes mintás szalvéták voltak.

- Abban a reményben, hogy meg tudunk egyezni és hétfőtől kollégák lehetünk, szeretnék önökkel pertut inni - vette a kezébe a Napóleon konyakos üveget.

Tünde zavart mosollyal akart megszólalni, de Levente megelőzte:

- Elnézést kérünk, a kis nejem nem fogyaszt semmilyen szeszes italt.
- Semmi gond. Ez csak pozitívum előttem. Akkor formabontást követünk el és üdítővel koccintunk - nézett kedvesen mosolyogva Tündére.

Teletöltötte a poharakat, először Tündével, majd Leventével koccintott.

- Ha nem veszitek rossznéven, azonnal a tárgyra térnék. A végzettségeket ismerem Tomitól, azért is ragaszkodtam hozzátok. Tündikém, tudom, hogy tanítónő vagy. Nyelveket nem beszélsz?

- De igen, franciát és németet, mindkettőt középfokon.

- Jelenleg ugyanis nagyobb szükségem lenne rád a felső tagozatban, mint az alsóban. Mit szólsz a merész ajánlatomhoz?

- Egy éve tanítok, nagy gyakorlatom nincs, de nekünk sokszor kellett felsőben helyettesítenünk. A kihívást szeretem, szívesen belevágnék.

- Úgy gondoltam, ha megtetszik, menetközben elvégzed a tanárképzőt. Ha nem akarsz elszakadni a kicsiktől, jövőre első osztályt adok, majd Leventére nézve folytatta: - Rólad annyit tudok, hogy ez évben szereznél diplomát a közgazdasági egyetemen. A történelem mellé nyelvszakosként alkalmaznák.

- Kamaszkori álomom válhatna valóra, ha taníthatnék. Igaz, középiskolában képzeltem el. Az ügy érdekében felvételiztem az ELTE pedagógia szakára, de boldogan tanítok általános iskolásokat is.

- Módot fogok biztosítani a továbbtanulásod folytatására, az ezredes úr segítségével. Név- és címváltoztatással megoldható lenne a fellegvári egyetemen.

- Az ezredes úr beszélt már róla, csodálatos lenne! - csillant fel Levente szeme a megerősített lehetőségtől.

- Az anyagiakban kell még megegyeznünk. Tündike, neked a kezdő tanári fizetést, Leventének a középkategóriát tudnám pillanatnyilag ajánlani, ha megfelel.

- Tökéletesen megfelel - válaszolt Levente.

- Bár pár apróság lenne még, de azokat megbeszéljük menet közben. A látogatásokat hivatalos részét függesszük fel. Az ezredes úrral szeretném véglegesíteni a megállapodásunkat. Hétfőn fél nyolckor várlak benneteket az irodámban - állt fel. - Beátával, leendő kolléganőjével máris összebarátkozhattok - indultak vissza a szalonba.

Beáta Tündére mosolyogva mondta:

- Remélem, nem rántunk apuval kardot, ha kicsit elrabollak benneteket és átmegyünk a szobámba - nézett az édesapjára, aki helyeslően biccentett a fejével.

Csaknem gyerekesen pattant fel és tűntek el ismét a folyosón.

- Annyira megörültem, amikor hallottam, hogy velem hasonló korú kolléganő érkezik - mosolygott Tündére.

- Mi is örülünk a lehetőségnek. Hangulatos szobád van - nézett körül az ajtóban. - A kontraszt ellenére kellemes összhangot kölcsönöz a fekete bútor a kék bársony huzat és a csaknem fehér szőnyeg.

- Neked is tetszik?

- Nagyon - erősítette meg szavait.

- Anyu ellene volt a szerinte túl világos szőnyegnek, de én tartom tisztán, nem ő - nevette el magát.

- Jaj, de szép kézimunkáid vannak!

- Amit itt látsz, mind a kezem munkája - indult átlósan Bea a szobában, egyenesen a bársonyfüggöny felé.

A leválasztott rész fele lehetett a helyiségnek. Egy kis asztalt, fotelt és Bea heverőjét leszámítva, körbe volt építve mennyezetig érő, hófehér szekrénnel, szép faragott polcrendszerrel. Ez utóbbin példás rendben Beáta hobbi munkái. A szekrényből szebbnél-szebb horgolt, hímzett, kötött kézimunkák, subák, szöttesek kerültek elő. Tünde azt sem tudta, melyik darabban gyönyörködjön. Levente egyenesen a polcrendszerhez lépett, ahol a makettek, kézzel rajzolt térképek vonták magukra érdeklődését. Miután Beáta mindent végigmutatott Tündének, ők is csatlakoztak:

- Nem is tudnám megmondani, melyikeket csinálom szívesebben.

- Milyen szisztéma szerint készítéd a térképeket? - kérdezett közbe Levente.

- Először alaposan, pontról-pontra a tudatomba vésem a célzott területet, várost, csak utána ülök le vázlatot készíteni. Ekkor már gyerekjáték ceruza és körző alá terelnem az ismereteket. Amit láttok, a hivatalos térképek másolatai, bár imitt-amott kiegészítettem némelyiket saját tapasztalataim alapján. Egyébként, a makettkészítés a szenvedélyem. Van, amit azért kezdek el, mert tanításhoz használom, mint például ezt - mutatott a Bükk-fennsík kicsinyített mására -, de általában alávetem magamat a pillanat ihletének. Jelenleg ezen dolgozom - vette kezébe a földalatti barlangrendszer félig kész térképét.

- Látom, lesz kivel megismernünk a tágabb környezetünket. Szeretünk kirándulni, sétálni. A környékünket már jól ismerjük, messzebbre még nem merészkedtünk. Remélem, számíthatunk rá, ha időd engedi, velünk tartasz.

- Örömmel. Eddig mindig gondot jelentett, kivel sétáljak, kiránduljak. Természetrajongó vagyok, de srácokkal veszélyes üzemmód, lányok nem kaphatóak rá, egyedül pedig rettenetes - nevette el magát.

- Azon töprengek, miért nem foglalkozol komolyan népművészettel vagy térképészettel? - kérdezte Tünde.

- Ahhoz nagyon sokat kéne tanulnom. Szenvédélyem a tanítás, az egyéniséget a gyerekek között tudom igazán érvényesíteni. A tehetségemet, már ha van ilyen, eszközként alkalmazom. Amibe belefogok, hobbiszinten csinálom. Akkor érzek sikerélményt, ha az óráimon a legrosszabb tanuló is megtalálja magának azt, amiért érdemes rám figyelnie. Ők a fokmérőim. Ha észreveszek egyetlen unatkozó tekintetet, tudom, valamit rosszul csinálok. Izgalommal készülök minden órámról. Úgy megyek a gyerekek közé, mintha fellépésre mennék. Nekem ez a fontos, nem a művészet.

- Én is hivatásomnak érzem a munkám. Igaz, nem vagyok megáldva ilyen kezűgyességgel. Jobban értek a kicsinyek lelkéhez, ezért ezen keresztül igyekszem megközelíteni őket.

- Bocsássatok meg az ünneprontásért, de amint látom, romlanak a látási viszonyok, indulnunk kéne. Gondolom, ez idő alatt Dini bácsiék is megbeszéltek mindent - nézte Levente a leszálló ködöt.

- Igazad van, itt a völgyben kegyetlen a köd. Sokkal veszélyesebb, mint amihez szokva vagytok a sík területen. Tejfehérré sűrűsödik - helyeselt Bea.

Szinte egyszerre értek az előszobába az ezredesékkal.

HATODIK FEJEZET ELSŐ NAP AZ ISKOLÁBAN

1.

Másnap reggel Tündéék izgatottan készülődtek az első munkanapra. Fél hétkor ültek kocsiba, azzal az elhatározással, hogy ismerkednek kicsit Bükk-felsővel, az iskola környékével. Körbeautózták az erdőkkel, hegyoldalakkal övezett kis települést. Közben beszélgettek.

- Zaklatott álmaim voltak, éjfélkor felriadtam és egy ideig nem tudtam aludni - nyomott el egy ásitást Levente. - Még mindig összeszorul a mellkasom, ha az elmúlt hetekre gondolok.

- Nekem sem volt nyugodt az éjszakám. Hol arra riadtam fel, hogy elkésünk, hol arra, hogy kereslek, de nem vagy a házban.

- Kezdem érteni, mi a jelentősége az ifjú házaspár életében a nászútnak. Ha minden oké, sokáig építkezhetnek belőle, ellenkező esetben metelyezi, megpecsételi a jövőjüket. Ugye kincsem, a kapcsolatunk áll olyan biztos alapokon, hogy ennyit még elbír sérülés nélkül?

- Ennyi nem rendítheti meg a tizenkilenc évet, ami összeköt bennünket. Minket a körülményeink juttattak ide, nem az egymáshoz való viszonyulásunk.

- Szerencsénkre. Az jár a fejemben, hihetetlen, de egy hétvége oldotta meg az életünket: fogadhatunk vendégeket, bár kis körzetben, de járkálhatunk szabadon. A biztos anyagi háttérrel megvalósíthatjuk elképzeléseinket, vágyainkat.

- Félig-meddig igen. Nézd, milyen mesés szép környezetben fogunk dolgozni, tanítani. Minden ház ablakában virágok vannak, amik széppé teszik még a ronda, ködös novemberi reggelt is.

- Feldobja az ember hangulatát. Igazad volt tegnap este, így, hogy dolgozhatunk, gyorsabban telnek majd a napok. Már is optimistábban látok mindent. Ó, még hét óra sincs, körbesétálhatjuk az iskolát - parkolt le.

Álltak a kétemeletes, hatalmas, „U” alakú épület előtt, aminek homlokzatán szép kivitelű tábla hirdette: Herman Ottó Általános Iskola.

A baloldali keresztutca felé indultak.

- Gyönyörű lehet tavasszal-nyáron a mellettünk húzódó park. Csaknem „L” alakban veszik körbe a szép családi házak. Milyen érdekes, minden ház fala a sárgának valamelyik árnyalata, a kerítések pedig a zöldnek.

- Nézz csak jobbra! Itt van vége az épületnek, ami - gondolom - hatalmas udvart foghat közre. Gondozott sportpályák: futball, röplabda és körülötte a három sávban felfestett futópálya. Innen ragyogóan belátható a hatalmas terület - állt meg Levente, miután befordultak az iskola mögötti utcába. - Okosan lett tervezve, a nagy gyerekzsivajt lefogja az iskola két oldal-szárnya, így nem zavarják a lakókat.

- A hatalmas területet nézve, azt kell megállapítanom, sokkal jobb vidéki iskolába járni. Pedig a városi gyerekeknek lenne nagyobb szükségük hasonló körülményekre, akik még játszani sem tudnak hol, a szűk vagy forgalmas utcákban.

- Kétségtelen. Nem szabadna minden területet beépíteni. Parkoknak, játszótereknek is helyet kéne biztosítani. Sokkal élhetőbbek lennének a nagy városaink.

- Nem vagy te pályatévesztett, Levikém? Pontosan úgy beszélsz, mint apu szokott, ha új helyen jár - nevetett Tünde.

- Csak voltam, angyalkám, csak voltam. Végre mátol azt csinálhatom majd, amit mindig szerettem volna.

Épp körbeértek, amikor Andor az iskola elé kanyarodott. Egyenesen hozzá mentek.

- Ez aztán a pontosság! - mondta mosolyogva.

- Fontosnak tartottuk, hogy egy kicsit ismerkedjünk a környezettel. Tetszik a környék - mondták, miközben kezét fogták az igazgatóval.

- Tíz éve kaptuk meg az új iskolát, addig nagyon szegényes körülmények között tanítottunk. Körbejárjuk belül is az épületet! - indult a nyitott bejárat felé. - Egyelőre csak a főépületet használjuk. A tanácsnál amolyan oktatási központot akartak létrehozni: egyik szárnyban gimnáziummal, a másikban ipari iskolával, a környező települések tanulóinak felszívására. A pénz elfogyott, így a tervrajzok fiókba szorultak.

- Kár, remek ötletnek hangzik - gondolkodott el Levente.

- A földszinten - az alsó tagozatokon kívül - a tágas ebédlő és a tekintélyes méretű, két funkciójú tornaterem kapott helyet, ami kis átrendezéssel ünnepélyek megrendezésére alkalmas - nyitotta ki az ajtót, hogy benézhesse.

A folyosók falait mindkét emeleten a gyerekek munkái, amíg a lépcsőházat gondosan ápoló virágok díszítették. A második emeleten a felső tagozat tantermein kívül jól felszerelt előadótermek voltak: kémia, fizika, biológia, a hozzájuk tartozó szertárakkal. Itt található - egymás mellett - a tanári és igazgatói szoba. Andor először az irodáját mutatta meg, aminek ablaka a parkra nézett.

- Amint látjátok, itt lehet nyugodtan dolgozni, a gyerekzsivaj alig-alig hallatszik be szünetben. Ez a másik ajtó a tanáriba nyílik, én csak nagyon ritkán használom a folyosói bejáratot. Gyertek, bemutatlak benneteket a kollégáknak, mindjárt becsengetnek - nyitott be a tanáriba.

- A kollégák jól elrémisztettek a 8.b-től, nem tartasz az iskola rémeitől? - kérdezte Tünde.

Megálltak az 5.a előtt, ahol neki az első órája lesz.

- Nem. Fegyelmet tartani biztosan fogok tudni, de szeretném ezt pedagógushoz méltóan megoldani. Ha van bennem egy kis druk, az inkább csak az örömnél, az izgalomnak, a türelmetlen várakozásnak valamiféle keveréke.

- Sok sikert, kíváncsian várlak első óra után a tanáriban, szia.

Megpusztították egymást, Tünde bement az osztályba.

*

- Bonjour, madame! - köszöntek a gyerekek.

- Szervusztok! - köszönt vissza magyarul.

A hetesre nézett. A kislány jelentett, nem hiányzott senki.

- Köszönöm, mehetsz, édeske, a helyedre!

Az osztály felé fordulva folytatta:

- Borbíróné Kékesi Tünde vagyok, én fogom a franciát tanítani nektek. Üljetek le! Örülök, hogy ilyen szép csendben vártatok. Mindenekelőtt kicsit szeretnék benneteket megismerni. Ezért az első órán magyarul beszélgetünk. A bemutatkozásnál mondjátok azt a beceneveteket is, amit legjobban kedveltek, és egy-két mondatot magatokról, ami jellemző rátok.

Az ülés sorrendjében álltak fel. Bejött a számítása, a kért mondatokból kis jellemképet formálhatott mindenkiről.

- Elmondom, mit várok tőletek, és hallani szeretném a véleményeket.

Bal oldalon jelentkezett egy kislány.

- Tessék, Anikó, hallgatlak - puskázott a füzetéből.

A gyerekek meglepetten néztek rá, hogy máris nevükön szólítja őket.

- Hogy szólíthatjuk a tanár nénit?

- Tünde vagy Tündi néni, ahogy nektek tetszik. Szóval mindig mindent meg fogunk beszélni. Nem várom el, hogy feltétel nélkül fogadjátok el az elképzelésemet, de azt igen, hogy érvekkel próbáljuk meggyőzni egymást.

Azt, hogy ki hányas volt eddig, nem fogom kérdezni. Engem az érdekel, nálam hogy dolgoztok. Úgyhogy itt a kitűnő lehetőség, a kettesekből lehet ötös, de az ötösökből is lehet kettes, ha az illető nem annak megfelelően teljesít. Félév előtt mindenkitől megkérdezem majd, hányast szeretne kapni. Ha nem egyezik a véleményünk, javításra módot fogok adni.

A hetes feladata lesz jelenteni, kinek nincs házi feladata. Csak nyomós indok esetén leszek elnéző. A hiányzók megbeszélte időre pótolják a lemaradásukat. A hanyagságot nem fogom elnézni! Ezek a tanulók órák végén itt maradnak és a felügyeletem alatt pótolják a házi feladatot. Őket nem fogom a szívembe zárni, mert nem csak magukat, de engem is büntetnek - mosolyodott el. - Legszigorúbb azokkal leszek, akik az iskolában másokról másolnak. Nekik azonnal beírom az egyest.

Azért veszem a házi feladatot ennyire szigorúan, mert az otthoni munkátok a tanulás folyamatának fontos része. Ebből derül ki számomra - na és számotokra -, mennyire értettétek meg az új anyagot. Aki boldogul segítség nélkül, annak nincs félnivalója felméréskor sem.

Külön füzetet használjatok otthon, mert időnként hol egyiket, hol a másikat szedem be. A hibáitok alapján mérem majd fel, melyik anyagrésszel kell többet foglalkoznunk.

Jó lenne, ha megérténétek és elfogadnátok, a segítséggel végzett munka csak látszat-teljesítményt takar, amire építeni nem lehet. Szeretném, ha nyolcadikra már újságcikkeket fordítanánk, és aki bátorságot érez hozzá, nyelvvizsgát tenne. Ennek érdekében a jövő órától tölem magyar szót nem hallotok. A szókincseteket fogom használni, tehát érteni fogjátok, amit mondok. Ha előfordul idegen szó, azt felírom a táblára, hogy beírhattok a szótáratokba.

Jegyeitek több tényezőből tevődnek össze: a házi feladatokból, feleltetésből, órai munkából, a felmérőkből. Külön ötösöket gyűjthettek az óra végi összefoglaló kérdésekből, de a házi feladatok típushibáinak javításából is. Ezeket ugyanis a felmérő előtti órán még egyszer átvesszük. Aki önállóan javítja mindet, azt szintén ötössel jutalmazom, de csillagokat lehet gyűjteni egy-egy helyes mondatért is. Őt csillag egy ötös. Ez általános szabály, tehát órai munkával is kaphattok csillagot.

Ha fegyelmezetten dolgoztok, óra végén marad időnk játékra, de tanulhattok francia énekeket, verseket. Olvashatok nektek meséket. Hogy adott órán mivel töltjük a maradék időt, azt az előző hét legszorgalmasabbjai fogják eldönteni. Az én elképzelésem ennyi, most pedig a ti véleményetekre vagyok kíváncsi.

Nagy zűrzavar támadt. Tünde a kicsiknél már jól bevált módszerrel felemelte a kezét és egészen halkán beszélt:

- Így nem értek egy szót sem. Jelentkezzen, akinek mondanivalója van! Hallgassátok egymást végig!

Az osztály lassan elcsendesedett.

- Szokjátok meg, kiabálni nem fogok. Ha nem figyeltek rám, nem tudjátok majd, mit kértem. Az ilyesből pedig folyton csak a baj van - mosolygott kedvesen. - Várom a véleményeket.

- Szerintem jó lenne, ha feleltetéskor nem beszélne a tanár néni franciául, mert akkor lehet, hogy én még egyest is kapok.

- Ettől nem kell tartanod, Petikém, mert ha kell, többször meg fogom ismételni a kérdést - simította meg a kisfiú hullámos haját.

- Én sokat akarok játszani! - szólt közbe egy dacos hangú fiúcska.

- Csúnya dolog közbekiabálni, Gyurikám, de hogy mennyit játszunk, az rajtatok múlik.

- Én nem szeretem a franciát! Az nem is fő tantárgy!

- Az első megjegyzésed elszomorít, a másodikban pedig nincs igazad, Zsolókám. Ugyanolyan tantárgy, mint a matematika, történelem vagy magyar irodalom. De nincs igazad azért sem, mert a készségtárgyakból: énekből, rajzból, tornából, technikából éppúgy megbukhattok, mint az elméleti tárgyakból. Ez utóbbiak az ismereteiteket gyarapítják, amíg a készségtárgyak a képességeiteket, testfelépítéseket, koordinált mozgásokat, kreativitásotokat fejlesztik.

A gyerekek egyre nagyobb figyelemmel hallgatták Tündét.

- Én többet szeretnék tanulni, mint itt az iskolában - állt fel az első padban egy kislány. - A nyáron nagyon rossz volt Párizsban. Szerettem volna beszélgetni az emberekkel, gyerekekkel, de senki nem értett meg. Én sem értettem meg őket.

- Megtaláljuk a módot erre is, Katikám. Óra végén odajössz hozzám és adok plusz feladatokat. Ezeket kijavítom és megbeszéljük. Átérezem a problémádat, én is kerültem hasonló helyzetbe diákkoromban. A gyerekeket azért nehéz megérteni, mert az iskolában az irodalmi nyelvet sajátítjuk el, amíg a hétköznapi életben a köznyelvet alkalmazzuk. Figyeljétek meg magatokat, egymás között beszélgetve egészen más szavakat, kifejezéseket használtok, mint amilyenekkel a tankönyvek írnak: kösz, légyszi, bocs, ne légy uti, figyzz már egy kicsit, tök jó... stb.), hogy csak a finomabbakat említsem. Egy magyarul tanuló külföldi, benneteket éppúgy nem ért meg, mint te nem értetted meg a francia gyerekeket.

Miközben a kislánynak magyarázott, még öten jelentkeztek plusz feladatért. Kicsengettek. A gyerekek nem mozdultak a helyükről.

- Édeskéim, szünet van, mehettek ki a folyosóra. Aki itt reggelizik, álljon sorba az ajtóhoz, a többiek menjenek ki! Szervusztok!

2.

Levente már a folyosó fordulójában hallotta, hogy a 8.b-ben fergeteges zaj van. Mosolyogva fedezte fel, hogy az ajtó mögül kukucskálnak, vajon mikor tűnik fel a tanár alakja a folyosó végén. Ahogy közeledett, visszahúzódtak a leskelődő fejek. A diákkora jutott eszébe: „Pszt! Jön!” - suttogták, persze majdnem kiabálva, hogy a többiek is hallhassák. Azóta mit sem változtak a diákszokások. Generációról generációra öröklődnek. Az ajtóhoz érve megállt:

- Jó reggelt kívánok, 8.b osztály. Amint látom, nem mindenkinek sikerült időben értesülnie az érkezésemről. Csak feltételezem, aki hallotta - „Pszt jön!” - nem a pad tetején csücsül, vagy alóla igyekszik előbújni. Sőt, nem ezt követően igyekszik erőszakkal tisztázni társával támadt nézetkülönbségét.

Az osztályban nagy derűtség közepette igyekeztek a helyükre. Levente lassú léptekkel ment a tanári asztalhoz. Letette a naplót. Szembefordult az osztállyal, vigyázzállásban várta, hogy elcsendesedjenek. Pár másodperc alatt követték a példáját. A hetes kint állt és jelentett. Három hiányzó volt.

- Örülök, hogy sikerült mindenkinek a helyére találnia. Üljetek le!

Komoly tekintettel sétált a padsorok között.

- Az illem úgy kívánja, hogy bemutatkozzunk egymásnak. Borbíró Levente vagyok. A szerencsére vagy szerencsétlenségekre - ezt még lesz időtök eldönteni - történelmet, angolt és a külön választott németet fogom tanítani. Már most jelzem, nem három óra lesz ismerkedés - mosolyodott el a szája szögletében.

A gyerekek is halk morajlással nevettek.

- Előnyömré válna, ha ti is bemutatkoznátok. Nemrég voltam diák, jól emlékszem még, mennyire nem díjaztuk azt a hozzánk került tanárt, aki két hét múlva is mutogatással szólított fel bennünket. Ezt a szarvashibát nem fogom elkövetni.

A gyerekek ülésrendben álltak fel és mutatkoztak be. Levente a füzetébe jegyzetelt.

- Köszönöm. Mindenekelőtt azt beszéljük meg, nálam hogy zajlik az óra, milyen elvárásaim lesznek veletek szemben. Ezt követően a véleményetekre, a kreatív ötleteitekre leszek kíváncsi. Elsősorban elvárom, hogy ne zsidvásár fogadjon, mint ma. Adjuk meg egymásnak a tiszteletet. Én azzal, hogy pontosan és a legjobb tudásom szerint felkészülve érkezem, ti pedig fegyelmezetten vártok.

Az óra első öt percében tisztázzuk, otthon hogy boldogultatok a tanulnivalóval. Bár törekedni fogok rá, hogy a magyarázatomat a leggyengébbek is követhessék, de ekkor még elfogadom, ha valakinek problémája akadt. Ezt tartom a legfontosabbnak. Soha ne gyömöszöljete olyasmit a fejetebe, amit nem értettetek meg. Fölösleges időpocsékolás.

Ezt követi majd a feleltetés, ami oldott, felszabadult beszélgetés formájában történik. A hagyományos módszert azoknál fogom alkalmazni, akik passzivitásukkal tüntetnek ki. Azzal, gondolom, nem árulok el titkot, hogy nem ők lesznek az osztály éltanulói. Ebből következik, az osztályzataitok az aktivitásotoktól függően alakul.

Az új anyagot hasonló szisztéma szerint vesszük. Otthon alaposan átnézik, itt az irányítással megbeszéljük. Magyarázni csak a problémás részt fogom, de nagyra fogom értékelni, ha erre lesz helyettem vállalkozó. A kötelező anyaghoz adok ajánlott irodalmat, tehát a téma iránt érdeklődők kielégíthetik tudásvágyukat.

Törekedni fogok rá, hogy az együtt töltött idő jó hangulatban teljen. Szeretném, ha nálam felednétek a rettegett tanórák szorongásait. Az írásbeli számonkérés ellenkezik az elveimmel, ilyesmit csak témazáráskor követek el magunk ellen. A történelem, idegen nyelvek: szóbeli tantárgyak, ahol fontos a megfelelő szókincs, a választékos kifejezőmód, amit sok-sok beszéddel érhetek el.

Mellettem hozzá kell szoknotok, hogy a tudásotokon kívül figyelni fogom a lelki- és idegállapototokat. Nem fogok szó nélkül elmenni a lehangolt, feszült gyerek mellett. Ha megtiszteltak a bizalmatokkal és megosztjátok velem a gondjaitokat, a lehetőségeim szerint fogok segíteni a megoldásban. Ha közügyről van szó, megbeszéljük az aktuális órán, ha magánügy, odajöhet hozzám az illető óra után, de bátran felkereshet a tanáriban.

Szeretnék közvetlen légkört kialakítani köztünk. Tapasztalni fogjátok majd, soha, senki bizalmával nem élek vissza, de viszonzásul töletek ugyanezt várom. Ha ebben az életkorotokban nem rögződik bennetek, hogy a bizalmat sokkal könnyebb elveszíteni, mint megszerezni, később ez nagyon nehezen sikerül és csalódott felnőttekké váltok.

Ha az elmondottakat komolyan veszitek és betartjátok, nagyon jó barátok leszünk. A hallottakról várom a véleményeteket, javaslataitokat.

Az osztályban mocorgás, suttogás támadt. Egy kislány jelentkezett:

- Tessék, Krisztina! Ugye, te vagy Német Krisztina?

- Igen, tanár úr, én vagyok. Csak azt szerettem volna elmondani, hogy nagyon jó volt a tanár urat hallgatni, de attól félek, és nem csak én, hogy ez esetleg kezdetben lesz így. Az osztályfőnökünk is ígért nekünk minden szépet, jót, most pedig azon kívül, hogy ordibál, szid bennünket, egy jó szava nincs hozzánk. Szerinte mi csürhe banda vagyunk és még a levegőt sem érdemljük meg ettől az országtól.

Döbbsen hallgatta a kislányt. Neki egyáltalán nem tűnt ilyen marcona alaknak Gazsi. Mellette ül a tanárban, eddig egyedül vele váltott néhány szót. Nehezen tudott megszólalni:

- Nagyon súlyos szavak ezek, Krisztina. Amint hangot adtam már a véleményemnek, én sem voltam elragadtatva a mai fogadtatásomtól. Ismét a diákkoromra hivatkozva jegyzem meg, tudom, nagyon ritka az ideális tanár-diák viszony, de ennél sokkal nagyobb tiszteletet tanúsítottunk. Ha elvárjátok, hogy emberszámba vegyenek benneteket, figyeljenek rátok, nektek is kötelességeitek ehhez tartani magatokat. Ezek a dolgok csak és kizárólag kölcsönösen működnek. Ha figyelmen kívül hagyjátok a mondottakat, én sem veszem magamra nézve kötelezőnek a felétek tett ígéreteimet. Azt pedig evidens lenne, hogy bizalmat előlegezzetek nekem. Még nem bizonyítottam nektek a szavaim ellenkezőjét, addig pedig elvárható, hogy szavahihető embernek tartsatok.

- Tanár úr, ne tessék haragudni Krisztinára, de mi eléggé el vagyunk keseredve. Nagyon rosszul érezzük magunkat, hogy mindenki pálcát tör fölöttünk és úgy vagyunk elkönyvelve, mint az iskola rémei.

- Nincs okom haragudni Krisztinára, Tibi, csak az általa mondottakat reagáltam le. Azért pedig, hogy rólatok ilyen negatívan vélekednek a tanáraitok, ti is felelősek vagytok. Velem szemben vétettetek abban is, hogy általánosítotok és minden tanárt egy kalap alá vesztek. Ugyanúgy fogadtatok, mint akikben eddig csalódtatok. Az esély minden új tanárnak kijár. Hátha ő más, hátha vevő a megelőlegezett bizalmatokra.

Mint említettem már, a viszonyulások kölcsönösen működnek. Én egyoldalúan hiába szeretnék jóindulattal, barátsággal fordulni felétek, ha cserében komisszággal reagáltok. Törvényszerű, hogy félretéve a jószándékomat, hasonlóképpen fogok viszonyulni hozzátok. Ha viszont rációfoltok az eddigi viselkedésetekre, együtt dolgoztok velem, higgyétek el, senki véleménye nem fog érdekelni és teljes mellszélességgel kiállok mellettetek, akkor is, ha a tanári karban egyedül maradok a véleményemmel. Gondoljátok végig, milyen jó bizonyítási lehetőség lenne ez a többi tanáraitok felé, hogy tévesen ítélték meg benneteket.

A következő szavaimat nem fenyegetésnek szánom, csupán mihez tartás végett mondom el. Ha nem veszitek komolyan az egyezségünket, akkor sem ijedek meg 27 kamasztól. Ez esetben az elveimmel ellentétben, hatalmi szóval fogok rendet tartani az osztályban. Nagyon remélem azonban, erre nem kerül sor. Nagy kudarcként élném meg, ha így kéne kezdenem a pedagógus pályafutásomat. Bízom benne, hogy először és utoljára kényszerültem fenyegető gondolatok hangoztatására. Ettől a pillanattól kezdve adjunk esélyt egymásnak a bizonyításra.

Most pedig, ha nincs több jelentkező, tájékozódásképpen szeretném, ha elmondanátok, hol tartotok az anyagban?

- Az első világháború felénél tartunk, de tudni semmit nem tudunk belőle. A tanárnő minden magyarázat nélkül jelölte ki a könyvben, mit kell megtanulnunk. Azt mondta, az üres falaknak nem ordítja szét a torkát - mondta egy nyúlánk fiú.

- Az üres falaknak én sem szívesen magyaráznék. Próbáljátok megérteni és elfogadni: a tanárnak nem az a feladata, hogy elhaddarja és kikérdezze az anyagot. Értő füleknek, figyelő tekinteteknek és befogadó agyaknak szeretnénk a tudásunkat átadni. Ha erre nincs igény, semmi értelme a jelenlétünknek. Értesz engem, Péter?

A fiú nagy szemekkel nézte Leventét és ámulva hallgatta.

- Reménykedem benne, tudok olyan érdekesítő órákat tartani majd, hogy érdemes legyen rám figyelnetek, velem együttműködnötök. Bizonyításként lenne egy javaslatom, amit meg fogok veletek szavaztatni. Hajlandó vagyok előről átvenni az anyagot, ha elfogadjátok a feltételeimet. Ezek a következők: óráról-órára tanultok, hogy szigorúan tartani tudjuk a tempót. Nem várok teljesíthetlent tőletek. Úgy osztom fel az anyagot, hogy a gyengébbek is lépést tarthassanak. Van gyakorlatom az ilyesmiben, gimnazista és egyetemista koromban elég sok gyereket zárkóztattam fel.

Itt mondom el, az eddigi jegyeitek nem érdekelnek. Számomra az lesz a fontos, nálam hogy teljesítetek. A felmérőket a saját elvárásaim szerint fogom újraírni.

Van öt perccel átgondolni a javaslatomat a szavazás előtt. Ha nem hangoskodtok, a padtársatokkal megbeszélhetitek a hallottakat.

Leült és az arcokat figyelte. Csak akkor pisszegett, ha a morajlás hangosodott. Amikor az öt perc lejárt, felállt. Jóleső érzéssel konstataálta, hogy az osztály háromnegyed része azonnal rá figyelt.

- Remélem, sikerült átgondolnotok. Az emelje magasba a kezét, aki igennel szavaz arra, hogy előről kezdjük az anyagot.

Kicsengettek.

- A szavazást szeretném lebonyolítani, benne vagytok?

Egyhangú igen volt a válasz és a kezek sorban emelkedtek a magasba. Két fiú kivételével mindenki jelentkezett.

- Most azt kérem, aki nemmel szavaz.

Egy kéz sem volt a levegőben.

- A két fiú véleményét szeretném hallani, akik nem szavaztak.

Az egyik felállt:

- Te vagy Török Rajmond. Jól mondom?

- Igen, tanár úr. Én azért nem szavaztam, mert egyetértek a tanár úrral, de tudom, hogy nem fogom tudni teljesíteni, így nem becsületes. Nem szeretem a történelmet, nem értem az összefüggéseket. Amit tanulunk, zagyva blablának tartom. Nem lehet igaz, hogy csupa háborúból, ellenségeskedésből áll a múlt. Amióta élek, nincs háború, biztosan azelőtt is volt béke.

- Próbáld meg az én megvilágításomban megérteni az eseményeket, összefüggéseket! Hát ha meg tudlak győzni, hogy nem ilyen sötét a múlt. Bár az évi anyagokban elég viharos korszakot kell áttekintenünk, azért itt is voltak nyugodtabb időszakok. Ha kevésnek tartod az órán elmondott érveimet, megbeszélünk egy időpontot és folytatjuk egymás meggyőzését.

Rajmond szeme felcsillant, elmosolyodott:

- Így természetesen örömmel szavazok igennel. Nem a tanulással volt eddig sem a gondom, csak dühített az egész.

- Nekem ugyanaz a problémám, mint ami a barátomnak - állt fel a másik fiú. - A tanár úr feltételeivel én is igennel szavazok.

- Te vagy Tóth Bertalan, nemde?

- Igen, tanár úr, az vagyok.

- Akkor holnaputántól, tehát a következő órától kezdjük a komoly munkát. Most pedig köszönöm az órai részvételeket, további jó munkát kívánok! A negyedik órában találkozunk, szervusztok!

HETEDIK FEJEZET ÁDÁMÉKNÁL

1.

Ádámék háza Eszter néniétől egy villasorral volt északabbra. Az „L” alakú terasszal és a díszes kovácsoltvas korláttal vált ki a környezetéből. Tünde már messziről ebben gyönyörködött.

- Sziasztok! Csakhogy itt vagytok végre! - fogadta őket Ádám a kapuban.

- Szia, sajnos nem tudtunk előbb jönni, rögtönzött értekezletet hívott össze Andor - mondta mosolyogva Levente.

- Örülök, hogy végre engedélyt kaptatok az ezredestől, hogy átjöjjetek megnézni, milyen körülmények között élünk apával.

- Megértjük Dini bácsi aggodalmát, de néha fárasztó a túl óvatoskodása, akkor is, ha tény, mindig közbejött valami kellemetlen hátráltató tényező. De végre itt vagyunk - nézett körül a telken.

Hátrasétáltak. Miután Levente alaposan szemügyre vett mindent, elismerően szólalt meg:

- Különleges látványt nyújt a domboldalra méltóságteljesen felkúszó kertetek. A négyzetes alakzat tágassá, hangulatossá teszi a környezetet. Jó lenne nekünk is valami hasonló.

- Ezzel csak nem azt akarod mondani, hogy szívesen maradnátok?

- Ha kettőnkön múlna, bátran kijelenthetném. De mint tudod, a jövőnket Tündike szüleivel képzeltük el.

- Reménykedtem benne, hogy elcsábultok - mondta sóhajtva.

- Andor is ebben reménykedik. Nehéz helyzetbe kerültünk, kezdünk itt megszokni, de az anyósomékat a világért nem szeretnénk megbántani.

- Érthető. Amit itt láttok, már a két kezünk munkája. Elhatároztuk apával, idegent nem engedünk a telkünkre, így „magad uram, ha szolgád nincs” - mosolyodott el Ádám. - Nézzétek meg apa büszkeségét! - indult a ház végéhez.

A küszöbön állva csodálták a patika tisztaságú helyiségben a berendezést: a legkülönbözőbb kémcsöveket, párologtatót, melegítőket, porelszívót, az üveggel burkolt ágyásokat, amikben különleges növények növekedtek.

- Nem gondoltam, hogy keresztapa ilyen komoly felszereléssel rendelkezik - mondta nem kis elismeréssel Levente, miközben elindultak a házba. - Döntöttél, hogyan tovább?

- Apa mindent elkövet, hogy megfertőzzön a szenvedélyével, de még tanácstalan vagyok. Hatással van rám a te új hivatásod, fogságom alatt arra készültem lelkileg én is, de amióta aktívan részt veszek a kutatómunkában, elbizonytalanodtam. A labilis idegrendszeremnek talán ez tenne jobbat.

- A hivatástudatod fog helyetted dönteni. Apukádat sem lehetett volna annak idején eltántorítani az erdőktől, laboratóriumtól. Emlékszem rá, mennyit kesergett emiatt a nagypapa. Nehezen törődött bele, hogy egyik fia sem követte őt az asztalos szakmában. Hiába lett apukád biológus, apu faipari mérnök, nem fogadta el, hogy a gyalupad helyett az íróasztalt, a steril laboratóriumot választották.

- A papa megrögzött gondolkodású volt. Rád bizony sokszor voltam féltékeny, amiért rajongva kedvelt téged. Bár irigyeltem, de még így sem tudtam lemondani a fociról. Felnőttként azonban megbántam a mulasztásomat. Most, hogy családi házban élek, nagy hasznát vehetném, ha magam készíthetnék el dolgokat, mint ahogy te csinálod - mosolygott az unokaöccsére.

- Te izgága természetű vagy, neked a mozgás, a változatosság lételemed, amíg nekem a nyugalom és biztonság a legfontosabb. Biztos vagyok benne, ha idegileg rendbe jössz, azon töröd majd a fejed, hova mehetnél olyan pályára, ahol kedvedre nyüzsöghetsz.

- Nem meggyőződésesem. Jelenleg a nyugalomra, biztonságra vágyom. Megcsömörlöttem a nagyvilági élettől, az örökös változástól. Legjobban itthon érzem jól magam.

- Párizsba sem vágyódsz? - kérdezte nem kis kíváncsisággal.

- Nem. Hogy igazoljam magam, őket csábítom haza, nem sikertelenül. A több mint negyven év kinntartózkodás sem volt elég ahhoz, hogy ne vágyódjon haza a nagy.

- Eddig miért nem jöttek? Hiszen Dorka néni, a lányuk, Pesten él.

- Ha jól mértem fel a helyzetet, komoly ellentét van köztük. Dorka néni tragédiaként élte meg az édesanyám - az ikertestvére halálát. Még most is elsírja magát, ha róla van szó. Azt mesélte apunak, minden alkalommal elájult anyu sírjánál, amiért a nagy gorombán leszidta. Szerinte egy anya fájdalmánál nem létezik elviselhetetlenebb szenvedés és unja már a műhisztiket, amiket Dorka néni rendez. Ez volt az egyik ok, amiért hazajött, a másik anyu hiánya. Képtelen volt elviselni, hogy minden rá emlékeztette - léptek be az előszobába.

- Keresztapa merre van? - nézett körül Levente.

- Kint van valamelyik közeli erdőben. Elnézést kért, valami gyökereket csak ilyenkor lehet begyűjteni. Nem is bánom, így fesztelenebbül beszélgethetünk. A lakás beosztása, mint láttátok, nagyjából megegyezik Eszter néniével.

- Ne vedd kritikának, de én nem dugnám el oldalra ezt a szép ülőgarnitúrát - nézett be Levente a nappaliba. - Az ajtóval szemben sokkal jobban feldobná a szalon hangulatát.

Ádám hosszan nézte, majd helyeslően bólogatott.

- Igazad van. Sőt, a bársekreény is több fényt kapna, ha szemben lenne az erkélyajtóval. Amint látom, a hétfégi programunk biztosított. Menjünk fel, az az én igazi birodalmam.

- Az egész házra rányomja bélyegét a biológusvéna - nézte Tünde csodálkozva a bokrokkal körbeültetett erkélyt.

- Valóban. Bár ez az én ötletem volt. Úgy tűnik, a génjeimben benne van a hajlam. Nézzétek a gyönyörű kilátást! - húzta félre a sűrű bokrok ágait.

- Hogy kiemelkedik a környezetből a csonkagúla építésű épület! - állapította meg Levente, Eszter néni házat nézve.

- Foglaljatok helyet! - mentek be Ádám dolgozószobájába. - Itt szeretek a legjobban lenni. A rendkívüli kilátás sokszor vonja el figyelmemet a tevékenységemről - követte Levente tekintetét.

- Ezek szerint sok időt töltesz itt - jegyezte meg Levente.

- Apa bánatára igen. Kifogásolja, hogy elszeparálom magamat. Sokszor mondja, olyan magányos lent, mintha egyedül élne. Igaza van. A berlini évek önzővé, a fogda magányossá tett. Próbálok megtalálni az egyensúlyt, ami apának is, nekem is megfelel, eddig nem sikerült.

- A számítástechnikával egyáltalán nem foglalkozol?
 - Gyurit sikerült megfertőznöm, ő hív időnként, ha elakad valahol. Különben nem. A gépem is nála van.
 - A berlini életeddel kapcsolatban sikerült letudnod mindent?
 - Filó Andris - a barátom - és Dini bácsi vezényletével igen.
 - Mesélj, mi volt Párizsban! - terelte az egyre borúsabb Ádám gondolatait a jelenre.
 - Megható volt, hogy a kint élő rokonság teljes létszámban kijött elénk a repülőtérre. Első naptól kezdve engem a nagyikám, apát Dorka néni vette pártfogásába. Kellett pár nap hozzá, hogy a nagyi ne fakadjon állandóan sírva, ha a múltból beszélgettünk, márpedig ragaszkodtam hozzá, hogy minden nap kimenjünk anyuhoz a temetőbe. A berlini életemről kellett rengeteget mesélnem. Magát hibáztatja a múltamért. Majd' minden második mondata az volt, ha aput nem fordítja maguk ellen, elkerülhettem volna a sok szenvedést. Szeretne benneteket megismerni, ami karácsonykor realizálódhat. Minden meggyőző erőmet bevettem, költözzenek haza. Addigra eldőlt ez is. Apuval elhatároztuk, anyut exhumáltatjuk, hogy végre itt legyen velünk.
 - Itt temetitek el őt, vagy Pesten?
 - Természetesen, itt. Öcsikém, készültem a fogadásotokra, menjünk le a konyhába!
 - Kényelmes sarokgarnitúrát választottatok - ült le Levente.
 - Nekem is tetszik. Bár apa megbeszélt velem mindent, de mire idejöttem, be volt bútorozva a ház. Nos, hogy ízlik a főztöm, Tündike? - mosolygott rá.
 - Látom, készültél belőlem - vizionozta mosolyát. - A csirkepörkölt csak finom lehet.
- Ebéd után Ádám dolgozószobájában nézegették az édesanyja gyerekkorától haláláig készült fényképeit. Ádám elérzékenyülve lapozta végig. Közben a róla hallott történeteket mesélte.
- Ha rosszkedvem van, neki panaszkodom. A derűs, szeretetet sugárzó tekintete megnyugtat. Ugye, milyen gyönyörű hölgy volt?
- Az elérzékenyüléstől csak helyeslően bólogtak mindketten. Ádám sóhajtott, majd tovább beszélt:
- Apával elmentünk a lakásba, ahol együtt éltek. Egy kedves házaspár fogadott minket. Miután megtudták, mi járatban vagyunk, körbejárhattuk a lakást. A nappaliban apu meglepetten torpant meg. Szemét elfutotta a könny, magához ölelt. Percekig nem tudott megszólalni. Majd azt mondta: „Ádikám, hazajöttünk. Ebből a szobából csak anyukád hiányzik, minden ugyanúgy van, mint huszonöt éve. Az előtted álló fotelben halt meg.” A házaspár részvétellel erősítette meg apu szavait. Amíg a feleség magunkra hagyott pár percre, a férfi mesélte, a neje szülei vették meg annak idején a lakást. Anyukájának tetszett a szoba így, ahogy volt. Haláláig - tíz éve autóbaleset érte -, itt tartózkodott legtöbbit. Ha nejét elfogja anyukája hiánya miatt a keserűség, csak itt tud megnyugodni.
 - Nem szerettem volna a helyedben lenni - sóhajtott Levente.
- Csend telepedett közéjük. Majd Tünde nagyot nyelve szólalt meg:
- Gyönyörű baba volt az édesanyád - nézte az albumot.
 - Tündéri - erősítette meg Ádám bólogatva.

Majd lassan lapozta végig. Meg-megállt pár másodpercre, ahol édesapjával együtt voltak. A vaskos album szívszorongató felvételekkel záródott. Az egyik képen Ádám anyukája fájdalomtól elgyötört arccal feküdt, míg a másikon a fotelben ült és szavakkal kifejezhetetlen boldogságot sugárzó szeretettel nézte a karjában tartott csecsemő Ádámot.

- Szent ég! Ha nem tudnám, hogy te vagy, akkor is minden kétséget kizárva ismernélek fel! - mondta a könnyeit nyelve Tünde.

Levente átfogta a vállát, részvétellel jegyezte meg:

- Szívfájdító felvételek. Nagykádék mióta élnek kinn?

- A papa a Sorbonne-on tanult, ott ismerte meg a nagykámat. Az ő szülei az első világháború előtt hagyták el az országot. Beszélnem kell az édesanyám ikertestvéréről, Dorka néniről és apáról. Dorka néni - apa állítása szerint - anya hasonmása, még a hanghordozása, franciás akcentusa is ugyanolyan. Állítólag nem egyszer szólította őt Marinkának. Meglátásom szerint elég közel kerültek egymáshoz. Amióta hazajöttünk, gyakran beszélgetnek telefonon. Apa hangulata teljesen megváltozott. Utazás előtt tele volt tervekkel, mostanában félrevonul, sóhajtozik. Ha kérdezem, mi bántja ennyire, csak legyint és annyit mond, hagyjuk, Ádikám. Érthetetlen. Független ember, ha vonzódik Dorka nénihez, miért nem pártol mellé.

- Csak ki kéne faggatnod őt - mondta elgondolkodva Levente.

- Töröm a fejemet, hogy ugrathatnám ki a nyulat a bokorból. Van még egy kellemetlen téma, amiről beszélnünk kell. Párizsban találkoztam egy berlini kollégámmal, aki előttem lépett meg a szervezetből. Megijedt, amikor meglátott. Kedveltem őt, biztosítottam róla, egy cipőben járunk. Ennek megörült. Megkérdezte, van-e kapcsolatom Magyarországgal. Miután megtudta, hogy itt élek, a segítségemet kérte. Nála talált ugyanis menedéket Soós Rajmond. Átmenetinek szánták ott-tartózkodását, tovább szándékozott menni, de a pár hónap alatt olyan honvágya van, hogy lemondott a disszidálásról. Mély depresszióba esett, haza akar jönni. Azt mondta, inkább vállalja itthon a börtönt, mint messze idegenben éljen hazátlanul. Magánakcióba nem mer kezdeni, nem akar a berliniek hálóján fennakadni. Mit gondolsz, Dini bácsi hazahozná őt?

- Szerintem igen. A hétvégén itt lesz, beszélhetsz vele.

- Meséljete magatokról!

- Útközben mesélünk, de mennünk kell. A hétvégén teltház lesz nálunk. Lehet, hogy máris vendégek várnak ránk otthon - állt fel Levente.

- Veletek megyek, csak írok apának pár sort.

2.

A vendégek, Marosi Gábor kivételével, a vasárnapi ebéd után indultak haza. Ő két napig maradt még Szilvivel. A fárasztó hétvége után az esős hétfő Tündére rossz hatással volt. A gyerekeket nem lehetett kiengedni az udvarra, kezelhetetlenek voltak. Az órai fegyelmezéssel teltek, mire végzett, kimerültnak érezte magát. Ráadásul el volt maradva az otthoni teendőivel is. Kedvetlenül vasalt fent a lakrészükben. Levente az íróasztalnál ült, jó ideje őt nézte. Felállt, odament hozzá:

- Tedd félre a vasalást, üljünk le kicsit beszélgetni! - fogta át gyengéden a vállát.

- Nem tehetem félre, holnapra nincs nadrágod, nekem szoknyám.

- Ebben a pillanatban nem érdekel sem a szoknya, sem a nadrág - húzta ki a konnektorból a vasaló dugóját. - Kérlek, mondd el, mi bajod van! Napok óta figyellek, hol fásultan végzed a dolgodat, hol idegesen, kapkodva.

- Áá, dehogy, ma sikerült paffra vágniuk a srácoknak, ennyi az egész.

- Én úgy látom, ennél komolyabbról lehet szó.

- Hát jó... még nem akartam róla beszélni, lehet, hogy csak átmeneti állapot, bele kell szoknom a nagy változásba. Időnként úgy érzem, nem tudok megbirkózni a két idegen nyelvvel. A francia csak-csak, de a némettel egyre több a problémám. Be kell látnom, kevés a középfokú nyelvvizsgám. A hatodikosok között van három nyelvtelenség, akik sok kellemetlen percet okoznak a feltett kérdéseikkel. Kettőnek német anyanyelvű nagyszülei vannak. Ráadásul látom, túlterhelt vagy te is, nem akarlak állandóan hátráltatni. Ettől függetlenül sem vált be, hogy egy-két leckével járok előbbre, mint az osztály.

- Emiatt kár tönkretenni magadat. Emlékezz rá, mit mondott Andor, amikor náluk voltunk. Bemész hozzá, megbeszélitek, biztosan van megoldás.

- Utálok meghátrálni. Rém ciki. Egy hónapja tanítok és máris... - elhallgatott, rosszkedvűen nézett maga elé.

- Édeském, ebben nincs semmi ciki. Neked tanítói diplomád van, első lépésre túl sokat vállaltál. Meglátod, ha leadod a németet, minden gondod megoldódik. Andor meg fog érteni.

- Ő lehet, de már hallottam elmarasztaló megjegyzéseket a tanáriban.

- Erre nem mondhatok mást, ne törődj vele, életkém! Csinálja utánad, akinek kifogása van a munkád ellen. Kritizálni a legkönnyebb! Sikerélmény nélkül nem szabad gyerekekkel foglalkozni, mert annak elsősorban ők isszák meg a levét.

- Tudom. Pontosan emiatt érzem kellemetlen helyzetben magamat.

- Hallgass rám, kincsem! Lépj minél előbb!

- Oké. Nem halogatom tovább, holnap beszélek Andorral.

- Rendben van. Hogy gyakorold az élő nyelvet, ezentúl itthon franciául beszélgetünk - váltott át magyarról.

Tünde rámosolygott, átölelte, megcsókolta és jókedvűen folytatta a vasalást.

Levente reggel furcsa világosságra ébredt. Felkelt, az ablakhoz ment, meglepődött a hatalmas hó láttán. Tünde felriadt, álmosan ült fel.

- Tündikém, nem hiszek a szememnek, akkora hó van, és még mindig szakad. Az utcák kihaltak, pedig mindjárt hat óra van.

Kiugrott az ágyból, elhűlve nézte a fehérbe öltözött tájat.

- Gyere, körülnézünk, lent milyen állapotok vannak!

Alighogy beléptek a lakásba, megszólalt a telefon:

- Tessék, Szilágyi lakás! - vette fel Levente.

- Adj isten, fiatal úr! A kertész vagyok.

- Jó reggelt, Pista bácsi!

- Csak azért híttam hajnalok hajnalán, mert nem lehet a házat megközelíteni. Elmék hókotrót keríteni valahun, addig ne mocsanjanak itthonrú'!

- Mennyi esély van rá, hogy ma eljutunk az iskolába?
 - Arra semmi! Nekem combtőjig ér a hó, ótóva' nem ááhat ki, a busz nem mén. A hókotrók először bent a városban csinyának rendet, maj' csak osztá' gyün ide.
 - Értem - mondta Levente elgondolkodva. - Ez mit jelent számunkra?
 - Ha nem esik több hó, akkor tán két nap, de ha ránk szakad az ég, mint ájtalába télen mindig, akko' tuggy isten.
 - Köszönjük szépen, Pista bácsi az intézkedését! Türelmesen várunk.
 - Ne aggóggyanak, kenyér, tej lesz. Ha kifogy a bót, majd süt az asszon, tejet meg ad a Mancsi. Ecce' legalább megkóstujják az igazi kenyeret, frissen fejt tejet.
 - Hálásan köszönjük az előrelátó gondoskodását. Azért jól gondolja meg, Pista bácsi, nehogy rákapjunk a jóra - nevetett Levente.
 - Megógyjuk, ha rákapnának. Sárival lehet beszéni - nevetett a kertész is.
 - Még egyszer köszönünk mindent, és türelmesen várunk.
 - Ugyan mán, fiatal úr, ne köszönnyön nekem semmit. Ebben a pár hétben nagyon megkedvütem magát, nekem ez semmiség. Na, adj isten!
 - Minden jót, Pista bácsi! - tette a helyére a kézibeszélőt.
- Gábor jött ki álmosan a szobájukból.
- Mi történt, Ventikém?
 - Fogságba estünk, fiú.
 - Mibe? Hogyan? Nem értem - nézett pislogva.
 - Nézz ki az ablakon, azonnal megértesz mindent!
 - Hogy jutok ki az állomásra szerinted? - nézte döbbenten a hatalmas hótakarót.
 - Mostanában sehogy. Várjuk a tavaszt, addigra csak elolvad - kacsintott rá mosolyogva.
- Látta, jelenleg nem vevő a humorára, elkomolyodott, tájékoztatta a kertésszel folytatott beszélgetésükről.
- Ez nem lehet igaz! A szentségit a hülye fejemnek! Miért maradtam itt?! Kingi kétségbe lesz esve, ha nem megyek haza!
 - Hívjad fel telefonon, ha tudja, hol vagy, talán nem fog sírni.
- Idegesen járkált le-föl az előszobában.
- Hogy értessem meg egy hétéves kisgyerekekkel, hogy itt kell maradnom?
 - Nem értelek, Gabesz. Nincs Kingi egyedül, miért ne értené meg?
 - Ezt elég nehéz még nekem is megérteni, aki benne élek.
- Röviden vázolta az otthoni állapotokat.
- Borzasztó! - mondta lehangoltan Levente. - Érthetetlen. Kingi szeretni való kislány.
 - Valóban az, anyu mégsem állhatja őt. El kell vinnem otthonról szegénykémet. Amíg nem találok jobb megoldást, a szombathelyi nagyszüleimhez viszem, szerencsére vállalják. Nagy nehezen meggyőztem Kingit, a hétvégén realizálhattam volna, de hogy ezek után mihez kezdek, fogalmam nincs!

- Hány éves a nagymamád?

- 80.

- Egyedül élnek?

- Igen.

- Akkor oda nem viheted. Elég neki magukat ellátni. De nem viheted hozzájuk Kingi miatt sem. Gondold végig, milyen helyzetbe hozod a nagyszüleidet. Idősek ők már egy hétéves kisgyerekekhez, de Kingi is nagyon magányos lenne mellettük. Beszélj inkább Dini bácsival, ha beleegyeznek, hozd ide. Csak elbírunk ennyien egy kisgyerekekkel - mosolygott rá bátorítóan.

- Volt nektek már elég problémátok Melcsi miatt - mondta kedvetlenül.

- Honnan tudsz erről?

- Ő mesélt róla.

- Igazad van, felkészületlenül, hirtelen szakadt ránk a sok gond, de megoldottuk. Kingi nem borítaná fel az életünket.

Kis csend támadt köztük, majd Levente folytatta:

- Kingi értelmes, okos kislány, meg fogja érteni, hogy amint mehetsz, azonnal mész haza, csak magyarázd el neki pontosan.

- Mi lesz ezzel a rengeteg hóval? - nézett ki a teraszra Tünde.

- Amíg elkészül a reggeli, Gabesszel kerítünk lapátokat és leszórjuk a patakmederbe.

- Akkor megyek öltözni. Kingit csak egy óra múlva hívhatom, még javában alszik - fordult meg Gábor és indult a szobába.

Levente átfogta Tünde vállát, felmentek az emeletre. A szobában Tünde a telefonhoz lépett:

- Hívom Andort, megkérdezem, mi ilyenkor a megoldás, és ha mód lesz rá, megbeszélem a problémámat is - tárcsázott eltökélten.

- Tessék, Réti lakás! - hallotta a komoly férfi hangot.

- Jó reggelt kívánok, Borbíróné Kékesi Tünde vagyok.

- Szia, Tündike, Andor vagyok. Vártam a hívásokat. Remélem, nem ijedtetek meg a hegyek fehér mumusától?

- Bizony meglepődtünk, amikor felébredtünk. Ilyenkor mi a teendő?

- Azon túl, hogy várjuk a járható utakat, nem sok. A gyerekek nagy része távolról jár, ekkora hó leküzdhetetlen a legtöbb családnak. Annak viszont örülök, hogy nyugodt körülmények között beszélhetek veled. Mostanában gondterheltnek látlak. Vártam, hogy bejössz hozzám és megbeszéljük. Mivel nem tetted, Beától érdeklődtem felőled. Válaszként behívott párszor a tanáriba, hogy lássam mivel töltöd az óráközi szüneteket. Annyira bele voltál feledkezve az óra anyagába, észre sem vettél. Amikor megegyeztünk, kértelek benneteket, szóljatok, ha túl sok, amit vállaltatok.

- Bocsáss meg, hogy közbevágok, de Leventétől is épp most kaptam fejmosást emiatt. Neked sem mondhatok mást, utálok meghátrálni! Be kell azonban látnom, a középfokú nyelvvizsga kevés a tanításhoz, két nyelvvel nem tudok megbirkózni.

- Melyik nyelvvel van problémád?

- A némettel. Tanfolyamon készültem fel a nyelvvizsgára, ebből adódóan a beszédkészséggel bizony vannak gondjaim. A franciával elboldogulok, abból sokkal jobban állok. Tizenhárom évig tanultam, két nyáron voltunk cserenyaraláson családoknál elhelyezve, úgyhogy van némi gyakorlatom az élőbeszédet illetően.
- Ha csak a némettel van gondod, megkönnyítéd a helyzetemet. Fischer kolléga német anyanyelvű, boldogan átvenné tőled az osztályaidat. Ő meg a magyarral küzd, de arra könnyebb megoldást találnom.
- Máris megtaláltad. A magyar a kedvenc tantárgyam. Eredetiben magyar-francia szakra akartam jelentkezni, anyu tanácsára mentem tanítóképzőbe, amit nem bántam meg. Szóval boldogan cserélek Fischer kollégával. Az irodalmat és történelmet szépen egymásra lehet építeni.
- Akkor: ahol eddig németet tanítottál, átveszed az irodalmat. A nyelvtan felső tagozatban külön tantárgy, azt átadhatom másnak. Az óraszám miatt még le kell adnod valamit.
- Ha muszáj, hatodikban a franciát.
- Rendben van, akkor egyelőre maradjunk ebben. De nyomatékka kérem, ha még mindig nem ez a végleges megoldás, szólj, ne várd meg, amíg teljesen kiborulsz. Tisztában vagyok veled, tanítói diplomával komoly próbatétel, amit vállaltál.
- Ígéretet teszek neked is, bár Levente is ezt várja tőlem.
- Ha nincs más, elköszönök. Hívnak a kollégák az időjárás miatt. Remélem, egy-két napnál nem tart tovább fogságban benneteket a hó és jöhettek. Addig pihend ki magad, sziasztok!
- Rendben van, köszönök mindent! Levivel együtt jó pihenést kívánunk, szia!

3.

Pista bácsi harmadnapra tudott hókotrót szerezni. Végre ki lehetett mozdulni a kastélyból. Gábor azzal köszönt el, legközelebb magával hozza Kingit és dűlőre viszi a dolgot, hova viszi el otthonról.

Tünde, Levente különös izgalommal mentek be az iskolába. A tanáriban Beáta örömmel üdvözölte őket.

- Jó titeket látni, nagy hiányérzet volt bennem. Lehet, hogy hülyeségnek tartjátok, de üresnek éreztem az iskolát, pedig a tanári kar csaknem teljes létszámban jelen volt. Apu értekezletet akar tartani, mit kezdjünk a pár gyerekkel. Amíg össze nem trombitál bennünket, szeretnék veled négyszemközt beszélni, Tündikém. Levente, nem fogsz ezért rám orrolni?
- Dehogya, beszélgetsek csak nyugodtan! - állt fel Tünde mellől.
- Maradj csak, mi bevonulunk kicsit apu rezidenciájára.
- Én meg beülök addig a könyvtárba anyagot keresni a következő anyagrészhez.
- Foglalj helyet! - csukta be maguk után az ajtót. - Apu nem híve a nagy reprezentálásnak, de ezt a doboz rostos üdítőt most megdézsmáljuk, amit a hűtőben találtam - töltött tele két poharat.
- Köszí, cserében kóstold meg a sütit, amivel a múlt hétvégén a vendégeinket vártuk - tett az asztalra egy tele doboz süteményt.
- A mindenit, ennyi finomság! - nézte Bea a legkülönbözőbb süteményeket.

- A krémes sütitet anyukám, a diósat én sütöttem.
- Akkor lemeózlak, milyen cukrász lenne belőled - vett ki egy szeletet Bea nevetve.
- Remélem, pedagógusként felülmúlom a sütéstudományom. Szerencsére Levinek ízlik, ő nagyon süteményes.
- Nekem is ízlik, úgyhogy pofátlanul megkínálom magamat még egy szelettel - nyúlt a dobozba kuncogva.
- Ennél őszintébb dicséretet nem kaphatnék. Vegyél bátran, amennyi jólesik.
- A rövidke ittléted alatt olyan közel kerültél hozzám, mintha mindig ismertelek volna - komolyodott el.
- Ugyanezt mondhattam volna, ha nem tartottam volna tolakodásnak.
- Ugyan már, hagyjuk a hülye udvariassági köröket. Szóval nagy gondban vagyok, amit muszáj valakivel megbeszélnem.
- Megtiszteltetésnek veszem, ha a bizalmadba fogadsz.
- Annyit már biztosan tudsz rólam, kedvelem magam körül a nyüzsit, igyekszem mindig a társaság középpontjában lenni. Ovis korom óta volt egy szívbéli barátnőm, aki főiskolás korunkban belehabarodott az egyik csoporttársunkba, férjhez ment hozzá és vele ment az ország másik felébe. Így örököltem meg a baráti körét. Sajnos mind egytől-egyig a másik nemhez tartoznak. Bocs, ha túl bonyolult a sikered a körmondatom. A lényeg az, a srácokkal töltöm a szabadidőm egy részét.
- Még tudlak követni - nevetett Tünde.
- Szóval a srácokkal jól megvoltam, mindaddig, amíg barátként lehettem köztük. Jókat buliztunk, csavarogtunk. Egy ideje azonban ketten is kiszemeltek maguknak és azzal ostromolnak, válasszak közülük. Nekem, mint férfi, egyik sem jön be.
- Meg tudod fogalmazni, miért nem?
- Röviden és summásan, jól elmarhászkodok velük, de mindkettőtől különbözik az érdeklődési köröm. Rendkívül zavar, hogy Robi - az erőszakosabb - anyukája úgy beszél rólam, mintha máris a fia menyasszonya lennék. Sürgeti Robit, vigye már dűlőre köztünk a dolgot, elkelne a gazdaságban a segítség. Bár biológia-földrajz tanár vagyok, a gazdaság nem érdekel, nem is értek ilyesmihez. A kertünkben is csak a virágaimat pátyolgatom. Fecó - a másik - pedig azzal szórakoztat, csak addig bulizik, amíg össze nem házasodunk. Utána az orrát sem dugja majd ki a falujából. Nem nézem én le egyiket sem, hiszen gyerekkoromban éltünk mi is szűkösen nagymamámékkal, az ő kicsi parasztházukban. Neked be merem vallani, nekem a mostani életvitelünk felel meg.
- Milyen férfi mellett tudnád elképzelni az életed?
- Hmm! Ilyen nem sok szaladgál a környékünkön. Pár hete azonban konkrét személy valósítja meg a férfiideálom. Ennek a története röviden: kirándulni voltunk a srácokkal. Hazafelé lepihentünk egy közeli tisztáson. Feltűnt, hogy az erdő szélén egy jólöltözött srác és valamit. Jobban megfigyelve láttam, különleges növényeket rak gyökerestől egy ládikába, kecses mozdulatokkal. Tekintetem a jóképű, intelligens arcára tévedt, mignem egyszer csak fogta a ládikáját és eltűnt a szemem elől a fák között. Egy ilyen kaliberű srác közeledését szívesen fogadnám. De hiába mentem el azóta többször is arra, nem láttam többé. Kezdem azt hinni, a káprázat játszott velem. A baj csak az, nem tudom kiverni őt a fejemből. Ráadásul azóta hatványozottan idegesít Robi levakarhatatlan bogáncskodása, Fecó nyájas udvariaskodása.

Valahogy elment a kedvem a hetenkénti bulizástól. Szívesebben maradnék otthon és foglalkoznék a hobbijaimmal.

- Miért nem rázod le őket nyíltan?

- Megtenném én, de a gond az, anyukámnak mindkettő tetszik, és azzal üldöz, válasszak közülük. Szerinte egy huszonnégy éves nő már ne bulizzon. Vegyem komolyabban az életet. A korombeliek rég férjnél vannak, gyerekeket nevelnek. Robi sajnos jó szövetségesre talált anyukámban ellenem. Eleinte próbáltam humorral elütni, hogy nem tudok választani, egyenként pedig mégsem próbálhatom ki őket, de nem volt vevő a humoromra, sőt ilyenkor mindig ellentámadásba lendül és fújja a régi nótát: el vagyok kényeztetve. Tálcán kínál nekem mindent az élet, semmiért nem kell megküzdenem, ezért tekintem játéknak az életet. Utolsó ilyen alkalommal elkeseredésemben összeveszttem vele. Dühösen közöltem, ők neveltek ilyennek, amilyen vagyok. Ha útjában vagyok, elköltözöm otthonról, de férjhez akkor sem megyek! Azóta mosolyszünet van köztünk. Bár megbántam a kirohanásomat, de meghátrálni nem fogok.

- Megértelek. Én is hasonlóan reagáltam volna le anyukád viszonyulását. Mi a további elképzelésed?

- Szakítok a srácokkal. Már túl vagyok a közlésen, igyekszem kerülni őket. Csak az a bibi, kezdek magányossá válni, amit nehezen viselek. Még az a szerencsém, apuval kicsi korom óta jó a kapcsolat. Női témákat azonban nem mernék vele megbeszélni. A bátyám rühell engem, mert lánynak születtem. Szerinte a nők csak amolyan csecsebecse játékszerek, akik csak arra valók, hogy a férfiak vágyait, egyéb igényeit kielégítsék. Soha nem ismert el, pedig mindig lefölöztem tanulásban. Gúnyból elnevezett okostojásnak. Néha már azt hiszem, a nevemet sem tudja. Négy évvel idősebb nálam, de komoly kapcsolata még nem volt. Követhetetlen, ahogy a lányokat váltogatja. Anyukám üdvöskéje. Két éve dolgozik, de még mindig pénzeli.

- Ezek bizony súlyos gondok. Mit szól apukád a kialakult helyzethez?

- Csendes szemlélője az eseményeknek. Igaz, nem a témában, de sokszor mondta már, felnőtt vagyok, megvan az intelligenciám hozzá, harcoljak az érdekeimért. Gondolom, jelen esetben is hasonlóan vélekedhet. Az igazsághoz tartozik, a bátyám miatt rengeteget veszekednek anyuval, gondolom, nem akar pártoskodást a családban.

- Cudar helyzetben vagy, az biztos. A helyedben én nem adnám fel, kívánnám, amíg rám talál egy olyan srác, akiről beszéltél.

- Te szembe mernél anyukáddal szállni hasonló esetben?

- Erre nehéz lenne válaszolnom, mert köztünk nem csak anya-lánya kapcsolat van. Mindent meg tudok vele beszélni, de a makacs természetem tudatában esetedben nem merném kizárni, hogy igen. Úgy gondolom, bármibe, de az életembe ilyen mélységig nem engednék bele-szólni.

Andor lépett be az irodába.

- Örülök, hogy meghallgattál. A véleményeddel megerősítettél a hitemben. Máris sokkal jobban érzem magamat - mondta egészen halkan Beáta, majd az édesapjához fordult: - Megérkezett mindenki?

- Igen, lehetne kezdeni az értekezletet.

- Akkor Tündikém, spuri a helyünkre - kacsintott rá elmosolyodva.

NYOLCADIK FEJEZET GÁBOR DÖNTÉSE

1.

Kingi időnkénti megjelenésével vitt életet a kastély már-már megcsontosodott csendjébe, nyugalmaiba. Állandó csacsogása töltötte be a szobákat. Gyermeki létével pezsdítette fel a kastély merev mozdulatlanságát. Gábor jólesően figyelte kishúga megváltozott viselkedését.

- Olyan jó ilyen vidámnak hallani. Otthon rengeteget sír szegénykém.

- Mindenkire, még Eszter nénire is rendkívül jó hatással van a nyüzsgése, a hol itt, hol ott felharsogó kacagása - nyugtázta Szilvi. - Meglepett Levente és Kingi kölcsönös ragaszkodása. Régóta ismerik egymást?

- Két éve. Levente közvetlenségével azonnal belopta magát a kis szívébe. Néha, mint például ma is, féltékenység fog el emiatt. Láthattad, egyből az ölébe fészkelte magát, onnan nézte a társaságot megszeppenve. Nem tudom, milyen varázsszót súghatott a fülébe, amitől elmosolyodott és Eszter nénihez futott. Azóta is vele van legtöbbit.

- Eszter néni behízeglő, huncut mosolya felbátorítja a legfélénkebb gyereket is. Nem hiába volt több, mint ötven évig óvónő.

Alig tíz perce szaladt végig a hosszú előszobán, máris lihegve futott vissza, egyenesen Szilvihez:

- Melcsike! Nézd, mit csináltam! Ezt már én egyedül.

- Mutasd, hadd nézzem! - emelte ölébe az izgatott gyereket.

- Ezt, nézd! Papírzsebkendőből van, és csak olló kellett hozzá.

- Nagyon szépre sikerült, ügyes vagy! - puszilta meg.

- Pedig Eszterke néni csak egyszer mutatta meg, hogyan kell. De nézd csak, nem ám sima ollóval lehet ilyet csinálni, mert ez a rózsza azzal nem sikerülne. Olyan cikkcakkos kell hozzá, amilyen Eszterke néninek van. Olyat már én is annyira szeretnék kapni! Azt mondta még, hogy sok mindenre meg fog engem tanítani, mert elmondtam neki, én csak keveset jártam oviba és még sok mindent nem tudtam ott megtanulni...

Hirtelen elhallgatott, a bátyjára nézett:

- Bocsánat, Gabcsikám, bocsánat! Tudom, megint ez a buta hadarás, amit te nem szeretsz. De muszáj, mert egyszerre van itt minden a fejemben, amit ki kell mondanom, nehogy elfelejtsen.

- Mit szoktam én ilyenkor mondani?

- Hát azt, hogy ebből most nem értettél semmit, mert csak Bábel lett az egészből. De ez csak itthon van így, mert az iskolában mindig jól meggondolom, amit mondani akarok.

- Először is, nem Bábel lett belőle, hanem bábeli zűrzavar. Másodszor, valóban nehéz kihámozni, mit akarsz mondani, amikor összehordasz hetet-havat.

Elgondolkodva nézte a bátyját. Leugrott Szilvi öléből, hozzá futott. Elnevette magát:

- De most én sem értettem, mit jelent a hetet-havat.

- Hát azt a sok összevisszaságot, amit összehordtál az imént - emelte ölébe.

Nézte egy ideig, majd megkérdezte:

- Jól érzed magad itt?
 - Igen! Nagyon! - ölelte át a nyakát csillogó tekintettel.
 - Szeretném, ha válaszolnál, amiről esténként beszélgetni szoktunk.
 - Arra, hogy mit szólnék hozzá, ha mindig itt aludnék, itt járnék iskolába?
 - Igen, Csöpi-kém, erre.
 - Jó lenne. Csak az jutott eszembe, hogy Zsolti meg Zsuzsi nem jöhetnének ide.
 - Ugye, ezt is sokszor megbeszéltük már, itt is sok gyerek van és biztosan lesz köztük olyan, aki a barátod lesz.
 - Tudom. Azt sem felejtettem el, hogy Melcsike tanulna velem, Eszterke néni játszana, meg sokat beszélgetnék vele, hogy ne legyen egyedül.
 - Igen, drága. Nos, törpi-kém, mi a válaszod?
- Mivel nem válaszolt, csak nézte őt, megkérdezte:
- Nem szeretnéd? - simogatta a kislány haját.
 - Lehet, hogy szeretném, mert anyutól félek, mert mindig kiabál velem, lökdös engem, meg még pofonokat is ad, ami mindig fáj. Apucikámnak pedig mindig a kórházban kell lennie és nem tud engem megvédeni, pedig ha ott van velünk, anyu soha nem mer bántani. Téged meg nagyon szeretlek. Mindig alig tudom kivárni, hogy értem gyere. A leckémet is mosolyogva kérdezed meg tőlem, és soha nem haragszol, ha véletlenül nem ötöst viszek neked. Mindig elviszel a játszóra, veszel nekem Rigó Jancsit, amit annyira szeretek. De még ott van az is, hogy Zsolti feleségül akar venni, ha nagy leszek. De hogy, ha nem fog megtalálni? Zsuzsi meg nem fogja tudni a matekot. A tornát is mindig rólam nézi le. Azt még el lehetne intézni, hogy Anikóról nézze, de... - pityeredett el - akkor már soha többé nem láthatom Zsoltikát?
 - Hogyne láthatnád, Kingikém, hiszen elviszlek meglátogatni apucit, anyut. Akkor felhívhatod Zsoltit és ha akarja, elviszlek hozzájuk, így jó lesz?
 - Igen! Igen! Ha akarja, meglátogatjuk!
- Hirtelen elhallgatott, maga elé nézett:
- Csak ha akarja? - kérdezte halk, bizonytalan hangon.
 - Igen, csipetkém, csak ha akarja. Képzeld el, milyen rosszul esne neked, ha anélkül, hogy előtte felhívnád, odamennél és azt látnád, már másik kislány a játszótársa.
 - De Gabcsikám, nem lehet más, ha engem akar majd feleségül venni!
 - Hát persze, de te közben elköltöztél onnan.
 - Akkor majd megbeszélem vele, ne akarjon mást feleségül venni. De az különben sem ér, mert nekem ígérte meg előbb - bújt hozzá. - Jaj, Gabcsikám, azt még nem is tudom, mikor jövök ide?
 - Az iskola miatt úgy lenne jó, ha utána, amikor megkapod a félévi bizonyítványt.
 - Mennyit alszok addig még?
 - Karácsonyig három hetet. Mondd meg szépen, az hány nap?
 - Egy hét az hét napból áll, hét meg hét meg hét az... 21.
 - Ügyes vagy! Karácsony után ugyanennyit, akkor összesen mennyit?

- Jaj-jaj, az már nagyon sok... huszonegy meg tíz meg tíz meg még egy... némi gondolkodás után mondta: negyvenkettő... de alvásban az mennyi is lesz? Várj, ne mondd meg... három hét, meg még három hét, az összesen hat hét. Megkérdezem dédikét, nem sír-e, ha ilyen nagyon sokára jövök?

- Nem, Törpikém! Ezt neked kell eldöntened, mert a te véleményedre vagyok kíváncsi.

- Még azt sem tudom, hogy fogják hívni a tanító nénimet. Milyen is lesz? Nem kiabálós-e? Szeretni fog engem vagy nem? Milyen feladatokat ad majd fel? Haragudni fog rám, ha nem mindig tudom megcsinálni?

- Ezeket mind csak akkor tudhatod meg, ha már hozzá jársz. Berni nénit sem ismerted, amíg nem tanított.

- Jó, de beszélj meg az új tanító nénivel, hogy ne kelljen nekem olyan sokáig Pesten lennem már. Sok-sok jegyem van, amiből megtudhatja, hogy mindenből tudom a leckémet.

- Ezt akarod?

- Igen, mert akkor már soha többet nem kell félnem anyutól, mert már nem tud nekem egy pofont sem adni.

- Ha beszélek vele és beleegyezik, hogy ide jöhetsz, nem fogsz sírni?

- Ki visz az iskolába? Még nem is tudom, hol az iskola? Hogy találom meg ezt a nagy házat?

- Kingikém, Pesten is mindig elintéztem, hogy menjen érted valaki, itt sem kell egyedül menned.

- Jó, de légy szíves, szeretném megismerni az új tanító nénimet.

- Ha megígéred, hogy nem sírsz, elintézem, hogy megismerhesd őt, még mielőtt végleg idejönnél.

- Nem fogok sírni. Vagyis nem sokat. Ugye az jó, ha nem sokat?

- Igen, az jó. Tudod, Törpikém, megbeszéltük azt is, ha idejössz, itt is kell maradnod, mert nem vihetlek minden hónapban másik iskolába. De nagyon nem szeretném, ha sokat szomorkodnál Zsolti meg Zsuzsi után.

- Akkor te sírnál?

- Tudod, a férfiaknak nem szabad sírniuk, de szomorú leszek.

- Inkább megígérem, egy picit sem sírok, még akkor sem, ha akarnék. Nagyon szeretlek és nem akarom, hogy te szomorkodj. Így elintézel mindent?

- Igen, kicsi hugicám! - magához ölelte, megpuszilta.

- Olyan jó, hogy örülsz. Megyek, elmesélem Eszterke néninek ezt a sok mindent, amit beszélgettünk, de legjobban azt, hogy te örülsz.

Gábornak puszit adott, Szilvit megsimogatta és kiszaladt a szobából.

2.

A tanáriban ment a sustorgás, hitetlenkedés. Gazsi féltékenyen figyelte fiatal kollégáját, hogy varázsol kezes bárányokat a komisz, fegyelmezetlen kamaszokból. A gyerekek elfordultak tőle, minden gondjukkal-bajukkal Leventéhez mentek. Mindez arra sarkallta, át kell értékelnie a kialakult helyzetet. Egyik reggel azzal állt Levente elé:

- Nem szeretnék hosszú magyarázkodásba kezdeni, mind a ketten tisztában vagyunk az osztályom megváltozott viszonyulásával. Mivel nekem már nem sok közöm van hozzájuk, bábszerepben utálok tetszelegni, az lenne a javaslatom, menjünk be Andorhoz, bejelentem neki, hogy átadom neked hivatalosan is az osztályt.

Levente meglepetten hallgatta kollégáját. Semmi rosszindulatot, haragot nem érzett hangjában, mégsem tetszett neki a hirtelen döntése.

- Nem értelek, ezt hogy gondolod?

- Olyan egyszerűen, mint ahogy mondtam. Nem tudom, mivel sikerült megbabonáznod őket, de engem levegőnek néznek, érted pedig rajonganak. Nem volt egyszerű feldolgoznom, mert három és fél évig kínlódtam velük, kérlek, ne nehezítsd meg a dolgomat fölösleges magyarázkodással, menjünk be Andorhoz és intézzük el a formáságokat!

- Kedvelem a srácokat, de nem áll szándékomban a helyedre törni. Nyolcadik félév előtt ennek egyébként sincs reális alapja.

- Van benne igazság, de az élet felülírhat minden realitást. Hidd el, nem sértődöttségből döntöttem, kizárólag a gyerekek érdekeit nézem, amikor félreállok. Te is tudod, hogy ez a jó megoldás.

- Beszélek a srácokkal és háttérbe vonulok - erősködött Levente.

- Ez nem pedagógia! Ráadásul igazságtalan lennék, hiszen mindenki tisztában van vele, a megváltozott magatartásuk, jó tanulmányi eredményeik kizárólag a te érdemed. Ne lelkizz, fiatal barátom, rendezzük le a cserét és el van intézve.

- Szeretném, ha elfogadnád, először a srácokkal beszélem meg.

- Én már döntöttem! Marhaság az időt húzni, az osztály rajong érted.

- Mikor akarod, hogy Andorhoz bemenjünk? - kérdezte, miközben az asztalon pakolgatta a naplót, történelmi atlaszt.

- Óra után megkérdezem, mikor ér rá fogadni bennünket, ha nem futnánk össze, itt hagyok értesítést a helyeden.

- Oké, de jobban szeretném, ha meggondolnád magad.

Becsengettek. Levente gyors léptekkel indult a 8.b-be. Izgatottan ment minden óra után a tanáriba, de cédula nem volt az asztalán. A negyedik óra után Andor üzent érte. Levente nem tudta mire vélni a dolgot, rossz előérzettel ment az igazgatói irodába.

- Szia, Levente - köszönt előre, amikor belépett. - Foglalj helyet! Fél órával ezelőtt járt nálam Gazsi - mondta mosolyogva Andor.

- Szia, Andor! Sajnos sejtettem, bár reggel nem ezt ígérte - mondta lehangoltan.

- Ne vedd a lelkedre. Nem könnyű dolog szembenézni a tényekkel. Gazsi túl az ötvenen, nehezen fogadja el a megváltozott körülményt. Eddig jó pedagógusnak tartotta magát, ezzel az osztállyal valami okból kifolyólag kudarcot vallott és ezt képtelen feldolgozni. Próbáltam jobb belátásra bírni, de hajthatatlan. Amióta kiment innen, gondolkodom, de őszintén szólva én sem értem, mivel sikerült a kezed alá szelídíteni az iskola rémeit. A kollégák rettegve mentek be hozzájuk órát tartani, amióta te tanítod őket, majdnemhogy mintaosztály lett belőlük. Hetek óta hallom a sustorgást. Igyekeztem háttérből figyelni az eseményeket. Várható volt a kialakult helyzet, beavatnál, hogy csináltad?

- Valójában magam sem tudom. Igyekszem felnőttként kezelni őket. Mindent megbeszélünk. Ha valami komoly elvárásom van velük szemben, megszavaztatom, ha a döntő többség elfogadja, keményen behajtom rajtuk.

Példaképpen elmondta, milyen feltételekkel kezdte történelemből a tananyagot előlről.

- Semmi túlzás nincs benne, magam sem hittem, hogy beválik a módszerem, de eddig minden elképzelésem bejött. Látom, szívesen dolgoznak velem, én is örömmel megyek az osztályba. Komoly sikerélményként élem meg, hogy nem csak a tudatukat, de a lelküket is formálhatom. Öröm nézni, ahogy segítenek egymásnak. Érdeemes lenne beletekintened a felmérőkbe, hogy saját szemeddel győződhess meg róla, némelyik kész kis tanulmány. Őszintén szólva engem is meglep az elért eredményünk. De be kell vallanom, ehhez magamat is oda kellett tennem keményen. A másfél hónap megfeszített tempót követelt tőlem is. Nem volt könnyű könyörtelenül következetesnek lennem úgy, hogy menet közben kellett kipuhatolnom a módszertani fogásokat, amivel tanulásra sarkallhattam őket. Szerencsémre ráéreztem, mivel lehet a leggyengébbeket is ösztönözni.

- Merész vállalkozásba kezdte. Őszintén drukkolok neked, hogy sikeresen zárjátok az évet. Remélem, kitart a lelkesedésed egy-két kudarc esetén is.

- Természetesen, ezzel számoltam, valamennyi belefér.

- Rendben van, Levente, vedd át az osztályt! Élmény volt hallgatni téged. További eredményes munkát kívánok, az értekezleten találkozunk!

- Visszamegyek a srácokhoz, nagyon várják a döntésünket és rohanok a tanáriba.

- Még van negyed órád - mosolygott kedvesen az igazgató.

Az értekezlet után Levente egykedvűen várta Tündét, amíg elpakolja a holmiját. A fiatal asszonynak feltűnt férje szórakozottsága. Amint elhagyták az iskolát, kérte, ossza meg vele a gondját.

- Nehéz napom volt, ez nyomja rá a hangulatomra a bélyegét.

- Tudom, nem szerettem volna a helyedben lenni, de beszéljük meg, úgy könnyebb lesz fel dolgoznod. Szóval válaszolsz végre, miért nem tudsz megbékélni Gazsi döntésével?

- Nem tudok újat mondani. Bánt a kudarc.

- Miért nem fogadod el, nem te csábítottad el az osztályát, csak a dolgotat végeztél lelkiismeretesen? Heti hét órát vagy a srácokkal, kétszer annyit, mint ő. Emellett igaz az is, te türelmesen foglalkozol velük, ő pedig... - elhallgatott.

- Folytasd, kicsim!

- Szokásomtól eltérően, ma minden szünetet a tanáriban töltöttem. Az ottani sustorgások járnak a fejemben, de hát ezeket te is ismered.

- Nem figyelek ilyesmikre. Csak bosszankodik miattuk az ember.

- Gazsi ötvenhat éves volt, amikor hozzá került alsó tagozatból az osztály. Állítólag már akkor megviselt volt az idegrendszere. Többen meg akarták győzni, ne vállaljon nyugdíj előtt több osztályfőnökséget. Nem hallgatott senkire, azt hitte, elég lesz a rutinja hozzá, hogy elballagassa a srácokat. Hát nem így történt.

- Rosszul döntött, de akkor is tény, cudar megalázó helyzetbe került. Nem szeretnék a helyében lenni.

- Ezt látod, elhiszem. Próbáld a másik oldalról átgondolni a helyzetet: huszonhét gyereknek teszel jót azzal, ha a te megfontoltsággoddal intézed a dolgaikat a türelmetlen kapkodás helyett; huszonhét gyerek szeret, bízik benned. Levikém, semmi túlzás nincs benne, ők a segítséggel lesznek boldog, sikeres felnőttek. Ha nem sodor az élet közéjük, legtöbbjük elkallódik, mert beléjük lett sulykolva: értéktelenek, semmirekellők. Ez, akárhogy csúrnék-csavarjuk, Gazsi bűne.

- Erre igazán nem tudok mit mondani. Látod, ebből az aspektusból nézve sokkal kedvezőbb a helyzet. Édes vagy, hogy segítesz feldolgozni - nyitotta a kovácsoltvas kaput.

- Kívülről tárgyilagosabban lehet megítélni a dolgokat. Mi ez a csend? - nézett körül Tünde.

- Nézd csak, levelet kaptunk Melcsitől - vette kezébe a pár sort Levente:

*

Sziasztok!

Gabi az apukája kocsijával jött, magával hozta Kingit és a holmijait. Mivel addigra megfőztem, kaptuk magunkat, bementünk Fellegvárra Kinginek néhány dolgot vásárolni. Benézünk a suliba is, hátha ott találjuk még a leendő tanító nénijét. Eszter néni velünk van, ebédeljete nyugodtan. Mindent kiraktam a teraszra.

Jó étvágyat!

Melinda

*

- Máris meg vagyok vigasztalódva! - ölelte magához Tündét.

- El sem hiszem... ajándékba kaptunk egy egész délutánt.

- Igen, és bevallom, engem nem az ebéd érdekel elsődlegesen.

- Lehetséges lenne, hogy egyezik az óhajunk? - Csókolta meg a férjét nevetve Tünde.

- Akkor ne pazaroljuk a drága időnket, irány az emelet!

Kényelmes otthoni ruhába öltöztek, Levente átölelve Tündét, feküdt végig a heverőn.

- Tényleg tutira vehetem, meg tudtalak nyugtatni?

- Verbálisan igen, de nem mondok le a fűszerezésről - játszadozott érzékeny testrészeivel.

- Ne okozunk profpapának csalódást, erősítsünk rá a baba-kérdésre, hogy ha nem is a nyáron, de még a jövő évben a térdén lovagoltathassa a kis keresztcsemetéjét - fordult neje fölé, hogy ráfonódhasson.

- Oké. Különben sem szeghetjük meg a parancsát, nekünk orvosi utasításra kell szeretkeznünk.

Miután kimerülten feküdtek egymás ölelésében, Levente szólalt meg:

- Folytatva az iskolai témát, boldog vagyok, kész történelemszé avanszálódtál mellettem.

- Büszke lehetsz magadra, kizárólag a te érdemed. A történelem ugyanis soha nem tartozott a kedvenceim közé. Most mégis különös izgalommal ülök le az anyagot összeállítani. Meglepő felfedezésem van: sokkal szorosabb az összefonódás közte és az irodalom között, mint gondoltam. Szórakoztat ennek bizonyítására anyagot keresni. Igazad van, sikerélmény nélkül sablonos taposómalom lenne a munkánk. Most látom igazolódni Beáta hivatástudatát, mert amióta nem nyomja a vállamat a túlterheltség, a félelem, hogy nem tudok megfelelni a vállalt feladatnak, örömmel megyek az óráimra, mert isteni érzés, hogy le tudom kötni a gyerekek

érdeklődését, szívesen dolgoznak velem. Ráadásul minden óra meglepetés, mert olyan irodalmi és történelmi tárgyú könyveket, szemelvényeket hoznak be, amik a figyelmemet eddig elkerülték.

- Drukkoltam, hogy így legyen. Na és mi újság a franciával?

- Sikerem van abban is. Amióta jeleneteket írok az olvasmányokból, beépítve a nyelvtan példa mondatait, játszva tanulunk. A szókincsük szinte észrevétlenül gyarapszik. Tóth Kati jött oda hozzám tegnap és mosolyogva közölte, amióta én tanítom a franciát, soha nem kell otthon tanulnia, mert ha valami nem jut eszébe, csak a szerepére kell gondolnia és már tudja is.

- Rád, nem magamra vagyok büszke. Felfedezéseim nekem is vannak szép számban, amiket remekül beépíthetek az óráimba. Amióta tanítok, jöttem rá, a sors jobb irányítónak bizonyul nálunk. Hhmm... Középiskolában akartam tanítani, de a példádön látom, van okulnivalóm. Egy cipőben jártam volna veled, túlvállaltam volna magamat. A tanítási módszereket, nevelési fogásokat sokkal könnyebb fiatalabb korosztállyal kikísérletezni, begyakorolni. Részben még elfogadóbbak, másrészt őszintébbek a reakcióik. Könnyebb észrevenni, hol hibázik, ha hibázik az elgondolásunk. Talán könnyebb kipuhatolni, hogy lehet a bizalmukba férközni.

- Bizony, bizony. Ilyenekre szoktam mondani: véletlenek pedig nincsenek. Nem vagy éhes?

- Hát mit mondjak... nem kéne erőszakot követni magam ellen, hogy energiafelvételre kényszerítsem magamat. Na gyere, kincsem, nézzük meg, véletlenül nem a konyhában vagyunk? - indultak le nevetve.

3.

Ádám nyugtalan izgatottsággal sétált a kertben. Hiába törte a fejét, nem értette, mi történhetett, hogy Roland - a nyomozó unokabátyja - és Gaál őrnagy egyszerre érkeznek. Tartott tőle, ez valami kellemetlenséget jelent. Hallotta, autó fordult be a villasorra. Kimért léptekkel sétált a kapuhoz. Csaknem egyszerre értek oda.

- Szia, tesókám! - köszönt már a kocsiból Fenyő Roland százados.

- Sziasztok! Hogy stílusos legyek, tűkön járkálva vártalak benneteket! Nem is tudom, örüljek vagy rettegjek a jöttötök miatt?

- Ha félelmetesnek tűnök, szelídíts meg! - poénkodott nevetve Roland.

- Az én érkezésem valóban kis magyarázatra szorul, de félnivalód azért nincs - mosolygott rá Gaál őrnagy. - Csupán egy kis átszervezésnek lettél áldozata. Az egy héttel előbbi érkezésemre Szabó kisasszony édesapja provokálta ki - egy újabb találkozást kikönyörögve Dini bá'-tól. Úgyhogy most csak bekukkantok hozzád, Elviszem őt a találkahelyre és hétfő reggelig rendelkezésedre állhatok, ha nem alkalmatlan a váratlan időpont - magyarázta, miközben bementek a házba.

- Ha sértegetni akarsz, csak rajta! - nevette el magát Ádám. Mivel kínálhatlak meg?

- Hideg üdítővel. Ez a nyavalyás légkondi teljesen kiszárított.

- Parancsolj! Geri, téged meg sem kérdezlek, tarts velem egy konyakra!

- Sajnálatomra, nem tehetem. Csak villámlátogatásra futja az időmből, úgyhogy forróváltásban leszünk Gyurival. Ő jön, én pedig távozom a bázisról, hogy Dini bácsi szolgálatára lehessenek.

- Ó, de sajnálom, hogy csak ilyen rövid időre jöttél, de jólesik, hogy rám áldozod a kevés szabadidődet.

- Köszí, ez életmentő volt - tette a poharat az asztalra az őrnagy. - Elnézést, de nekem máris a távozás hímes mezejére kell lépnem, este teszem tiszteletem - veregette meg Ádám vállát.

- Várlak, Gyurikám!

Kikísérték a kapuhoz. Megvárták, amíg eltűnik a kanyarban és visszamentek a házba.

- Foglalj helyet! Most végre nem csak mesélek neked, de áldozatul ejtelek a főzéstudományomnak, úgyhogy mérgezni foglak veled! Amíg talállok, mesélj!

- Fogok mesélni, de most mindennél jobban érdekel, hogy tetszik az új életed?

- Apa mindent elkövet, hogy jól érezzem magam. Jól kijövünk egymással, a környék gyönyörű, egy utca távolságra laknak Leviék, már csak te hiányzol.

- Apukád hogy van?

- Erre elég nehéz egyértelmű választ adnom. Megváltozott. Úgy látom, valami lelki problémája van, amit sehogy sem tudok kiszedni belőle.

- Nem céltalan a kérdésem. Mit gondolsz, nem lehet összefüggés anyu és az ő kedvetlensége között?

- Mire gondolsz? - kérdezte kíváncsi várakozással.

- A mindig mosolygós anyukám elmélázó, sokszor elborul a tekintete, az óráját nézi idegesen. Ha megszólal a telefon, azonnal utánakap, ami nála új jelenség. Mindig utálta a telefont. Sokszor hallottam tőle, ha nem ilyen veszélyes hivatást választottam volna, nem tűrné meg a házban, most pedig türelmetlenül várja, hogy apukáddal beszélhessen.

- Hm!... Furcsa - gondolkodott el Ádám. - Röstellem, de nem tudok semmi konkrétumot. Ezentúl jobban figyelek majd, de úgy érzem, te többet tudsz, mint amennyit mondasz.

- Sajna, csak annyival, hogy apukád hívását várja. Anyu zárkózott, ha magától nem beszél, nem lehet belőle kiszedni semmit. Tőled reméltem több infót.

- Szégyellem, úgy tűnik, tényleg igaza van apának, az elmúlt évek igencsak megváltoztattak. Te kellettél hozzá, hogy rádöbbenjek, közelebb kell kerülnünk egymáshoz, többet kell foglalkoznom a problémáival, szívügyeivel. Imádok félrevonulni, de máától visszafogom önző érdekeimet és többet tartózkodom majd a társaságában.

Pár pillanat csönd telepedett közéjük, majd ismét ő szólalt meg:

- Az utolsó telefonbeszélgetésünk óta azon filózom, milyen elgondolásból választottad ezt a veszélyes és rendkívül időigényes hivatást.

- Talán épp a veszély az, ami legjobban vonz benne. Egy-egy komolyabb ügy megdobja az ember adrenalin szintjét, izgalmassá teszi az egyhangú hétköznapiakat. Kicsi kölyökkorom óta erre a pályára készültem. Tízévesen már csak a krimik érdekeltek, filmekben, mozikban, könyvekben egyaránt. Pontról pontra elemeztem ki a nyomozók gondolatmenetét, tevékenységét. Gimnazista koromra akkora gyakorlatra tettem szert, hogy azonnal feltűnt, ha valami fontos tényező kimaradt vagy figyelmen kívül hagyták a nyomozók munkájuk során. De ugyanilyen kritikusan figyeltem a bűnözők tevékenységét a büntény előkészítésekor. Büszke voltam magamra, ha hibát fedeztem fel, vagy előbb jöttem rá a tettes személyére, mint ahogy az a filmekből, könyvekből kiderült volna. Amióta szakmabeli vagyok, persze látom, élesben nem olyan egyszerű, mert csak a büntény adott, a többi tényezőt nekünk kell kibogoznunk: megtalálni a forró nyomot, felismerni a típusmódszereket, az összefüggéseket, az indítékokat, amikből következtetni lehet az elkövető személyére. Felismerni közben a buktatókat, amik

könnyen vakvágányra vihetnek bennünket, ha nem vagyunk éberek, ravaszul kombinatívák, következetesek.

- Hát ez az... a fogdában volt időm megfigyelni a szerteágazó munkátokat. Bennem csak nyomokban vannak meg ezek a tulajdonságok, ezért nem engedtem Gyuri rábeszélésének, lépjek be soraitokba.

- Fél igazság. Hidd el, lenne testre szabott feladat neked is. Ha belegondolok, a rendőrtisztin még mennyire utáltam a tucatszámra megoldandó logikai feladatokat. Haszontalan időtöltésnek éreztem, ami nélkül persze most nem sokra mennék. Ezek fejlesztették a kombinatív és koncentráló képességem. A fenébe is, hol tanultál meg ilyen remekül főzni?

- Sok mindent ellestem Zsuzsától, na meg a keresztanyámtól. Van kedved átmenni Leviékhez? Már biztosan hazaértek a suliból.

- Van, hogyne lenne! Kedvelem őt. Jó hatással van rám a higgadt nyugodtsága.

- Csak úgy, mint rám. Különben is kellemes a társaságában lenni.

Fogta a telefont és tárcsázott.

- Szia, öcsikém! Váratlanul érkezett Landi, átmehetünk hozzátok?

- Csak nem engedélyt kérsz? Bár rendhagyó délutánunk volt. Ma hozta el Gabesz Kingit. Ebéd után elvitték őt kicsit körülnézni, bemutatni az új tanító néninek. Mi pedig kizártuk az életünkéből a külvilágot. Nincs öt perce, hogy bedugtam a távrecsegőt. Na, de szócséplés helyett kapjátok magatokat és gyertek! Különben is közösségi elfoglaltságunk akadt, nekiesünk a sok finomságnak, amit Melcsike ideszorgoskodott délelőtt. Tervem szerint egy morzsát sem hagyunk, de segítségetek nélkül kudarcra lenne ítélve a szándékom, olyan mennyiség tornyosul kint a téli hűtőben, azaz a teraszon. Na szóval, irány a surány!

- Pech, de mi is épp most laktunk jól.

- Okesz, a séta majd lerázza benneteket.

Mire odatettek mindent melegedni, mehettek kaput nyitni. Asztalhoz ültek, beszélgettek.

- Tanulj meg imádkozni és adj hálát a te Istenednek, mert merénylettel készültem ellened a hétvégére, amiktől csak Landi jelenléte szabadíthatott meg.

- Miért is?

- Fenekestől kell felfordítanunk a házat, és bizony mondom néked, erre a nemes feladatra téged szemeltelek ki páromul.

- A fohászkodás nem kenyerem, de Landi mentesítve van, mert nemsokára útilaput köt a talpára, nehogy Dini bácsinak hiányérzete támadjon távolléte miatt, de jön helyette Gyuri, aki biztosan örömmel mutatja meg, milyen kemény legény a gáton. Apával és vele seperc alatt kerül helyére minden. Úgyhogy bátran számíthatsz rám! - nevetett jókedvűen.

- Hát persze, ha Gyuri az életed nem veszi, hogy távollétében rendelkezél vele.

- Ki tehet róla? Így jár az, aki a munka dandárjában kap eltávozást a főnökétől - nevetett harsányan Ádám. - Komolyra fordítva a szót, ennyi férfinak egy-két óra az egész.

- Atya ég! Lesz itt mindjárt haddelhadd! Most kanyarodik rá a parki útra Gabesz - nézett ki Levente.

- Na és úgy látom, lebuktunk, mert mögöttük Gyuri Volvóját vélem feltűnni, ami azt jelenti, járt már nálunk - lépett Ádám is az ablakhoz.

KILENCEDIK FEJEZET SZERELEM ELSŐ LÁTÁSRA

1.

A hétvégén valóban minden a feje tetejére állt a Szilágyi-kastélyban. Tündéék átköltöztek a ház másik felébe, Eszter néni lakrészét továbbra is Szilviékkal osztotta meg. A felső lakrészt előkészítették januárra, az ezredesék érkezésére. A négy férfi alig másfél nap alatt helyére rakta a bútorokat, felszerelték az új csillárokat, áthelyezték a képeket a falakon. A vasárnap délután megmaradt pihenésre. Tünde és Levente barátkoztak új lakrészükkel.

- Fhhúú, Levikém, ezt a nagy csöndet, nyugalmat még meg kell szoknunk. Úgy érzem itt magamat, mintha elvarázsolt kastélyban lennénk.

- Amíg belerázódunk a tanításba, jól fog jönni, utána pedig sürgősen benépesítjük a háznak ezt a részét is.

Csengettek. Levente Tündére mosolygott:

- Hol itt a nyugalom? - kelt fel kelletlenül és ment megnézni, ki merészei megzavarni délutáni idilljüket.

- Szia, Levi, nem zavarok? - kérdezte a várakozó Ádám.

- Ó, nem, gyere csak beljebb - nyitotta a kaput. - Tündike mindjárt jön, menjünk a nappaliba! Hol hagyta Gyurit?

- Ó hagyott el engem. Amint hazaértünk, telefonált Dini bácsi, üljön azonnal kocsiba, mert a két újoncot autóbaleset érte. Szerencsére csak az autójuk tört ripityára, de mindkettőjüknek két nap megfigyelésre bent kell maradniuk a kórházban. Ilyenkor dicsérem magamat, amiért nem álltam kötélnek Gyuri agitálásakor.

- Ha nem érzel rá késztetést, bizony dicsérheted is. Rendőrnek, orvosnak és valamelyest pedagógusnak csak hivatástudatból szabad menni.

Tünde jelent meg, üdvözölték egymást. Leült Levente mellé, de csak csendes figyelőként volt köztük.

- Hogy tetszik az új lakrészetek?

- Tetszik, bár a nagy nyüzsi után hozzá kell szoknunk a csöndhöz. Épp most mondta Tündi, úgy érzi itt magát, mintha elvarázsolt kastélyban lennénk. Van benne valami. Hozzászoktunk a festőien szép hegyoldal, a Lidi-patak látványához, ezzel szemben itt igencsak leszűkíti látóterünket az égbe nyúló, hatalmas, hófehér sziklafal.

- Legalább nagyobb kedvetek lesz kimozdulni a házból - mosolyodott el Ádám.

- Oké, máris szaporodnak a pozitívumok. Eddig úgyis csak abba kapaszkodtunk, itt sokkal kényelmesebben leszünk, akkor is, ha a szüleink, ismerőseink eljönnek pár napra. De hogy kapva kapjak megjegyzéseden, nézzétek, szikrázó napsütés van. Kár a lakásban tespedni, üdvözljük az elvesztett domboldalunkat - állt fel Levente.

Öltözködtek. Megszólalt a csengő. Meglepetten néztek egymásra.

- Ejha, de nagy lett hirtelen a forgalom - ment Levente kaput nyitni.

- Szia, Beácska! - köszönt a lánynak meglepetten.

- Szia, de meglepődtél, rosszkor érkeztem?

- Nem, hogy érkezted volna rosszkor? Csupán nem szoktattál még hozzá minket efféle meglepetéshez. De őszintén örülök neked - szabadkozott mosolyogva. - Épp sétálni indultunk, remélem, velünk tartasz.

- Ha nem zavarok, örömmel. Csodálatos idő van, ki kell használni minden percét.

- Szia, Bea! Úristen, de örülök neked! Csakhogy idemerészkedtél!

Megpusztilta Tündét, abban a pillanatban vette észre a háttérbe húzódó Ádámot. Meglepetten mérte végig, elkomolyodott, zavartan hátrált.

- Nem mondtad, hogy vendégetek van - nézett Leventére.

- Ádám az unokabátyám, nem vendég nálunk. Engedd meg, hogy bemutassalak benneteket egymásnak - Ádi, ő Tündike barátnője.

Ádám meghajolt a lány előtt, kezet csókolt neki:

- Borbíró Ádám - mondta a nevét a lány szemébe nézve.

- Réti Beáta - viszonzta a bemutatkozást halkán, de érthetően.

- Mielőtt elindulunk, lefőzök egy kávé, addig tegyük le a kabátokat, foglaljatok helyet! - mondta Tünde és indult a konyhába.

Beáta bocsánatkérően nézett Leventére, Ádámra:

- Veled megyek! - mondta utánasiéve.

- Ki ez a szégyenlős hölgy? - kérdezte Ádám, amikor kettesben maradtak Leventével.

- Az iskolaigazgató lánya. Nem értem a viselkedését, nem ilyennek ismertük meg. Nagy társasághoz szokott, sok srác barátja van.

- Különleges jelenség. Nem mondhatnám, hogy kivételes szépség, de azonnal magára vonja a figyelmet.

- Valóban? Nekem eddig fel sem tűnt. Netán nem a „szerelem első látásra” tényével állunk szemben? - kérdezte Levente elmosolyodva.

- A megfáradt, beteg lelkem ilyesmire talán nem is lenne képes.

Témát váltottak, mert Tündéék közeledtek.

- Parancsolj, a kávé! Nem tettem bele cukrot, itt van külön a tejszínnel, a tejjel - tette Tünde Ádám elé a gőzölgő feketét.

- Köszönöm, nagyon elkényeztetesz - mosolygott kedvesen Ádám.

Figyelmét akarata ellenére fordította ismét a lányra. Beáta, leküzdve zavarát, kevergette kávéját és kortyonként iszogatta. Miután mindenki végzett, Ádám szólalt meg:

- Látom, a kis hölgy nem tud feloldódni jelenlétemben, elköszönök, majd holnap jövök - állt fel.

- Jobban örülnék neki, ha távozás helyett összebarátkoznátok - nézett Tünde hol Beára, hol Ádámra.

- Igaza van Tündikének. Jó alkalmat nyújthat erre a tervezett séta - erősítette meg Tünde szándékát Levente.

- Bocsánat a félreérthető viselkedésemért! - mondta kedvesen Bea, majd Ádámra nézett: - Miattam igazán nem kell elmennie.

- Ha nem okoz kényelmetlenséget a jelenlétem, maradok - mosolygott rá, rajta tartva tekintetét.

- Kiviszem a csészéket elmosni és indulhatunk - állt fel Tünde.

Levente vele ment.

- Megkérdezhetem, a személyem van ilyen rossz hatással a kisasszonyra, vagy a félszeg viselkedése tőlem független?

- Bocsássa meg a buta viselkedésemet! Nem független öntől, de nem a jelenléte hozott zavarba. Váratlanul ért, hogy épp Tündiéknél találkoztunk ismét, ennyi az egész.

Nézte pár másodpercig Ádám értetlenkedő arcát, majd elmosolyodva folytatta:

- Látom, magyarázatra szorul a megjegyzésem. Pár hete találkoztunk először. Kirándulni voltam a barátaimmal. Lepihentünk egy közeli tisztáson, ahol ön különleges növényeket gyűjtött az erdő szélén.

- Csak nem önt láttam 6-7 srác társaságában? - kérdezett közbe meglepetten.

- De igen, engem.

- Amióta belépett ide, töröm a fejem, honnan ismerős az arca, hol találkozhattam önnel. Azon a tisztáson egy finom eleganciájú, sportosan öltözött, vagány lányt láttam, itt pedig egy félszeg, előkelő hölgy ül velem szemben. Szégyellem, de nem ismertem önre, pedig számtalanszor idéztem vissza magamban annak a délutánnak az emlékét. Bevallom, az első pillanatokban furcsán hatott rám a látvány, hat-hét srác társaságában egyetlen hölgy. Egy csapásra változott meg azonban a véleményem, amikor lepihent a tisztas távolságban elhelyezkedő, rajongó tekintetű srácok gyűrűjében. Mint egy hercegnő - mosolyodott el. - Csodálattal néztem a tekintélyt parancsoló mozdulatát, amivel jelt adott az indulásra.

Beáta mosolygott, de nem szakította félbe Ádámot.

- Biztosan nem hisz nekem, de amint eltűnt a szemem elől, bántam meg, hogy nem mentem oda önhöz, amikor kitüntetett a kedves figyelmével. Irigylem a barátait, akik mindig az ön közelében lehetnek. A monológommal talán sikerül elhitetnem, szerencsémnek tartom a viszontlátást.

- Érdekes. Még soha nem hallottam, hogy tekintélyt parancsoló lenne a viselkedésem. Ha nem csal az önismeretem, a félszesség nem jellemző rám, de a jelenlegi viselkedésem kétségtelenül félreérthető.

- Tündikének egy mondása jár a fejemben: véletlenek pedig nincsenek. Lehet, hogy a sorsnak szándéka van velünk, ha kétszer egymás után sodort bennünket egymáshoz.

Tündéék jelentek meg az ajtóban:

- Mehetünk, ha gondoljátok - mondta Levente az előszobába indulva.

2.

Ádám észrevétlenül oldódott a lány könnyed, mesélő stílusától. A megnyerő modora mágnesként vonzotta.

- Rajongásig kedvelem a természetet, soha nem tudnám megunni. Minden évszakban más és más - pillantott rá Beáta.

Mivel csak némán nézte őt, pár percig hallgatagon sétáltak egymás mellett. Végül Ádám szólalt meg:

- Mesélne kicsit magáról? Szeretnék többet tudni önről.

- Szívesen, mire kíváncsi pontosan?

- Ha azt mondom, mindenre, ami önnel kapcsolatos, még messze járok az igazságtól. Mivel tölti a szabadidejét? Mi a kedvenc elfoglaltsága? Mivel foglalkozik?

- Kedves az érdeklődése. Az utolsó kérdésével kezdeném: felső tagozatban tanítok földrajzot, biológiát.

- Gyerekkora óta természetrajongó? - kérdezett közbe Ádám.

- Erre nem tudnék egyértelmű választ adni. Talán úgy igaz, belenőttem a természet szeretetébe. Apukám megszállottan járja az erdőket, hegyeket. Én pedig, apás lévén, kiharcoltam, hogy magával vigyen - mosolyodott el. - Úgy ismerem a környéket, a Bükk-hegység növény- és állatvilágát, mint a tenyeremet.

- Igazán? Ezek szerint a szimpátián túl, áldásosnak is mondható az ismeretségünk. Bocsánat a közbeszólásért, nagy figyelemmel hallgatom!

- Ezzel teszi hitelessé, hogy érdekli a mondandóm. Szóval a választott szakok lehetnének egyenes következményei a gyerekkori természetimádatomnak, de szerintem csupán dac. Ezzel szemben a pedagógiai vénámat apai ágon örököltem.

- Kifejtené bővebben, mi váltotta ki önből a dacot?

- A tantárgyak közül az irodalmat, történelmet kedveltem legjobban, ezért nem volt kérdés, hova jelentkezem. Ámde apukám minden tekintélyét latba vetve próbált meggyőzni, lehetetlenre vállalkozom. Annyira telített a pálya, ha felvesznek, akkor sem fogok tudni elhelyezkedni, talán évekig. Szerinte nagyobb esélyem lehetne valamelyik természettudományi szakon. Hetekig viaskodtunk, mire daczból két olyan tárgyat választottam - kémia, biológia -, amit mindig utáltam. Apu most már hatalmi szóval tiltakozott elképzelésem ellen. Mivel nem akartam hajlani az apai szigorra, azt mondta, ha megkeseredett pedagógus akarok lenni, akit a gyerekek utálnak, gúnyolnak a háta mögött, csak rajta, legyek kémia-biológia tanár, de ne abba az iskolába, ahol ő van. Ez utóbbi feltétel térített észhez és visszakoztam. Így lett belőlem földrajz-biológia szakos.

- De hát a biológiát is utálta.

- Igaz, de részben nem annyira, mint a kémiát, másfelől pedig jobb híján maradt meg.

- Mindenben a végletek embere? - kérdezte mosolyogva.

- Nem hiszem. Általában nem indulatból döntök. Azért azt megjegyezném, amióta tanítok, megkedveltem a bioszt is. Kedvező véleményem alakult ki a természettudományi tantárgyakról. Színesebb, érdekesebb órákat lehet belőlük tartani. Izgalmasak a kísérletek, természeti jelenségek megfigyelése. Ma már tisztában vagyok azzal is, a tantárgyak megkedveltetése a pedagógus feladata.

- Milyen módszere van erre?

- Elég hamar ráéreztem, ha a gyerekkori megfigyeléseimen, tapasztalataimon keresztül közelítem meg az aktuális témát, magamra tudom vonni az osztály figyelmét. Ezt használom ki. Hogy értsé, mire gondolok, engem minden természeti jelenségnek a kialakulása érdekelt... például: mitől függ, hogy hosszantartó, csendes eső esik, vagy hatalmas vihar kíséretében. Mivel nem tudtam mire vélni, apu súgott, a felhőzetet figyeljem meg. A gyerekekkel eleinte

közösen kémleltük az eget. Nagyra értékeltem, ha valaki egyéni tapasztalatról számolt be. A felszíni formákat makettjeimen mutatom be nekik. Mivel láttam, némelyiküket mekkora izgalommal tölt el az apró részletek felfedezése, fogtam bele egy-egy tájegység kidolgozásába. Ebben érdekeltté tettem őket, hogy velem együtt fedezzenek fel különlegességeket. Részfeladatokat bíztam rájuk, amit izgalommal készítettek el.

- Amilyen lelkesen mesél, efelől kételyem sincs. Fellegvár térképét is elkészítette már?

- Mielőtt válaszolnék, újabb vallomással tartozom. Irtózom a nagyvárostól. Engem agyon nyom, elsorvaszt a hatalmas forgalom, a dübörgés, a szmog. Amikor iskolába kezdtem járni, a szüleim a belvárosba költöztek. Én csakhamar kezelhetlenné váltam, nem ettem, rosszul aludtam. Minden este kivertem a hisztit, hogy vigyenek vissza a bükk-felsői nagyihoz, mert nekem csak ott jó lenni. Apukám alkut kötött velem, ha jó leszek, az iskolában figyelek, visszaköltözünk. Egy csapásra szüntek meg velem a gondok. A válaszom ebből adódóan: nem. Ahhoz ugyanis hetekig, hónapokig kéne járnom a várost, hogy a fejemben filmkockaként álljon össze az utcák, terek elhelyezkedése, tájolása. Csak ezt követően tudom körző alá terelni az adott település részletes vázlatát: a méretét, formáját, domborzatát, nagyobb egységeit, hogy aztán mindez megjelenhessen részleteiben is.

- Hmmm... A hallottak és csekélyke ismereteim alapján azon töprengek, rendkívül ambivalens személyiség lehet. Részben kedvelheti a társaságot, másrészt, a makettek, térképek készítéséhez magányra van szüksége.

- Ebben igaza lehet. Bár mindig jobban szerettem villogni, mint barátkozni. Nekem az igazi társaságot mindig az apukám jelentette. Ehhez nagyrészt hozzájárult az is, hogy anyu soha nem engedett el senkihez. Nem járhattam gyerekzsúrokra, majd a későbbiekben csajokkal moziba. Azzal érvelt, játszhatok eleget napközben a pajtásaimmal, semmi szükség rá, hogy délután is csavarogjak. A tilalom, hatalmi szó dacot váltott ki belőlem és ha valahova el akartam menni, meglógtam otthonról. Apu ilyenkor szerintem védelmébe vehetett, mert azon túl, hogy anyu ordibált velem, más következménye nem lett az engedetlenségemnek. Most, hogy átgondolom a gyerekkoromat, jövök rá egy furcsaságra, a közösségi játékokat apu pótolta nekem. Erdőjárás közben labdázunk, bújócskázunk és ha játszótér mellett vitt az utunk, legalább egy órát hintáztatott engem. Rossz időben délutánokat társasjátékozott át velem, amihez a kellékeket saját kezűleg készítette. A szabályokon keresztül tanultam meg koncentráltan gondolkodni, alkalmazkodni, azt, hogy kell jókedvűen veszíteni.

- Nem is járt óvodába?

- De igen. Jól is éreztem magamat, mert tele voltam játéköttel, így aztán villoghattam kedvemre - mosolyodott el.

- Hogy élte meg mindezt kisgyerekként, hogy ítéli meg most?

- Kisgyerekként? Csuda tudja... néha talán rosszul, de apu tényleg gyógyír volt nekem mindenre. Felnőttként? Úgy gondolom, ösztönösen ráérezhettem anyu és apu közti ambivalenciára. Mintha anyu állandó versenyben lenne apuval, ő is ér annyit, neki is megvannak az eszközei mindenre. Valójában nem tudom eldönteni, igazam van-e, de az érzéseim ezt sugallják. Nagyjából ennyit mesélhetek magamról.

- A nagyvárossal kapcsolatban annak ellenére értem pontosan, miről beszél, hogy pár hónappal ezelőtt el sem tudtam volna képzelni az életemet vidéken. Hogy ön is érthessen engem, röviden magamról: apukám az egyetem elvégzése után négy évig élt Párizsban. Ott ismerte meg az édesanyámat, ott láttam meg a napvilágot. Két hónapos lehettem, amikor visszajött Budapestre a szüleihez. Ez egy hosszú történet, egyszer elmesélem, ha érdekli Beácskát.

- Természetesen érdekel - jegyezte meg közben Bea.

- Szóval Pesten nőttem fel, az utóbbi három évet pedig külföldön, a legkülönbözőbb világvárosokban töltöttem.

- Szabad megkérdezni, mivel foglalkozik?

- Közgazdász voltam, ezen belül üzletkötő, jelenleg épp váltás előtt állok.

Elhallgatott, valahova a távolba nézett.

- Nem szerette a foglalkozását?

- De igen, épp úgy hivatásomnak éreztem, mint ön a tanítást. Kényszerből fordítottam hátat a múltamnak.

- Végleges a döntése?

- Igen. Megcsömöröltem az életformától - mondta elgondolkodva.

Pár percig némán sétáltak egymás mellett. Ádám nagyot nyelve Beátára nézett:

- Nincs szándékomban ön előtt titkolózni, az őszinte kitárulkozásával szemben bizalmatlanság lenne, de a bonyolult életem történetének vázolásához sok időre lenne szükség, hogy megérthesse. Reménykedem benne, lesz rá módunk.

- Ha ön reménykedik, akkor lesz, mert a sajátoméval közös az akaratunk - mosolyodott el Beáta.

- Nem szeretnék tolaakodó lenni, de egy kérdés itt motoszkál a fejemben, de ha kényelmetlen magácskának a válasz, tekintsük költőinek.

- Nem hiszem, hogy annyira személyes lenne, de próbálkozzon - nevetett.

- Az édesanyjával realizálódott a kapcsolata?

Beáta részletesen elmesélte a barátaival, édesanyjával kapcsolatos problémáit, majd azzal fejezte be:

- Talán szerencsésebb vagyok, mint ön, mert az én szüleim nem váltak el.

- Sajnos vagy hála istennek, az enyéimé sem. Az édesanyámnak nem lett volna szabad gyereket vállalnia, mert az áldott állapota hozta ki a szívelégedetlenségét, amibe a születésem után belehalt.

- Atya ég! Bocssáson meg!

- Nem vétett ellenem, honnan tudhatta volna a folytatást.

Beáta részvétellel nézte, majd nagyot sóhajtott és témát váltott:

- Gyógyír a lelkemnek, az éles hegyi levegő, az idegeimnek a lábat próbáló meredekség, a tartalmas beszélgetés.

- Örülök, ha hozzájárulhattam a jókedvéhez, javuló közérzetéhez. Az édesanyja viszonyulása elgondolkodtató, szomorú.

- Nézzétek, milyen gyönyörű a szikrázó napsütésben a környék! - állt meg Tünde, a havas tájban gyönyörködve.

A tisztást körülvevő fák koronáin koszorúként telepedett meg a napsütésben vakítóan csillogó, vastag, puha hótakaró. Tünde kipirult arccal indult meg a vattaszerű hóban. Levente óvatosan elővette a fényképezőgépét és csinált róla pár felvételt. Beáta bocsánatkérően Ádámra mosolygott:

- Nem haragszik, ha most egy kicsit abbahagyjuk a beszélgetést?

- Hogy haragudnék? - simította meg a lány karját, aki felvillanyozva ment Tünde után.
- Gyertek, csináljunk hóembert! - kiáltott Bea már vidáman.

Felszabadult gyerekességgel, nagyokat nevetve görgették a hótömböket, amiket Levente és Ádám rakott egymásra. Bea széles jókedvében hógolyókkal bombázta a növekedő hóembert, aminek a fejét, arcát, homlokát és állát Levente formálta meg. Tünde zsebeiből előkerült két fekete gomb lett a szeme, Bea piros papírt varázsolt elő, ebből csinált boszorkányos ügyességgel orrot, szép ívű ajkat. Végül ott állt előttük a hetyke büszkeséggel előre néző hókirály.

3.

Miután továbbmentek, Ádám gyönyörködve nézte a mellette sétáló mosolygó lányt, akinek szemeiben nyoma sem volt az iménti szomorúságnak. Hirtelen szabadult fel benne a szerelem a rendkívülinek látott lány iránt, aki egy szempillantás alatt válik komoly felnőttből rakoncátlan gyerekké. Ezzel lopott boldogságot szívébe, sérült lelkébe. Szerette volna magához ölelni, de jelenleg beérte azzal, hogy hallgathatta okos fejtegetéseit, meséit.

- Imádom a telet. Osztályfőnöki óráimon sokszor hozom ki a gyerekeket. Négy fős csoportokra osztom őket és csapatversenyt indítok szobrászatból. Kicsi hótörpéket készítenek, amit nagyon élveznek.

- Jó ilyen felszabadultnak látnom. Még belőlem is képes kiűzni a nyomasztó gondolataimat. Kár, hogy a napsütés megsemmisíti őfelségét és holnapra nem marad belőle más, mint a sárba hullt gombok, orrocaska, gyönyörű ajak - pillantott vissza a tisztásra.

- Nem hiszem. Lemenőben van a nap, a kemény éjszakai fagy tartósítani fogja Hó úr életét - mosolyodott el Bea.

- Aranyos, ahogy vigasztal. A beszélgetésünk elején említette a bátyját. Vele milyen a kapcsolata?

- Rossz - mondta elkomolyodva.

- Sajnálom, hogy szóba hoztam. Hogy varázsolhatnám vissza arcára az édes mosolyját?

Beáta nagyot sóhajtott, Ádámra nézett és már ismét kedvesen mosolygott.

- Csak azért sem engedem elszállni a jókedvem.

Beszélt pár mondatban Tibiről, a nézeteiről.

- Elképesztő még hallgatni is. Nem értem, honnan ez a gögös, rátarti magatartás a nőkkel szemben? Ugye nem hiszi, hogy minden férfi ilyen lesújtó elveket vall?

- Talán nem ennyire szélsőségeseket, de...

- Nem, kislány! Ez borzasztó lenne, ha igaz lenne! Nem tartom magamat kivételnek, ezért merem állítani, egy jóérezsű férfi partnernek tekinti a hölgyeket. Mit is kezdenénk önök nélkül? A nők hozzák életünkbe a fényt, a csillogást, a gyengédséget. Nincs benne túlzás, önök aranyozzák be a mindennapjainkat. Nélkülözhetetlen számunkra a női érzékenység, érzékiség. A párkapcsolatokra vonatkozó szavaink is az egyenrangúságot bizonyítják: házaspár, feleség. Higgye el, többen vannak, akik így gondolkodnak és nem úgy, mint a bátyja.

Kis időre az erdő csendje telepedett közéjük, amit Bea tört meg.

- Rólam már elég sok mindent tud. Meséljen magáról!

- Igaza van, de nem mondhatok mást, mint az imént, hogy a részletekbe beavassam, hosszabb időre lesz szükségünk, de összefoglalva: volt egy átlag gyerek- és kamaszkorom, amikor anyagilag semmiben nem szenvedtem hiányt, de szeretetet csak apukámtól, az ő öccse családjától - azaz a keresztszüleimtől kaptam. Bár Levente három évvel fiatalabb nálam, mégis mindig ő volt a bizalmasom. A nő, akit mostanáig anyámnak hittem, ellenszenvvel viseltetett irántam. Gyerekkoromban ha csak tehettem, kegyetlenkedtem vele. Ennek köszönhetően mentem diplomámmal a zsebembe külföldre.

- Apai örökség - jegyezte meg halkan Bea.

- Nem egészen. Apunak boldog gyerekkora volt, ő a tehetségének köszönhetette a külföldi életét. Most szívesebben beszélnék a jelenünkről, az érzésről, ami egy átbeszélgetett délután vált bennem kezelhetetlenné. Beácska mellett ördögüzésen mentem át. Amikor belépett Tündikéékhez, még nem sejtettem, hogy ilyen lebilincselő sétapartnerre találok önben. Úgy érzem, ennél jobb, szebb dolog nem történhetett volna velem. Az ambivalens személyiségével babonázott meg és vonz mágnesként magához. Talán korai ennyire kitárulkoznom érzelmileg, mert könnyen válhatok hiteltelenné, aminek nagyon nem örülnék. Legfőbb vágyam válna valóra, ha ezentúl nem a véletlen hozna össze bennünket.

- Érzelmi kitárulkozását azzal viszonozom, bevallom, ön az első férfi az életemben, aki szóra bírt önmagammal kapcsolatban.

- Szavakba foglalhatatlan az érzés, amit kivált belőlem vallomásával. Hogy zavarunk oldódjon, meséljen a hobbijairól.

- Kézimunkázom, horgolok, hímzek, képeket festek, subázom, no meg a makettjeim is szaporodnak.

- Mikor foglalkozik ennyi mindennel?

- Ha van öt percem, már a kezemben van valamelyik kedvencem.

- Vajon lesz rá mód, hogy valaha láthatom a munkáit?

- Ha valóban érdekli, biztosan.

- Rajongok a szép dolgokért. Leventével gyerekkorunk óta kedvenc elfoglaltságunk a képtárakat, népművészeti kiállításokat járni. Egész délutánokat töltünk egy-egy nekünk tetsző tárgy vagy kép előtt. Nem egyszer fordult már elő velünk, hogy a teremőrnek kellett szólania, záróra, hagyjuk el az épületet.

- Na látja, vannak azért szép emlékei is - mosolygott rá Bea. - Ha a munkáim is ennyire lekötik majd, lesz mit hallgatnia. Órákig tudok beszélni egy-egy kedvencemről. Attól azért nem kell félnie, hogy rám fog unni, mert figyelem a partnerem és jólnevelten tudok elhallgatni - nevette el magát.

- Aranyos volt, nagyon aranyos - csóválta nevetve Ádám a fejét. - Nincs mitől tartanom, jó hallgatóság tudok lenni, ha ilyen lebilincselően kedves hölgy vonja magára a figyelmemet. A mai délután igazolja, nem tudna annyit mesélni, hogy megunhatnám. Nos, mit szól hozzá, megérkeztünk.

- Szent atyám! Hogy elszaladt az idő! Hat óra van. Nálunk már a kapu előtt toporognak a srácok.

- Nem végleges még velük a szakítás?

- Szándékom szerint igen, de kértek még egy lehetőséget rá, hogy kibeszéljük az okokat.

- Hogy fogja elviselni az anyukája rosszalló tekintetét?

- Nem lesz könnyű - komolyodott el. - A séta alatt elhatározássá érlelődött bennem, nem fogom hagyni, hogy ő irányítsa az életemet. Köszönöm a kellemes délutánt! - mosolygott Ádámról, majd Tündéhez fordult: - Ugye nem haragszotok rám, amiért ma rátok nem sok időm jutott? - ölelte át Tünde vállát.

- Örülök, hogy hallgattál rám, tudtam, hogy jól fogod érezni magadat - mosolygott kedvesen rá.

- Ha megengedi, Beácska, hazakísérném - ajánlotta Ádám.

- Örömmel elfogadom - mondta, majd Tündére nézve folytatta: - holnap felhívlak és elmesélem, hogy zajlott a mai este. Sziasztok! - mondta Tündét megpusztilva, Leventének kezét nyújtott és indult a kocsijához.

Ádám beült a sajátjába és maga elé engedve Beát, kanyarodott ki utána a parkból.

*

Kinga szorongva ült az autó hátsó ülésén. Erősen megmarkolta táskáját, amikor Levente leparkolt az iskola előtt. Az aulában köszönt el Tündétől és a kislánytól. Lehajolt a remegő gyerekekhez, magához ölelte és halkán mondta:

- Bátorság, kis hősöm! Csatára fel! Szeretnék büszke lenni rád!

- Azt szeretnéd, hogy én legyek a győztes? - kérdezte kissé kihúzva magát.

- Naná! Gabcsival együtt nagyon drukkolok neked.

Felegyenesedett, megpusztilta őket, indult a tanáriba.

- Törpikém, ugye bátor leszel? - guggolt le hozzá Tünde az osztályajtó előtt.

- Bocsánat, bocsánat... Szeretném, hogy Gabcsi meg Levente büszkék legyenek rám, csak az jutott eszembe, itt még senkit nem ismerek.

- Meglátod, kicsim, nemsokára sok barátod lesz, akik szeretnek téged, és te is őket - magyarázott türelmesen.

- Nem tudom, lesz-e olyan barátom, mint Zsolti volt. Mert tudod, ő mindig aranyos volt velem. De még azt sem tudom, ki mellett fogok ülni.

- Azonnal megtudod, amint bementünk. Higgyél benne, lesz olyan kis barátod, mint Zsolti volt, és teljesülni fog.

- Úgy, mint a három kívánság a tévében?

- Pontosan úgy. Be kéne mennünk, kicsi Törpikém, mert engem is várnak a gyerekek. Elég bátorságot gyűjtöttél?

- Megvárod, amíg megtalálom a helyemet?

- Természetesen, kicsikém.

- Akkor bemehetünk, csak ne engedd el a kezemet, jóóóó?

- Amíg veled leszek, fogom, és sok bátorságot adok neked. Hadd lássam, be mersz kopogni?

Reszkető kézzel kopogott. Tünde lenyomta a kilincset, beléptek az osztályba. A gyerekek izgatottan sutyorogtak. A tanítónő eléjük ment, megsimogatta Kinga haját, kedvesen mosolygott rá:

- Szia, Kingikém! Vártunk téged. Örülünk, hogy hozzánk fogsz járni. Pálfi Zsófia választott padtársának - nézett a középső oszlop második padban ülő kislányra, aki kedvesen mosolygott rá.

Kinga félszegen viszonyozva a kislány kedvességét, kis ideig nézte, majd megszorította Tünde kezét, rámosolygott:

- Már sok bátorságot adtál, nem félek. Odamegyek Zsófikához, nehogy sírjanak a gyerekek, amiért nem mészhozzák - súgta.

- Büszke vagyok rád! Legyél nagyon ügyes, a szünetben jövök hozzád - puszilta meg.

Felegyenesedve elengedte a kezét. Kinga magabiztosan indult a helyére, félúton visszanezett:

- Várlak a szünetben! - intett a kis kezével.

Még Tündén volt a tekintete, amikor leült a helyére. Amíg a két tanítónő pár mondatot váltott, szóba elegyedett Zsófiával.

- Marosi Kinga vagyok, Budapestről jöttem ide lakni. Tündike néni is abban a nagy házban lakik, ahol én a bátyámmal meg Melcsikével.

- Engem a nagymamám nevel, mert az anyukám meghalt, az apukám meg elvált tőlünk. Azt már nem is tudom, hol lakik, olyan messze.

- Az én apukám beteg, sokat van kórházban, de nem fog meghalni, mert engem nem hagyhat egyedül Gabcsival. Budapest is messze van. Gabcsi sötét reggeltől délelőttig hozott ide autóval. Ő a bátyám. Ő már nagy egyetemista, azért tudott engem idehozni autóval. Akkora nagy, hogy én csak a nadrágszíjáig érek. Azért kellett idehoznia, mert anyu nem szeret engem, apukám majdnem mindig kórházban van, Gabcsinak meg egyetemre kell járnia. A barátnőm, Zsuzsi, Pesten maradt. Meg ott maradt Zsolti, pedig őt nagyon szeretem. Még félek, de nem akarok sírni, mert akkor Gabcsika szomorú lenne, és azt nem szeretném. Csitt! Nézd, a tanító néni idenéz. Nem beszélek többet, mert akkor nem tudom, mit kell csinálni.

Kihúzta magát, a két kezét hátra tette és tekintetét a tanítónőre szegezte. Erika odament hozzá, megsimogatta a selymesen lágy, csillogó haját. Mosolyogva kérdezte:

- Te mindig így szoktál ülni?

- Nem, mert így nem tudnék írni, olvasni, meg számolni sem. Csak akkor, ha Berni néni magyaráz. Akkor muszáj, mert feketét ad. Meg akkor is azt ad, ha beszélgetek a szomszédokkal. Bocsánat, Erika néni, most muszáj volt, mert még nem is ismertem Zsófikát.

Erika alig tudta visszafojtani nevetését. Köhintve szólalt meg:

- Ha ilyen jó kislány vagy, jóban leszünk egymással.

- Igen, jó leszek. Nem szeretem, ha a tanító néni haragszik rám. A feketét sem szeretem. Azt nem szabad kapnom, mert akkor nem tud meggyógyulni az apukám. Meg azt sem szeretném, ha Tündikéék meg Gabcsi rosszat gondolna rólam.

Hirtelen Zsófi füzetére nézett, majd ijedten a tanítónőre:

- Bocsánat, nekem nem ilyen házi feladatom van. Én még csak azt tudtam megcsinálni, amit Berni néni adott fel - magyarázta zavartan.

- Megmutatod a füzeteket?

Elővette őket, mindegyiket kinyitotta a házi feladatnál. Erika érdeklődve nézegette, bólogatott. Az írást és matematikát lapozta végig, majd megszólalt:

- Példát vehetnétek Kingiről, csodálatosan szépek a füzetek. Gyönyörűen ír, egyetlen foltot vagy számárfület nem látok bennük. Jól van, angyalka, figyelj szépen! Ti a pesti iskolában előbbre tartotok, mint mi. Holnapra hozok neked külön feladatokat, hogy ne kelljen unatkoznod.

- Köszönöm szépen. Pesten Berni néni is szokott külön feladatokat adni. Mindig ötöst kapok rájuk.

Erika még egyszer megsimogatta a haját, felegyenesedett és sétált a gyerekek között.

TIZEDIK FEJEZET VALLOMÁS

1.

Szilágyi ezredes negyedéves értekezletet tartott, ünnepélyes keretek között. A beszámolók után felállt és beszélni kezdett:

- Őszintén örülök az elért eredménynek, fiúk! A tények szerint a budapesti csoportot három év áldozatkész munkával sikerült felozlatnunk. Köszönöm! Nélkületek nem sikerülhetett volna! Gondolom, ti épp úgy örültök, mint én, hogy a jelentések már arról szólnak, Müller úr a környező országokra fordította figyelmét. Igaz, valakikre ennek kapcsán komoly feladat hárul, mert a csehszlovákok és jugoszlávok jelezték, hogy pár hónapra szeretnének egy - a témában tapasztalt - tisztet kölcsönkapni - nézett Gaál őrnagyra. - A személyek kiválasztása már a te feladatod lesz.

Majd folytatta:

- Külön szeretném dicséretben részesíteni Gyurit és Gergőt, akik példamutató összefogással, észrevétlenül avatták be a nehéz munkába Fenyő Rolit.

- Tőled tanultuk a fogásokat. Nekünk már csak finomítani kellett őket - szólt közbe szerényen a főnökére kacintva az őrnagy.

- Köszönöm. Elmondhatom, kicsitől-nagyig szép munkát végzett mindenki! Érezzük magunkat vállon veregetve, fiúk! A kapott elismerésért keményen megdolgoztatok. Rengeteg áldozatot hoztatok az eredményért.

- Az elért eredmény elsősorban neked köszönhető. Bravúrosan választottál magad mellé megbízható, terhelhető munkatársakat. Csapattá formáltál minket. Szervezted, irányítottad és kézben tartottad a szerteágazó feladatokat. Sőt, azt is tudja kicsitől nagyig mindenki, hogy nélküled nincs feltárás, felgöngyölítés, leleplezés, felszámolás! - mondta komolyan az őrnagy.

- Rendben van, ne írjuk az udvariassági köröket, Gyurikám! Halljátok a lényegét! A főnökség elismerését tolmácsolom. A csapat minden tagja egy fokozattal feljebb léphet a ranglétrán és a szokásoktól eltérően, nem január 1-től, hanem már a jövő héttől viselhetitek az új rendfokozatokat.

Gaál őrnagyra nézett:

- Nem maradsz ki te sem, a jövő héttől alezredes leszel.

- Één? - nézett meglepett csodálkozással a főnökére.

- Igen! Megdolgoztál érte, hogy rövid időn belül két rangot ugorhass! De tíz évvel ezelőtt én is alezredesként ültem ebbe a székbe, amit január 1-től neked örökítek át.

Majd a csoport felé fordulva folytatta:

- A béretek a rendfokozatoknak megfelelően emelkedik. A kiemelkedő teljesítményünkért a minisztérium magas prémiumban és egy hónap jutalomszabadságban részesít bennünket. Ez idő alatt próbáljátok meg kipihenni a három év folyamatos szolgálatot. Az utolsó jó hírem, ma nincs eligazítás! Intézzétek el a félbemaradt teendőiteket, hogy a jövő héttől nyugodt lelkiismerettel mehessetek szabadságra. Emelem poharam a sikeres munkánkra, a megérdemelt jutalmunkra! Egészségetekre! - koccintott elsőként Gaál őrnaggal, majd minden beosztottjával.

*

Ádám izgatottan csöngetett be Leventéékhez. Kinga szaladt ajtót nyitni.

- Csókolom, Ádi bácsi!

- Szia, törpikém! Szomszédolsz, angyalka? - puszilta meg a kislányt.

- Igen, de már megyek is haza, mert Gabcsika meg nem is tudja, hogy Tündikénél vagyok - szaladt le a lépcsőkön.

- Szia, Ádi! - szólta ki a konyhából Tünde.

- Szia, Tündikém! Levi megszökött?

- Lent van a pincében, valamit nagyon tervezget, méreget. Gyere, ülj le! Leszóllok neki - fogta a házi telefont.

- Rengeteg mesélnivalóm van - mondta Ádám.

- Akkor gyertek be a nappaliba és mesélj! - jelent meg az ajtóban Levente, Ádám utolsó szavait hallva.

- Menjetek, megyek azonnal én is, csak lezárom a gulyást és kiveszem a buktát a sütőből - mondta Tünde Leventére nézve.

- Oké, drága! Beviszem a terítéket és jövök a többiért.

- Nagyon finom illatok terjengnek, de nem vacsorázni jöttem - szabadkozott Ádám.

- Hát persze, hogy nem, de azért remélem, velünk tartasz? - kérdezte nevetve Levente.

Tányérokat, poharakat, evőeszközöket, szalvétát és abroszt tett a tálcára. Miután Tünde is asztalhoz ült, Ádám mesélni kezdett:

- Két gond foglalkoztat mostanában: Beáta és apa. Az utóbbival kezdeném. Mielőtt hozzátok jöttem, volt egy nehéz fajsúlyú beszélgetésünk. Megerősödött Roli gyanúja, apa és Dorka néni barátsága szerelemmé fejlődött. Pironkodva mesélte, sokszor tűnik úgy, mintha anyukámmal beszélgetne, őt látná maga előtt. Úgy érzi, a sors másodszor vette el tőle, amiért érdemes lenne élnie, dolgoznia, tervezgetnie. Értetlenül néztem rá, erre azzal folytatta, Zsuzsa teszi lehetetlenné az életét. Nem akar beletörődni a válásba, időről-időre feltűnik, állandóan zaklatja.

- Hol lakik, amikor Pesten van? - kérdezett közbe Levente.

- Pesterzsébeten, az egyik rokonánál. Azért problémázik Zsuzsa viselkedésén, mert nem akarja, hogy belerondítson kapcsolatuk zsenge időszakába, de lejártni sem szeretné, hogy odajár hozzá, esetleg évekig, mire letisztul körülötte minden. Tanácsoltam neki, beszéljen Dini bácsival. Ő tehet legtöbbet az ügyben, hiszen Zsuzsa a megfigyelésük alatt áll.

- Helyes, majd ő rövidre zárja a dolgot - bólintott Levente.

- A másik dilemmám Beáta. Igazad lett, sajnos akaratom ellenére beleszerettem.

- Nem tartom tragédiának - nevette el magát Levente.

- Izgalmas volt autóval hazakísérni - mosolyodott el. - A kis mellékutcákban olyan közel mentem hozzá, csaknem összeért a két kocsi.

- Aranyosak voltak, addig néztünk benneteket, amíg ki nem fordultatok a parkból.

- Halljátok hát röviden a viharos este történetét! A kellemes sétaautózás hamar véget ért. Ahogy Bea előre jelezte, a srácok a kapuban várták. Nagy volt a meglepetés a két autó láttán. Amikor kiszálltunk, Beáta odajött hozzám, megkérdezte, van-e kedvem részt venni az összejövetelen. Sok gondolkodásra nem volt időm, igent mondtam. Bemutatott a srácoknak,

bementünk a házba. Őket a nappaliba küldte, foglaljanak helyet, amíg engem bemutat a szüleinek. Az anyukáján egyből látszott, nincs elragadtatva Bea ötletétől.

- Érthetetlen... Bea huszonnégy éves, önálló, dolgozó nő - méltatlankodott Levente.

- Igen, csak az anyukája nem mindenben veszi ezt tudomásul. Vannak dolgok, amikben szeretné még mindig ő irányítani Bea életét. Mint például a párválasztás - jegyezte meg Tünde.

- Sajnos, ez az ábra. A srácok fagyos hangulatban vártak. Miután leültünk, Bea kényszeredett mosollyal mondta, bár újat nem tud mondani, ismétlésekbe nem akar bocsátkozni, de a barátságukra való tekintettel, szívesen végighallgat mindenkit, kinek mi nem volt a múltkor világos. Kissé kellemetlenül éreztem magamat, mert minden szempár rám tapadt.

- Logikus. Szerintem nem volt okos ötlet Beától, hogy te ott maradtál - csóválta a fejét Levente.

- Egyetértek veled. Szerintem előttem akart bizonyítani, hogy igazat mondott nekem, szakított velük. Robi, amolyan háromajtós szekrényalkatú fickó, szúrós pillantásokat vetve rám, maró gúnnyal a hangjában közölte, meglepő a fordulat, minden világos, de akkor ne etesse őket azzal a maszlaggal, hogy a munkája miatt nem ér rá velük csavarogni, meg hogy állandóan fáradt, kialvatlan. Különbem sem az együtt csavargás a tét, hanem az, hogy választania kéne közte és Fecó között. Bea felállt, idegesen sétált, majd Robira nézve mondta, nem rejtette véka alá azt sem, barátként jól megvoltak, kedveli őket, csak úgy, mint a többieket, de vegye végre tudomásul, részéről ennyi. Ha valaki azt hiszi, hogy ehhez az egészhez nekem közöm van, téved. Zűrzavar támadt, a srácok egyenként távoztak. Robi maradt egyedül. Visszafogva magát, próbálta Beát jobb belátásra bírni. Mivel sikertelenül, arrogáns hangnemben követelte, adjon egyértelmű magyarázatot rá, mi a franc baja van vele? Bea nyugalmat erőltetve magára kérte ki magának a durva hangnemet. Határozottan jelentette ki, ha semmi mást nem kifogásolna, csak az esti viselkedését, az is épp elég lenne a végleges szakításhoz. Egyszer és mindenkorra vegye tudomásul, nem tartozik neki magyarázattal! A srác rám nézett, számonkérő hangon kérdezte, mióta ismerem Beát. Mielőtt válaszolhattam volna, Beáta az ajtóhoz ment, határozott hangon mondta: „Megkérlek, távozz!” Robi tajtékozva kirohant és úgy vágta be maga után a kaput, hogy azt a környékbeliek ágyúdörgésnek vélhették.

- Szép. Náluk így zajlik a lánykérés? - borzadt el Tünde.

- Bennem is megállt az ütő, hogy mert Beáéknál így viselkedni. Amikor kettesben maradtunk, kétségbeesve nézett rám és a könnyeivel küszködve kért, ne haragudjak rá, ha tudta volna előre, hogy ilyen csúnya botrányba fullad az este, nem marasztalt volna. Próbáltam nyugtatni, de sikertelenül. Végül bocsánatkérő hangon kért, ne értsem félre, de a kialakult helyzet miatt az lenne jó, ha elmennék, mert náluk ezzel még nem ért véget a történet. Bár érveltem, hogy miattam alakult így, és érzésem szerint nem helyes, ha távozom, de nem győztem meg. Azt mondta, ezt a harcot neki kell anyukájával megvívnia. Ki akart kísérni, de az apukája jött ki velem a kapuhoz. Ott megkérdezte, mi történt? Miután ecseteltem, sóhajtván mondta, ismeri Bea döntését, de annak nem örül, hogy részese voltam az estének, mert így egészen más színezete van az esetnek. Igazat adtam neki. Szabadkoztam a rossz döntésemért. Barátságban váltunk el.

- Ez Andorra vall, megértő, empatikus fickó - jegyezte meg Levente.

- Meghatóan az volt. Kocsiba ültem. Pocsék éjszakám volt. Másnap felhívtam Beát, de nem lettem nyugodtabb. Elé mentem az iskolához, sétáltunk és beszélgettünk. Csaknem jó hangulatban váltunk el. Azóta minden nap a sulis előtt várom.

- Remek. Örülök, hogy happy end-del végződött a botrányos este.

- Nem egészen, öcsikém. Rengeteget töprengek, és egyre világosabb előtttem, köztünk csak barátság lehet. A saját érzelmeimet tudom kezelni, de Bea fokozódó rajongása kezd ijesztővé válni. Nem akarok felelőtlen lenni!

- Miért lennél felelőtlen? - lepődött meg Levente.

- Mert nincs erkölcsi alapom a múltamat Beátára erőszakolni.

- Nincs semmi olyan a múltadban, amit ne vállalhatnál fel. Azzal természetesen egyetértetek, ha komolyak az érzéseid, mielőbb avasd be Beátát, ne legyenek titkaid. Amint a közös sétánkról beszéltél, ennyivel feltétlenül tartozol az őszinteségéért, de ennyi! Egész életedben nem élhetsz büntületben egy rossz döntésed miatt! Számolnod kell azzal is, mit szalasztasz el, ha Beától elfordulsz. Az élet nem olyan kegyes hozzánk, hogy tálcán kínálja elénk a lehetőségeket. A múltad ismeretében döntse el Bea, kellesz-e neki így, vagy csak a selyempapírba csomagolt szépfiú kéne?

- Én? A selyem papírba csomagolt szépfiú? Na hiszen, ilyet sem hallottam még! - nevetett kényszeredetten. - Komolyra fordítva a szót, csak annyit mondhatok, amit apa mondott nekem, igazad van, le fogok ülni Beával beszélgetni, ezen ne múlhasson semmi.

- Meglátod, ha belevágasz, sokkal egyszerűbb lesz, mint gondolod.

- Ismét győztél! Köszönöm a bátorító szavakat.

2.

Ádám fázósan sétált az iskola előtt. Minden porcikájában reszketett a jeges szélviharban, most mégsem ez érdekelte. Azzal az elhatározással jött ma Bea elé, hogy mindent elmond neki. Félt az elkövetkező óráktól. Talán ez az utolsó alkalom, hogy várhat rá, vele lehet. A gondolattól is összeszorult a torka.

Kicsengettek. Öt perc várakozás után tűnt fel karcsú alakja a hosszú folyosó végén. Lassan, elgondolkodva közeledett. Egyre jobban tetszett neki a vállára omló világosbarna hajával, a zöldesbarna, színt játszó szemeivel, amik csodálatos bájt kölcsönöznek a különleges arcának, ami mindig a hangulatának, lelki állapotának megfelelően változik. Amint meglátja, mosolyog, rajongás csillog a szemeiben. Fáj, hogy le kell mondania róla, de nem kerülheti el a tisztázó beszélgetést. Nem, akkor sem, ha most gyönyörködhet utoljára nőies idomaiban, amik a télikabátján át is izgalmasan domborodnak, a valószínűleg vékony derekában, ami előnyösen nyújtja meg felsőtestét. Tekintete lassan siklott végig a lány testén. A jó szabású szövetnadrágja úgy simul a hosszú combjaira, mintha most vette volna ki a vasaló alól. Magas-sarkú cipője vékonnyá, kecsessé varázsolja formás bokáit. Kabátjának gyors hullámozása árulkodik izgalmáról. Bájos mosolya Ádamból is mosolyt csal arcára. Egyszerre érnek az aulába.

- Csókolom a kezét, Beácska! - köszöntötte kedvesen.

- Üdvözlöm, Ádám! - nyújtotta keskeny kezét.

- Mielőtt indulunk, szeretnék megbeszélni valamit. Mint jeleztem, komoly, meghitt beszélgetésre készülök, amihez nyugodt körülmények szükségesek. Van ilyen helyre ajánlata?

- Nincs. Nálunk ma délután nincs otthon senki. Önnek lenne?

- Talán, de nem biztos, hogy magácskának elfogadható.

- Maguknál?

- Igen, apa mindig otthon van.

- Akkor hol a baj? - kérdezte elgondolkodva. - A kérdés megoldott. Nem hiszem, hogy ön lenne az a férfi, akitől tartanom kéne. Különben is, hat-hét srác társaságára vagyok hitelesítve - nevetett.

- Igaza van, részemről a teljes meghunyászkodás! - mondta játékosan, majd elkomolyodott: - Köszönöm a megelőlegezett bizalmat. Örülök, legalább bemutatathatom apának. Két kocsival megyünk? - nézett rá kérdően.

- Nem, dehogy. A kocsim itt marad, legalább apa látja majd, hogy még nem haza mentem.

Nyitotta a jobb oldali ajtót, előzékenyen megfogta a karját, nehogy megcsússzon. Beült mellé, óvatosan indult meg a jeges úton. Figyelmét az éles jégbordák kötötték le. Amint kikanyarodott, Bea megpillantotta az iskola mellett leskelődő Robit. Eltorzult arccal nézte őket. Elfehérédve tekintett a visszapillantó tükörbe. Megnyugodott, Ádám az utat figyelni feszülten.

Beáta legalább annyira tartott a titokzatos beszélgetéstől, mint Ádám. Vajon milyen meglepetés várja, amit ilyen körülményesség övez? Megérkeztek. Ádám távirányítóval nyitotta a kaput. A lépcsősor előtt állt meg, hogy Bea a lábtörlő rácsra léphessen ki. Csodálkozott, édesapja miért nem jön eléjük. Az előszobában körülnézett, minden ajtó csukva volt, ami annyit jelentett, nincs otthon senki. Zavarba jött.

- Erre nem voltam felkészülve, fogalmam nincs, hol lehet apa. Bocsásson meg, utánanézek, mi történhetett.

A konyhaasztalon volt a pár sor: „Ádikám, nem volt maradásom, Pestre mentem. Végére akarok járni a dolgoknak, mert nem bírom tovább. Az egyik termosztan forró tea, a másikban kávé van. A kaját a hűtőben találod meg. A többit megbeszéljük, majd hívlak, szia, édesem!”

- Apa váratlanul Pestre ment - mondta egyre zavartabban.

- A véleményem nem változott, nem fogok elmenekülni - mosolyodott el magabiztosan Bea.

- Köszönöm, jólesik a feltétlen bizalma - segítette le a kabátját. - A lakrészem az emeleten van, de maradhatunk lent is.

- Akkor menjünk fel! - mondta határozottan.

Tálcára rakta a teát, kávé és habszifont, nyitotta Bea előtt a lépcsőház ajtaját.

- Foglaljon helyet! - mondta a nappaliban.

- Kávé tölthetek vagy teát? - kérdezte, mellé ülve a kanapéra.

- Teát kérek.

- Látom, kellemetlenül érzi magát. Őszintén mondom, nem bánt meg, ha elodázzuk a beszélgetést.

- Igaza van, de más okból, mint gondolja. Tartok a közlésétől, de szeretnék rajta túl lenni.

- Hasonlóan érzek, mert sorsdöntő beszélgetésre készülök. Ma ugyanis döntenie kell kettőnk kapcsolata fölött.

- Tudtam előre, hogy ilyesmiről lesz szó. Tisztában vagyok azzal is, ön már leírt magában engem, de az életét szeretném megismerni.

- Nem, Beácska, téved, a döntés az ön kezében lesz, mert az együtt töltött három hét alatt sikerült rabul ejtenie. Ebben a tekintetben máris fáziskészségesen vagyunk. De abban vagyunk magácska miatt is, mert érzem a kölcsönösséget kettőnk között.

- A természetesség, a nyíltság híve vagyok. Ne bonyolítsuk az egyébként is bonyolulttá vált körülményeinket, helyzetünket.

- Nem szeretném. Úgy hogy belevágok a múltam részletezésébe. A külföldön töltött három év történetével kezdem. Ötödéves voltam a közgazdasági egyetemen, amikor egy kint élő magyar tudós professzornak köszönhetően negyedmagammal elnyertünk egy berlini ösztöndíjat, ami hat hónapra szólt volna, de az államvizsga miatt négyre szűkült. Ez a rövidke időszak pecsételte meg a múltamat. Kint tartózkodásunk alatt a professzor úr vett minket szárnyai alá. Ő adta a feladatainkat. Tanácsokkal látott el bennünket. Munkaebédeken, fogadóesteken üzletkötőként vettünk részt, hogy ismerkedjünk a kapitalista világ üzleti életével. Szerencsétlenségemre, én első alkalommal Herbert Müller vegyipari mágnáshoz lettem beosztva, ahol Nadina Müller, a lánya azonnal kiszemelt magának. Mellém ült, szóval tartott. A rám bízott feladatot sem végezhettem el.

- Erről beszélhet kicsit bővebben? - kérdezett közbe.

- Természetesen. Meg kellett tudnunk a résztvevők nevét, rangját, azt, hogy milyen témakörben voltak jelen. Kis jellemrajzot adni a jelenlevőkről. Szorongva mentem az első konzultációra, ahol mindenki beszámolt a tapasztalatairól és megbeszéltük a felmerült problémákat. Nem lettem elmarasztalva, de a példám kapcsán hívta fel a professzor a figyelmünket az óvatosságra, távolságtartásra. Nekem sajnos későn. Nadina céltudatosan font a hálójába. Sorsom a társaimtól eltérően más fordulatot vett. Felgyorsultak körülöttem az események. Amíg ők továbbra is névsor szerint mentek a fogadásokra, én állandó meghívót kaptam Müller úrékhoz. Pár hét után Nadi nem érte be ennyivel, külön munkát eszközölt a papájától, hogy szorosabbra fűzhesse a kapcsolatunkat. Megkérte, tegyen próbára. Bízson rám komoly, felelősségteljes feladatot, ő ott lesz mellettem, hibát nem követhetek el. Kapott az alkalmon, vidéki üzletkötéssel bízott meg. Azzal próbáltam kihátrálni, én nem dönthetek, nekünk a professzor úr ad mindenre engedélyt. Erre fölényes mosollyal tette elém a professzor kézírásos beleegyezését, amiben kikötése volt: továbbra is beszámolok neki ténykedéseimről, és ha úgy látja jónak, azonnal visszahív Berlinbe, mert személyes felelősséget vállalt értünk, amíg kint vagyunk. Müller úr ravaszsága odáig fajult, egy vastag dossziét küldött neki, amiből állítólag fel kellett volna készülnöm. (Megjegyzem, ezt én a mai napig nem láttam.) A professzor azzal bocsátott útra, a feladatban nem lát törvényteleniséget, de minden nap hívjam őt, számoljak be a végzett munkámról. Arra kért, legyek résen a legcsekélyebb szabálytalanságot is vegyem komolyan. Nem voltam nyugodt, mert ezen a téren felkészületlennek éreztem magamat. Nadi közben persze szövögette körém a hálóját tudatosan. Még mindig előnt a székely, ha eszembe jut, milyen könnyű préda voltam a kezükben. Balgán sétáltam be a gondosan előkészített csapdájukba. Nadi ravasz, női rafinériával elérte, egy hét alatt behódoltam neki. Mindezt csak sokkal később láttam át, amire nincs mentség.

- Szerintem pedig van - szólt közbe Beáta. - Csúnyán csöbe húzták önt, a tapasztalatlan fiatait.

- Ebbe kapaszkodok én is a lelkiismeretemmel szemben, de abban nagy hibát követtem el, hogy nem mertem elmondani a professzornak, beleszerettem Nadinába. Pedig ha tudja, tehetett volna értem lépéseket. Kintlétem alatt ez az egy eset volt, amivel zsarolhatóvá váltam, ki is használták. Ettől kezdve nem lehetett kétséges, a diploma után hol folytatom az életem. Ami részemről gyalázat, akkor örültem neki, mekkora szerencsém van - sóhajtott.

- Miért önmagát vádolja egy minden hájjal megkent iparmágnás és a ravasz nőszemély cselszövéséért? Nem mentséget keresek, de mint mondtam már a tapasztalatlanságát, naiv fiatalságát használták ki aljas módon. Gondolom, nem tévedek, először találta szemben magát az úri huncutsággal, ahol a cél szentesíti az eszközt.

- Igen és köszönöm, ha így gondolja. Úgy érvel mellettem, mint egy védőügyvéd - mosolyodott el kesernyén -, de ha ön azonnal átlátja, nekem hatványozottan át kellett volna - sóhajtott.

Hosszan nézte a szálfegyenes derékkal ülő lányt, majd megszólalt:

- Gondolom, nem ebédelt, szívesen venném, ha velem tartana.
- Köszönöm, nem szoktam ebédelni, nem vagyok éhes, de ebédeljen nyugodtan.
- Egymagam? Arról szó nem lehet! Nem fárasztó mozdulatlanul ülni ilyen egyenes derékkal?
- Áá, dehogy! Izgat a múltja, kérem, folytassa!
- Folytatom, de lazuljon el bátran, dőljön hátra kényelmesen.

Beáta csak a fejével intett nemet.

- Még ebben is más, mint az átlag ember. Szóval, amint kezemben volt a diplomám, Müller úr mind komolyabb feladatokkal bízott meg. Szerencsémre voltak kint tapasztalt honfitársak, akik figyelmeztettek, legyek óvatos, távolságtartó. Fedezzem a ténykedéseimet, ne lássanak bele a lapjaimba. Tanácsaikat megfogadtam.

Elhallgatott, követte a lány tekintetét:

- Megszerettem a környéket. Különös, hogy minden ablakból más és más tájban gyönyörködhetek. Ha ilyen az ősz, izgalommal várom a tavaszt, az vajon milyen lesz.
- Ennél százszorta festőibb. A mezei virágok utánozhatatlan színekavalkádja kábítja az embert... de hallgatom.
- Két és fél évig nem vettem észre, kémszervezet hálójába kerültem. Igaz, ez idő alatt járhatam a világot, csak napokat töltöttem Berlinben. Akkor jöttem rá, milyen veszélybe kerültem, amikor - fogalmam nincs, miért - Müller úr parkolópályára kényszerített. Ekkor derült ki az is, Nadina kezében csupán eszköz voltam. Hihetetlen megtévesztő volt a viselkedése. Amíg távol voltam, az életünket szerveztük telefonon. Karácsonykor jegyeztem el, nyáron akartunk összeházasodni. Müller úr ennek előkészületeinek fontosságával magyarázta háttérbe szorításomat, amit sajnos elfogadtam mindaddig, amíg nem korlátozott szabad mozgásomban. Engedélye nélkül nem hagyhattam el Berlint. Nadina nehezen viselte állandó jelenlétemet az életében. Napokra tűnt el, minden magyarázat nélkül. Emiatt napirendre kerültek köztünk a mind hevesebb veszekedések. Végül visszaköltözött a saját építésű villámból a szüleihez.
- Ők mit szóltak hozzá?

- Szerintem természetesen fogadták. Helyzetem kilátástalanná vált. Augusztusban Müller úr végső lépésre szánta el magát. Mivel fogytak körülötte a kedve szerint mozgatható bábuk, Be akart engem is kényszeríteni a szervezetbe, hogy rendelkezhessem velem hivatalosan. Szerencsémre ekkorra már gyanakodtam, nem adtam magamat könnyen. Elodáztam a munkaszerződésnek álcázott szervezési nyilatkozatom aláírását. Ekkor Müller úr Pestre küldött álfeladattal, ahova Nadina főnökömként kísért el, amiről akkor én még mit sem tudtam. Neki kellett volna engem kompromittálnia. A feladat majdnem tévútra vitt, mert az ősszel félbehagyott üzletkötésemet kellett volna befejeznem, másrészt új megközelítendő kutatóintézetet jelölt ki Müller úr. Mindezt addig végezhettem volna, amíg Nadi feltérképezi az itthoni mozgásteremet, rokonaimat, egyéb kapcsolataimat. Ám ekkorra már kitanultam a konspirálás csínját-bínját, mindenhova álcázva mentem. Ráadásul amiről nem tudtam, a rendőrség évek óta figyelte a szervezet ténykedését, így engem is. Mivel nem voltam kompromittálható, és Leventét sehogy sem tudták megkönyékezni, Müller úr nekem adta feladatul a szervezését - szeptemberre Berlinben kellett volna lennie. Ezt nyíltan megtagadtam. Ez kapóra jött neki, parancsot adott a likvidálásomra azzal, hogy a holttestemmel ő rendelkezik.

- Szent isten! Ezt végighallgatni rettenet!

- Rémálom volt az egész. Szóval, Dini bácsi ekkor lépett közbe és költöztette ide az öcsikémeket. Nekem menekülnöm kellett. Kétségbeejtő volt megtapasztalnom, már nem egy, két kísérőt kell leráznom magamról. Utólag tudtam meg, az egyik a rendőrség embere volt, akinek vigyáznia kellett rám. Boszorkányosan végezte a dolgát, mert egy rettenetes ámokfutás után biztosra vettem, leráztam mindkettőt, holott ő végig a nyomomban volt. A berliniektől megszabadultam, de cserében Dini bácsiék „vendégszeretet”-ét kellett élveznem két és fél hónapig. Csak így vállalhattak felelősséget az életemért. De az igazság akkor is az, priusom nincs, de mégiscsak börtönben voltam. Mire onnan kikerültem, apa megvette ezt a házat, hogy Levi közelében élhessünk.

- Nem értem, Levente biztosan tudott róla, hogy maga veszélyben van, miért nem figyelmeztette? De az sem világos, maga miért nem kérte a rendőrség segítségét?

- Levente tavasz óta, mióta ismeri a helyzetemet, rágta a fületem, forduljak a rendőrséghez, de a dolog nem volt egyszerű. Minden bizonyítékom Berlinben volt. Ráadásul az ott élő nemzetközi jogász barátommal úgy gondoltuk, lerendezzük az ottani dolgainkat, és segítségével eltűnhetünk Müller úr szeme elől. Rendben is mentek a dolgok, ám a felgyorsult események miatt kifutottunk az időből. Kettőnk esetében engem a börtönnel megpecsételődött múltam zavar akkor is, ha bűnt nem követtem el. Amióta önt ismerem, jöttem rá, milyen szűk mozgásterem van. Ligetgyöngyét csak rendőri kísérettel hagyhatom el, amíg a berliniek az országban ténykednek. Nehezen, de elfogadtam, nyugodt életem csak akkor lehet, ha maradok azon a szűk mezsgyén, ami kiszabott nekem. Ebbe viszont érezhetek ön iránt bárhogy, önt nem kényszeríthetem bele. Meg kell maradnom eredeti elképzelésem mellett, apával járom az erdőket. Segítem a kutató munkáját. Szeretném, ha meg- és nem félreértené a távolságtartásomat öntől - sóhajtott.

Rosszkedvűen nézett maga elé. Beáta a könnyeivel küszködve szólalt meg:

- Ugye, előre megmondtam, ön már rég döntött. Miért teszi ezt velünk? Miért taszít el magától? - préselte ki magából a szavakat.

Felállt, izgatottan sétált. Próbált megnyugodni, majd visszaült Ádám mellé, feléje fordult, kezét a kezére tette, elszántan beszélni kezdett:

- Meghallgattam az érveit, pontosan értem a viszonyulását. Arra kérem, tegye félre a súlyos gondjait és most ön próbáljon megérteni engem. Ön mondta, én csak megjegyeztem, nem lehet véletlen, hogy a sors kétszer sodort bennünket egymás mellé. De az sem, hogy egymástól függetlenül szerettünk egymásba. Igen, jól hallotta! - erősítette meg szavait, amikor Ádám meglepetten nézett rá. - Nem csak ön belém, én is önbe. Minél közelebb enged magához, annál többet jelent nekem. Ádám, én komolyan veszem az életet. Soha nem adom fel, ami fontos nekem! Márpedig a jövőmnél nem lehet fontosabb! Nem fogok lemondani önről, csak azért, mert lelkiismereti kérdést csinál a fiatalkori tévedéséből. Igen, felelősséggel tartozik a hibás döntéséért, mint mindenki más, de a következményeiért bűnhődött már eleget, az életről nem mondhat le!

- Tartok tőle, nem értett meg engem - sóhajtott Ádám.

- De igenis, megértettem! Sőt, tisztában vagyok vele, önnek nem tetsző dolgot cselekszem, mert ugyebár egy jól nevelt nő nem adhatja ki magát érzelmileg, de engem ezek a konvenciók a legkevésbé érdekelnek! Nem. A boldogságom, a jövőm nem vetem alá hiúságból, elvárásból semminek! Nem, mert egyre biztosabban érzem, nekünk egymás mellett lehet csak boldog jövőnk, mint ahogy azt is, jó úton járok, amikor merek hinni magunkban, a szerelmünkben. Ezért, ha kell, önnel szemben is harcolni fogok, amíg meg nem győzöm. Bizonyítsa be az idő,

hogy nincs igazam! Nem szeretném, ha a kitörésemet dacnak, játszmának tekintené. Komolyan gondolok minden kimondott szavamat! Annyira szeretném, ha olyan sziklaszilárdan hinne a közös jövőnkben, mint ahogy én hiszek.

Kifulladásra dőlt hátra. Ádám nézte az elszánt tekintetét. Egészen közel húzódott hozzá, egyik kezével gyengéden átfogta a vállát, másikkal megfogta a kanapén nyugvó kezét. Halk, nyugodt hangon beszélni kezdett:

- Higgye el, nincs főbb vágyam, mint a szavaiban hinni. De szépen kérem, gondolja végig a döntése következményeit. Hogy fogja elfogadtatni a személyemet a szüleivel, a rokonságával, ha fény derül a múltamra, amit nincs szándékomban családi körben titkolni? Higgyen nekem, a világgal nem szállhat szembe! Beácska, éreznie kell, milyen sokat jelent nekem! Hinnie kell azt is, önt védem, amikor magamtól óvom!

- Nem! Engem csak azzal védhet, ha mellettem marad! Ha bízik az érzéseiben, bennem! Abban igaza van, a világgal nem szállhatok szembe. Nem is akarok. Nekem egyetlen ember, az apukám véleménye fontos, ő pedig a tények tudatában mellénk fog állni!

- Rendben van, meghajlok az érvei előtt, gondolja jól át a hallottakat és ha két nap múlva is így gondolja, elfogadom a döntését.

- Adhat nekem időt, de én holnap, száz nap múlva sem fogom másképp gondolni. Meggyőződésem, ha valaha elválunk egymástól, annak semmi köze nem lesz a múltjához.

- Nem tudom, honnan önben ekkora elszántság, amivel térdre kényszerít, de ebből fogok erőt meríteni. Be kell vallanom, nagyon vágytam rá, hogy így viszonyuljon a vallomásomhoz. Szabad utat engedek az érzéseinknek, de amint észreveszem, hogy megbánta a jelenlegi döntését, azonnal félreállok! Jólesik a határozottsága és amit az imént mondott, felejtse el! Mi az, hogy nekem nem tetsző dolgot művel? Édesen meggyőző volt, és ez igenis tetszik! - vonta kicsit közelebb magához.

Elhallgattak, némán nézték egymást. Bea törte meg a csendet:

- Félttem a délutántól, a közlésedtől. Jó, hogy túl vagyunk rajta.

- Aranyos vagy! Köszönöm, hogy oldod köztünk a feszültséget. A közvetlenség elbűvölően lágyvá varázsolja a hangodat - suttogta szerelmesen. - Hajtsd bátran a vállamra a fejedet, hiszen te hat srácra vagy hitelesítve! - mosolyodott el, miközben simogatta a karját. - Bááár... ha arra gondolok, hozzátok azért nem hívtál, mert...

- Mert az anyukám előítéleteit tartottam szem előtt, mielőtt még valami más butaságot gondolnál - vágott közbe.

Fejét a vállára hajtotta.

- Mennyire vágytam rá, hogy ilyen közről nézhessek a beszédes szemeidbe - csúsztotta válláról a derekára a kezét.

Örülten vágyott rá, hogy végre megcsókolhassa, de a Bea szemében csillogó félelem visszatartotta.

- Ne szégyelld ennyire magadat! Nekem a te ártatlan tisztaságodra van a legnagyobb szükségem. Amióta beléd szerettem, jöttem rá, életemben először érzem ezt a tiszta érzést. Lesz mit tanulnunk egymástól. Tudom, hiteltelennek tartasz, de igaz, éretlen kamasznak érzem magamat melletted. Tudod, kicsi hercegnőm, soha nem jelentett gondot, hogy vágyaim csillapítására ágyba vigyem az éppen aktuális partnert, de te nem egy nő vagy számomra, hanem maga a mennyei boldogság, az élet, a minden! Hiszel nekem?

- Annyira szeretném hinni, hogy ezeket a gyönyörű szavakat csak nekem mondd.

- Nem hiszel benne, kicsi hercegnőm?
 - Talán igen, de erre a választ egyedül te tudhatod. Hihetek?
 - Ne nekem higgy, higgy a csallhatatlan női ösztönödnek. Mondd, mit súg?
 - Azt, hogy olyan őszintén viszonyulsz hozzám, mint én hozzád. Ezért mertem a jó előbb szembeszállni a kételyeiddel, a bizonytalanságoddal.
 - Csak az ösztöneidnek higgy mindig, kicsi, okos tanár nénim. Azok soha nem fognak téged megcsalni. Ha nem érzed az érzéseid kölcsönösségét bennem, azonnal fordíts nekem hátat!
 - De én nem akarok neked hátat fordítani! Akkor nem látom a reakciódat, te buta!
 - Ó, mennyire félttem ettől a naptól... vallomástól... milyen csodálatos érzés, hogy nem kell elveszítenem téged - suttogta, miközben simogatta Beátát.
 - Ádi, én olyan boldog vagyok!
 - Mindenre megesküszöm, hogy nálam nem lehetsz boldogabb!
 - De igen! Mert az én boldogságom a szerelmemen kívül fűti a sikerélményem, hogy meg tudtalak győzni!
 - Nem azt akartad mondani, hogy le tudtál győzni, én büszke hercegnőm?
 - Nem, mert soha nem akarlak legyőzni - nézett hirtelen az órára. - Te jó isten! Már hét óra van? Nem esik jól ezt mondanom, de haza kéne mennem. Apu délelőtt Fellegváron volt, neki azért nem tudtam szólni, anyuval nem akartam közölni, hol töltöm a délutánt. Fogalmuk nincs, hova tűntem, miközben a kocsim a sulinál van. Ilyet nem szoktam velük szemben elkövetni.
 - Rendben van, amint megegyezünk, mikor láthatlak, máris visszaviszlek a sulihoz.
 - A három hét alatt hozzászoktattál, vársz rám, most miért is változtatnánk ezen?
 - Boldogan leszek hagyományörző - vontá magához.
- Felálltak, kocsiba ültek. Andor idegesen rohant le hozzájuk:
- Sejtettem, hogy együtt vagytok! A kocsid továbbra is itt marad, menjünk gyorsan haza, anyukádra jól ráijesztettél!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

ROBI

1.

Kinga pár hét alatt beilleszkedett, úgy a családba, mint az osztálytársai közé. Zsófi a sértődékeny, irigykedő kislány, hamar megbánta, hogy Kingát választotta padtársának, mert órák alatt nem mondhatta el neki, ami eszébe jutott. De nem nézte jó szemmel azt sem, hogy ő mindenkiel kedves, mindenkinek segít és nem neki ad mindenben igazat. Így aztán már csak daczból is ellentmondott neki mindenben. Jelenlegi vitájukban is nagy hangon próbált Kinga fölé kerekedni:

- Mondtam már, nekem nincsenek rokonaim, és kész! - harsogta.
- Zsófi, ne kiabálj, mert én nem haragszom rád, csak abban biztos vagyok, hogy rokonai mindenkinek vannak.
- Én sem tudok róla, hogy nekem lennének - szólt közbe kedvesen Anikó.
- Hozzátok soha senki nem szokott elmenni? - kérdezte Kinga.
- De igen, eljönnek a nagymamáim, ritkán a keresztanyukám, nagynénim, meg az unokatesóim.
- Ilyenek nekem is vannak! - csattant fel Zsófi ismét.
- Tudom, tudom - állt tanácstalanul. - Nekem is vannak ilyenek is, de vannak rokonaim is. Anyu szokta mondani, hogy őt nem érdeklik a rokonok.
- Nem a szomszédokra gondol ilyenkor? - kérdezte Anikó.
- Nem hiszem. Azokat mindig úgy emlegeti, az a szemét, meg hogy az a csirkefogó.
- Tudom, a szomszédokat mi sem szeretjük, mert azok tényleg szemetek. De nálunk van kis család: aki anyu, apu, meg az öcsi. Meg van nagy család. Azok karácsonykor szoktak eljönni. Ők azok, akiket az előbb felsoroltam - magyarázta Anikó.

Kinga meglátta Tündét a folyosón közeledni. Odszaladt hozzá:

- Szia! Tündike, neked vannak rokonaid? - ölelte át boldogan.
- Szia, kicsim! - puszilta meg. - Igen vannak. Rokonai mindenkinek vannak.
- Nekem meg Anikónak nincsenek - szaladt oda Zsófi Anikóval, és egyikük jobbról, másikuk balról csimpaszkodott Tündére.
- Nektek nincsen nagymamátok, keresztmamátok, nagynénitek?
- De igen, azok mind vannak! - kiáltotta diadalmasan Zsófi.
- Őket és a gyerekeiket nevezzük nagy családnak, mert a nagyik a szüleink anyukái, apukái. A nagynénik, nagybácsik anyukáink, apukáink testvérei, az ő gyerekeik az unokatestvéreink. Ők a nagy család. A nagymamák, nagypapák testvérei, azok gyerekei, unokái a távolabbi rokonaink. De vannak még náluk távolabbiak is, akiknek a létezéséről talán nem is tudunk, de a rokonaink.
- De én tudok, mert a keresztmamám anyukám húga, aki Amerikában lakik, azért jön ritkán hozzánk - vágta rá Anikó.

- Nem az a távoli rokonunk, aki messze lakik tőlünk... - látta, Erika hozzá igyekszik, meg-simogatta az őt figyelő kicsiket. - A következő szünetben folytatjuk, mert úgy látom, Erika néni most valami fontosat akar mondani nekem - ment elé.

Zsófi megfogta Anikó kezét és magával rángatta. Kinga meglepetten nézett utánuk. Pár másodpercig tanácstalanul állt. Látta, hogy megállnak, Zsófi nagyon magyaráz valamit Anikónak. Elszomorodott, mert tudta, róla beszélgetnek. „Az oviban is így szoktuk, ha titkosat beszéltünk valakiről” - gondolta, majd szomorúan bement az osztályba. Leült a helyére, rajzolgatott. Észre sem vette, hogy Szép Dávid, aki mögötte ül, ott állt mellette.

- Szia, Kingi! - ült le mellé.

- Szia, Dávid! - nézett rá meglepetten.

- Csak azért akarok veled beszélni, mert nem akarom, hogy elhidd Zsófinak, hogy haragszom rád azért, mert Erika néni már nem csak engem dicsér meg, ha jót mondok.

- Tényleg? Pedig mindig azt mondd, azt én is tudtam, meg azt, hogy az én házim is mindig jó.

- Hát csak azért, mert tényleg jó. De nem nézel hátra, hogy láthasd, azokat mindig mosolyogva mondom.

- Óra alatt nem szabad hátra nézegetni. De akkor Zsófi miért mond ilyet? Haragszik rád?

- Lehet, de engem egy csöppöt sem érdekel. Miért vagy szomorú, megint kiabált veled Zsófi?

- Ő mindig kiabál. Beszélgettünk Tündikével, aztán ő elhívta tőlem Anikót. De engem sem érdekel egy csöppöt sem, pedig tudom, hogy rólam mond neki rosszakat.

- Ő mindenkiről rosszakat mond, de most ne erről beszéljessünk. Mondd el, milyen az a Budapest, ahonnan jöttél.

- Háát, milyen is? Olyan nagy... nagyon nagy város. Tudod, azt tanultuk róla, Budapest Magyarország fővárosa.

- Aztat tudom, de akkor sem tudom elképzelni, mekkora lehet.

- Sok-sok utcája, tere van. Van benne Városliget, Budai Vár, Állatkert, Vidámpark, vannak benne hegyek, meg még ott van a Duna is, ami Pest és Buda közé furakodik. Ott többféle jármű van, mint Fellegváron, mert van trolibusz, metró, fogasos kerekű, meg úttörővasút, meg még hév is.

- Te ezeken minden ültél?

- A héven, fogasos kerekűn nem. Ja! Van ott még libegő is, amivel fel lehet utazni aへgyre, de azon sem ültem még.

- Tényleg olyan nagyon gyorsan megy az a metró?

- Hű, az nagyon. Amikor állsz a peronon, és várod, onnan tudod, hogy jönni fog, mert olyankor nagyon fúj a szél. Meg még annyira visít, hogy alig lehet beszélgetni, ha már benne ülsz. Állni is nehéz benne, hiába kapaszkodsz. Én nem szeretem.

- Háát, azt hiszem, én szeretném, de nincs az apukámnak pénze rá, hogy oda vigyen.

- Azt hiszem, ha már jobban foglak ismerni, mint most, megkérem Gabcsit, vigyünk el oda, amikor meglátogatom az apukámat.

- Ki az a Gabcsi?

- Ő a bátyám, és olyan magas már, mint egy bácsi, de még nem az, mert ő még egyetemre jár. De el tud bennünket vinni, mert ide is ő hozott el engem autóval.

- Háát nem tudom, apukámék elengednek-e, de jó lenne. Figyuzz csak! Azért akartam még idejönni hozzád, hogy megkérdezzem, mit szeretnél kapni tőlem a karácsonyi műsorkor? Mert Laci húzott téged, én meg Anikót, és elcseréltük vele a neveket.
- De azt nem is lett volna szabad.
- Aha, tudom, de a fiúk mindig így szokták.
- Jó, de miért cseréltétek el a neveinket?
- Hát azért, mert én neked akarok ajándékot venni, csak még nem ismerlek és nem tudom, mit vegyek, de azt szeretném, ha örülni tudnál neki.
- Ha nem puskát meg kardot veszel, mint Pesten Zsoltika szokott, akkor biztosan örülni fogok neki. De akkor még jobban, ha rajzolsz is valamit, mert nagyon szeretem a szép rajzokat.
- Oksi, fogok rajzolni. Ti szerelmesek vagytok egymásba?
- Miért gondolod ezt? - nézett rá csodálkozó tekintettel.
- Hát csak azért, mert együtt játszotok, meg még ajándékot is vesz neked Zsolti.
- Nem vesz, csak úgy ad. Azt hiszem, nem vagyunk szerelemesek, vagy mi, mert csak szeretjük egymást. De azt tudom, hogy engem akar feleségül venni, majd ha nagyok leszünk.
- Nem értem. Csak azt vesszük feleségül, akit szeretünk.
- Hát nem tudom. Én szeretem Zsoltikát, de azt nem tudom, milyen az a szerelem.
- Hát apu úgy magyarázta nekem, az olyan, amikor egy fiúnak nagyon tetszik egy lány és mindig vele akar lenni, játszani, meg minden.
- Azt a szerelem dolgot, amiről beszélsz, még mindig nem értem - gondolkodott el. - Azt hiszem, Zsoltikának több lány is tetszik, de csak engem akar majd feleségül venni. Nem lehet, hogy ez egy másikfajta szerelem lehet?
- Hát nem tudom, akkor hány szerelem is lehet, de majd még egyszer megkérdezem aputól és elmagyarázom neked is.
- Az jó lesz. Te már voltál szerelmes?
- Nem. Nekem eddig csak te tetszsz annyira, hogy versenyezni akarok veled. De jó lenne az is, ha sokat beszélgetnénk. Te szeretsz azokkal a fegyverekkel játszani?
- Nem. Ki is szoktam találni, hogy játsszunk inkább tanárosat.
- Úgy, hogy te vagy a gyerek és menni kell az iskolába?
- Nem, csak úgy matekozunk, hogy mindig más a tanár. De most meg azt nem értem, miért gondolod úgy, hogy jó lenne sokat beszélgetni velem?
- Hát azért, mert megfigyeltem, te mindig érdekeseket mondasz, amikor Erika néni felszólít.
- Jó, de megfigyeltem én is, hogy te is érdekeseket válaszolsz.
- Ez azért lehet így, mert te is meg én is a legjobb tanulók vagyunk. Te szeretsz olvasni?
- Én igen, csak Zsolti nem. Pedig ő bíró akar majd lenni, aki a bűnösöket bezáratja a börtönbe. Mondtam neki, akkor jobb lenne, ha megszeretné az olvasást, mert egy bírónak sokat kell olvasnia.
- Hát igen, meg még a törvényeket is tudnia kell.
- De mik azok a törvények?

- Azt nem tudom pontosan, de benne volt az olvasmányunkban, hogy vannak olyanok.
- Kinga letette a színes ceruzát, Dávidot nézte, majd bátortalanul mondta:
- Olyan furcsa, amikor Erika néni úgy hív téged, hogy Szép Dávid. Komolyból ez a neved?
- Aha, komolyból.
- De ez olyan mókás, mert eddig azt hittem, csak kedvességből mondja neked így.
- Mókás, de van ilyen név, mert még a nagypapám is Szép Zoltán. Különbözik az oviban csak azért is csúnyának csúfoltak.
- Nem is vagy csúnya. Nagyon szép szemed van, meg az is tetszik nekem, hogy nagyobb vagy, mint mindenki más. Te már nyolc éves vagy? Mert a pesti oviban az a fiú, aki nagyobb volt, mint mi, már idősebb is volt.
- Nem. Én majd csak február végén leszek nyolc. Te mikor?
- Én augusztus végén, amikor már majdnem harmadikba megyünk.
- Értem. Különbözik te is nagyon szép vagy. Már akkor is láttam, amikor először bejöttél az osztályba. Olyan kár, hogy nem én választottalak padtársamnak.
- Mert engem Zsófi választott, de már meg is bánta, mert óra alatt nem beszélgetek vele.
- Én csak azért nem, mert akkor még nem tudtam, hogy a matekról olyan jól el lehet veled beszélgetni.
- Mikor tudtad meg?
- Hát akkor, amikor az osztályban senki nem értette meg a szövegeseket, csak te meg én. Emlékszel, utána a szünetben megkérdeztem tőled egy másikat, amit én először nem tudtam. Tetszett, hogy te meg egyből tudtad a jó választ.
- Azért, mert ha nagy leszek, olyan mérnök akarok lenni, mint amilyen apu, amikor nem kell kórházban lennie. Azt mondta, akkor nagyon kell tudnom a matekot.
- A mérnök az férfi szokott lenni.
- Tudom, de ha nem lehetnék az, apu biztosan mondta volna. Ha mégsem lehetnék, akkor olyan közgazda leszek, vagy hogy is mondják, mint Gabcsi, de akkor is kell tudnom a matekot, mert ő is sokat számol.
- Ja! Értem. Én is fogok egyetemre járni, jó lenne veled.
- Azért, hogy megbeszéljük a matekot?
- Azért is, meg beszélgetünk majd másról is, mint most is.
- Az jó lesz. Figyezz csak, hol is van az az utca, ahol laktok?
- Ligetgyöngyén, ahol te is laksz, csak nekünk át kell menni a hídon, ahova a busz már nem megy át. Ott egy kicsit el kell kanyarodni és már ott is vagyunk. Közben kitaláltam, mit fogok neked venni.
- Jó, de ne mondd meg, mert én nagyon szeretem akkor megtudni, amikor kibontom. De jó lenne, ha olyan szép csomagolóba csomagolnád.
- Oksi. De milyenbe? Nekünk csak olyan csillagó csillagos van. Inkább gyere el velem a papírboltba és mutasd meg, melyik tetszik neked.
- Nekem tetszik a csillagos. Engem nem enged el Gabcsi, mert itt még senkit nem ismerek.

- Azt megengedi Gabcsi, hogy átmenjek hozzád?
 - Biztosan, mert Pesten szokott hozzánk jönni Zsoltika is. Ha tényleg át akarsz jönni, megkérdezem Gabcsitól, mikor lenne jó. Hozzánk is egyedül jössz?
 - Nem, mert ti fönt laktok a hegynél és az már messze van, de apu engem mindenhova elvisz, ahova kérem.
 - Te honnan tudod, hogy én hol lakom?
 - Mert hallottam, hogy Szilágyi Eszter néninél laksz, aki a szüleim óvó nénije volt. Nagyon szeretjük őt, meg szoktuk látogatni.
- Kinga hatalmas csodálkozó szemekkel nézte Dávidot.
- Olyan szép vagy, amikor így nézel. Már az előbb is észrevettem.
- Megszólalt a jelzőcsengő.
- Már ülj a helyedre, mert jön Zsófi!
 - Jó, de a szünetben beszéljünk megint, mert meg akarom neked mutatni, milyen könyvből szoktam otthon külön matekozni.
 - Jó lenne, de én majd csak az utána valón érek rá, mert a következőben Tündikével beszélgetek.
 - Nekem jó lesz akkor is - ült a helyére.

2.

Judit és Ákos Ligetgyöngyén töltötték csaknem az egész decembert. Szabadidejükben ismerkedtek a környezettel. A nagy séták Ákost az ifjúságukra emlékeztette. Nézte a mellette nézelődő asszonyt, aki még mindig szerelmet tud ébreszteni benne. Elmosolyodva szólalt meg:

- Amióta Ligetgyöngyén vagyunk, szerettem meg ismét a nagy sétákat.
 - Örülök, mert bánatomra egészen leszoktunk róla. Még mindig nehezen tudom elfogadni, hogy ilyen messze kerültek tőlünk a gyerekek, pedig sokszor érzem úgy, kettőnket ez hozott ismét közelebb egymáshoz.
 - Féltettelek. Tudtam, hogy meg fog viselni Tündi távolléte. Hiányzik a jókedvű dúdolásod főzés közben. De bevallom, még a zsörtölődésed is, a hanyagságaim miatt. Ez sarkall rá, ha már Tündiék ilyen jól beépültek itt, ide költözzünk hozzájuk. Még a szőlőkertesi házunkat sem kell beáldozni. Osztottam, szoroztam, a tartalék pénzünkbe bőven beleférne egy itteni ingatlan.
- Autó fékezett mellettük. Meglepetten néztek oda:
- Sziasztok, bikficek, csak nem vizsgáról jöttök máris?
 - De igen, két jelessel lettem gazdagabb - mondta Levente fáradtan. - Velünk tartotok?
 - Jól átfagytunk, ha beférünk, igen. Ugye, Juttikám?
 - Hát persze. Jól átsétáltuk a délutánt - ültek be hátra Kinga mellé.
 - A sikeres vizsga öröme Kingivel körbeautóztuk Bükk-felsőt, hogy ismerkedjen a környékkel.

- Megszoktál már itt? - kérdezte Ákos a komoly kislánytól.

Mivel nem válaszolt, ismét ő szólalt meg:

- Mitől vagy elkámpicsorodva, csak nem csúnyán nézett rád valamelyik kisleány? Nem akarsz megosztani velünk? - kérdezte elkomolyodva.

A kislány Juditot nézte, odabújt hozzá:

- Bocsanat, Judit néni is szabad az ölébe fészkelődnöm, mint Tündikének?

- Szabad, kicsim - mosolygott rá kedvesen, az ölébe emelve. - Így lesz bátorságod elmondani, mi a baj?

- Igen. Nagyon sajnálom Zsoltikát. Tetszik tudni? Azt a pestit. Soha nem láthatom. Mindig hideg van, Pest is messze van. Az iskolából sem hiányozhatok. Már nem is tudom, hogy tanulhat, melyikünknek van több ötöse. Mindig versenyeztünk.

- Miért nem írsz neki levelet? Abban megkérdezhethetnéd tőle, hogy hány ötöse van, hogy van, gondol-e rád, mit csinál, ha nem tanul, volt-e már szánkózni. Szóval mindent, amire kíváncsi vagy.

- Honnan tetszik tudni, hogy ezeket akarom tudni?

- Ha nekem ilyen messze lenne a kis barátom, ezekre mindre kíváncsi lennék - válaszolt mosolyogva.

- Tényleg azt tetszik gondolni, hogy ezt mindet megkérdezhetem?

- Miért ne kérdezhethetnéd?

- Azért, mert Gabcsi azt mondta, csak akkor látogassam meg őt, ha akarja.

- Ebben Gabcsinak igaza van. Levelet írhatunk kíváncsiságból, érdeklődésből, de személyesen elmenni csak akkor lehet, ha hívnak minket.

- De akkor sem, ha azt mondta, amikor eljöttem, hogy nem akar más kislánnyal barátkozni, mert ha nagyok leszünk, feleségül vesz? - kérdezte sírásra görbülő szájával.

- Figyelj rám, Kingike! - simogatta mosolyát visszafojtva. - Te még nagyon sokára leszel nagylány. Addig összebarátkozhatsz sok-sok fiúval, aki ugyanúgy megígéri neked, hogy feleségül vesz, mint Zsolti. Az ilyesmit egy okos kislány nem veszi komolyan, mert a kisleányok könnyelműen ígérnek ezt azt, amit aztán nem tartanak be. Az ilyesmit majd csak nagylánykorodban hidd el.

- Miért ígéri meg, ha nem úgy gondolják? - kérdezte csodálkozva.

- Mert a fiúk szeretik magukat bebiztosítani játszótérrel akkorra is, amikor összevesznek a barátjukkal.

- Ez igazából így van, vagy csak Judit néni tetszik így gondolni?

- Lehet, kicsim, hogy igazad van, csak én gondolom így, de azt te is elfogadhatod, ha Zsolti komolyan gondolja az ígéretét, be is fogja tartani. Ha mégsem, egyet se búsulj, sok aranyos, okos fiúcska van itt is, akit éppúgy megkedvelhetsz majd, mint őt.

- Tudom. Az egyiket, akit Szép Dávidnak hívnak, már egy kicsit ismerem is. Mindig segíteni akar, aztán jót nevetünk rajta, hogy az én házim is jó. Már vele is versenyeztem a matek felmérőben. Én győztem, mert ő annyira sietett, hogy hibás lett neki és ki kellett javítania. De a tornában sem tud legyőzni, csak azért is egyszerre értünk a célba - élénkült fel és mesélt csillogó tekintettel.

- Na látod, Törpilla? - szólt hátra Tünde. - Már nincs is okod a szomorkodásra. Ugye, nem is fog annyira fájni, ha Zsoltinak van másik kis barátnője?

- Nem, csak az előbb azt hittem.

Tünde már a napsütésben féhéren tündöklő domboldalt nézte. Levente fél szemmel őt figyelve, elmosolyodott:

- Ebéd után kijövünk szánkózni, ezt a gyönyörű napsütést ki kell használni - mondta megsimítva Tünde kezét.

- Ó! Te gondolatolvasó! - nézett meglepetten rá.

*

Eközben ezt a délutánt Ádám egy kellemes kis cukrászdában töltötte Beával. Beszélgetés közben arra lett figyelmes, az ajtó előtt áll egy magas férfialak, aki alaposan szemügyre veszi a bent lévőket. Tekintete Beátán állapodott meg. Kitartóan nézte, majd hirtelen elhatározással benyitott a cukrászdába. Ekkor ismerte fel Robit. Hallgatta a lány kellemes hangját, amint diszkrétén mesélt, de fél szeme Robin volt, aki egyenesen a kiszolgáló pulthoz ment, két decis pohár konyakkal leült a szomszéd asztalhoz, Beáta mellé. Feszülten figyelte, közben úgy itta ki a poharát, mintha üdítő lett volna. Hirtelen felugrott, Beátához lépett, imbolyogva meghajolt előtte:

- Csókolom a kis kacsóit, drága hölgy! - utánozta csúfondárosan Ádámot. - Na, mi van, nekem nem nyújtod csókra a kacsóidat? - kérdezte kidülledt szemmel.

- Szia, Robi, mit marháskodsz? - mondta meglepetten a félig részeg fiatalemberre pillantva.

- Nem marháskodom, Beuci, halálosan el vagyok keseredve! Próbáltam elfogadni a viszonyulásodat, de nem tudok lemondani rólad! Hetek óta figyelek. Az fáj a legjobban, ami nekem két év alatt nem sikerült, azt egy jólöltözött ficsúr egy kézcsókkal elérhette nálad. Majd a szívem szakadt meg, amikor a minap láttalak beülni az úrfi kocsijába - nézett gúnyos tekintettel Ádámra. - Nem hiszem el, hogy ennyire félreismertelek! Engem kikoszarozol, neki meg az ágyába bújsz.

Ádám előre hajolt, halkán, de határozottan szólalt meg:

- Válogassa meg a szavait! Engem sértegethet, de Beátát nem!

- Kis pont maga ahhoz, hogy engem oktasson! - fordított hátat látványosan Ádámnak.

- Ezt a hangot kikérem magamnak! - szólalt meg elfojtott haraggal Beáta.

- Ez a rendreutasító hang is egy új póz nálad, te nem ilyen voltál. Mindegy, a tárgyra térek. Hetek óta keresem az alkalmat egy meghitt beszélgetésre, de telefonon nem vagy elérhető, a sulihoz hiába megyek, vannak ügyesebbek nálam, akik bravúrosan foglalják le azokat a zsúfolt délutánjaidat. Nem maradt más, mint a nyilvánosság. Ha nem tetszik a szitu, még mindig itt a lehetőség, adj módot rá és nálunk hallgass meg legalább még egyszer! Nem akartam kellemetlenséget okozni neked, mert szeretlek, de te idéztél elő a lehetetlen helyzetet. Nem nyugszom addig, amíg meg nem értetem veled, egy szélhámos áldozatává válsz, ha az úrfi mellé pártolsz.

- Robi, ilyen hangnemben nem vagyok hajlandó beszélgetni! Ádám nem bántott téged, miért provokálsz a kihívó viselkedéssel?

- Hát ki az úristen bántott, ha nem ő? Ki vett el téged tőlem? - csattant fel ingerülten.

- Utoljára kérlek, fékezd magad! Engem nem vett el senkitől, nem voltam senkié.

- Oké! Békén hagylak, amint időpontot és helyszínt határozol meg: hol és mikor beszélhetek veled!

- Nekünk nincs mit megbeszelnünk, novemberben mindent tisztáztunk. Hogy veszed magadnak a bátorságot ahhoz, hogy így viselkedj velem?!

- A végső elkeseredés vitt rá. Egyetlen hátrányom az úrfival szemben annyi, hogy én nem részesülhettem úri neveltetésben, mert amíg ő a stílusát, modorát csiszolta különböző iskolákban, nekem dolgoznom kellett, hogy anyám eltarthasson minket a négy tesómmal. De csodálatos jövőt biztosíthatnék neked, és hidd el, vagyok olyan legény az ágyban, mint ő!

Ádám felállt, mellé lépett, visszafogva indulatát, beszélt hozzá:

- Utoljára kérem, Beátát ne sértegetse! Tudom, most a konyak beszél magából, de kérem, hagyjon minket békén, amíg ki nem vezettem innen.

- Kinek képzeled magad?! Menj a közelemből, mert nem állok jól magamért! Ha nem egy ilyen puhány nyikhajjal állnék szemben, már rég kihívtalak volna lejátszani a történetet. De nem vagy nekem ellenfél, egy sallerrel padlóra küldelek, ha sokáig kakaskodsz itt nekem! Beával el tudta érní, hogy kidobass minket, de a barátaimmal nem! Tűnj el innen! Hallod? Esküszöm, a márványpadlóba döngöllek, ha nem engeded befejezni a mondandómat! - fordult meg hirtelen mozdulattal, Beának szánva további szavait: - Nem sajnálsz édesanyádat? Bele fog betegedni az erkölcstelenségbe!

- Uram, ha nem távozik, rendőrt hívatok! - szólt közbe erélyesen Ádám.

Közben az asztalukhoz jött a főpincér, akinek sikerült Robit megfékezni, nehogy Ádámnak ugorjon. Valamit hevesen magyarázott neki és kikísérte a helyiségből.

- Próbáld megnyugodni, drága! Fizetek és hazaviszlek - fogta meg Ádám Bea reszkető kezét.

Elindult vele a ruhatárhoz. Közben egy ezrest rakott a kiszolgáló pultra:

- Legyen kedves a két kávét rendezni belőle, a többi marad, köszönöm! - mondta a döbbenet néző kisasszonynak.

- Hogy nyugodhatnék meg, amikor egyik botrányt a másik után kell elszenvednem mellettem?

- kérdezte Bea már sírva.

Felöltöztek, elhagyták a cukrászdát. Beültek a kocsiba. Hirtelen a semmiből mellettük termett Robi. Megfogta a kocsi ajtaját és remegve az idegességtől, kiabált magán kívül:

- Ne hidd, szerelmem, hogy nyertél, hogy vége! Nem nyugszom addig, amíg ki nem csikarom belőled azt a délutánt! Nem én tettelek nővé, de tőlem kapsz igazi élvezetet! Erre mérget vehettek mind a ketten!

Ádám erélyesen csukta be a kocsiajtót és indította a motort. Robi gúnyos vigyorral állt eléjük. Ekkor rükkvercbe váltott és megindult hátrafelé. Robi teljes erejéből csapott ököllel feléjük. A kocsit nem érte el, de a lendülettől megpördült, végigvágódott a jeges betonon. Ádám, látva a mozdulatlan testet, befordult a legközelebbi utcába, leállította a motort:

- Kérlek, zárd be az ajtót, amíg visszajövök! Ne nyugtalankodj, a cukrászdába megyek mentőt hívni - simította meg a karját.

TIZENKETTEDIK FEJEZET KINGA LEVELE

1.

Tündében az autózás után tudatosodott Kinga szokatlan viselkedése. Ha valami apróságért figyelmeztették, összehúzta magát, félelem csillogott a szemében, pityergésre állt a szája. Törte a fejét, hogy oldhatná szorongását. Egyik reggel, amíg főtt a tea és tojás, ölébe emelte a terítéssel foglalkozó kislányt:

- Beszélgetni szeretnék veled - simogatta az egész testében remegő gyereket. - Elmondod, kicsi Törpillám, most mitől félsz ennyire?

- Mert nagyon jó akarok lenni és mégis nem sikerült valami olyan jól.

- Ezt miből gondolod?

- Mert Melcsike mindig akkor szokott velem megbeszélni valamit, ha valamit rosszul csinálok.

- Miért baj, hogy megbeszéli veled?

- Nem hogy baj, csak attól félek, hogy annyi rosszat csinálok, hogy megint lökdösni kell majd engem, meg lehet, hogy még pofont is kell adni nekem - sírta el magát.

- Nem kell, Törpillám, ügyesen csinálsz mindent. Azért akartam veled beszélgetni, mert azt szeretném, ha sokkal jobban bíznál magadban. Mondd el nekem, miért nem hiszed el, hogy meg vagyunk veled elégedve?

- Én el akarom hinni, csak attól félek, ha sok rosszat csinálok, véletlenül ti is megharagusztok rám.

- Figyelj rám, Törpillám! - beszélt hozzá, miközben torkát sírás szorongatta. - Ha valakit szeretünk, azt soha nem bántjuk. Ha hibát követsz el vagy rosszalkodsz, csak annyi történhet, hogy megbeszéljük, hogy javíthatod ki. Szeretném, ha emiatt nem félnél tőlünk.

- Nagyon szeretem, amikor ketten vagyunk és az öledbe veszel beszélgetni. Sokszor megmondtam magamnak, tőled nem kell félnem, mert nagyon aranyos vagy, de ha nem mosolyogsz rám, mégis csak félek.

- Mondd csak, életkém, te tőlem félsz a legjobban?

- Nem hogy félek, csak te egy tanár néni vagy, aki tudja, nekem mit kell tudnom. Meg félnem kell azért is, mert ha valaki véletlenül mégis megharagszik rám, Gabcsinak innen is el kell engem vinnie, pedig azt mondta, nem járhatok minden hónapban másik iskolába, de nem is szeretnék, mert itt már egy kicsit ismerem a gyerekeket meg a tanító nénit.

- Gabcsi azt mondta neked, ha rossz leszel, elvisz innen?

- Nem. Csak mielőtt ide hozott, meg kellett jól gondolnom, akarom-e, hogy ide hozzon, mert azt nem szeretné, ha nem érezném jól magamat. De én annyira szeretek veletek és Gabcsival lakni - pityeredett el ismét.

Tünde alig tudott megszólalni, könnyeivel küszködött. Magához szorította a félénk gyereket, sóhajtva szólalt meg:

- Kicsi Törpillám, attól nem kell félned, hogy innen elküld téged bárki, nagyon szeretünk téged. Olyan jó lenne, ha mernél örülni, amikor megdicsérünk valamiért, ha mernél felszabadultan nevetni, játszani, mint a többi kisgyerek. Hidd el nekem, Gabcsinak ezzel tudnál a legnagyobb örömet szerezni.

Tündéhez bújt, átölelte, úgy nézett fel rá:

- El fogom hinni. Azt szeretném, hogy te meg Gabcsi örüljete. Amíg magyaráztál nekem, megparancsoltam magamnak, hogy soha többé ne féljek, mert tudom, hogy nem fogsz lökdödni akkor sem, ha valami rosszat csinállok, mint tegnap is, amikor véletlenül sáros cipővel beszaladtam a felmosott konyhádba.

- Na és, történt valami rossz veled? - mosolygott rá kedvesen.

- Nem, de mindig csak annyi történik, mint akkor, hogy azt mondtad, Törpilla cseréld le gyorsan a kinti cipődet, hozd be a felmosófát és töröld fel azt a csúnya sarat?

- Mindig, életkém. Ha valamit összepiszkolunk, feltakarítjuk magunk után. Ennyi az egész.

- Nem tudja meg még Gabcsi sem?

- Nem, anyyalka. A hibát mindig ott kell kiköszörölni, ahol történik. Ha nálatok csinálssz rosszaságot, mi sem tudunk róla.

- Bocsánat, de akkor egy kicsit nem értek valamit. Ha az iskolában rosszalkodnék vagy feketét kapnék, azt elmondaná nektek Erika néni.

- Igen, kicsim, mert a gyerekeket elsősorban a szülei nevelik - akiket neked itt Gabcsiék és egy kicsit mi helyettesítjük -, csak utána jöhet az iskola. Tehát ami veled ott történik, arról tudnunk kell, hogy tisztában legyünk vele, hol, miben kell segítenünk ahhoz, hogy ott is szuperül menjen minden.

- Azt is tudjátok, hogy környezetből lehet, hogy még rossz jegyet is kapok, mert én nem tudom az utcákat, „barangokat”, a hegyek neveit, meg még a Bükksegről sem tudok semmit.

- Nem barangok - nevette el magát Tünde -, hanem barlangok, és nem a Bükksegről nem tudsz semmit, hanem a Bükk-hegységről. Ezért Erika néni nem fog neked rossz jegyet adni, hiszen tudja, hogy te eddig Budapesten éltél, és idő kell hozzá, hogy kiismerd itt magadat, megtanulj minden utcát hegyet a környezetedben.

- Igen. Már mondtam Dávidkának, hogy jó lenne, ha néha egyedül jönne ide, nem Zsófikával, mert akkor környezetezhetnénk vele.

- Dávidka akarja, hogy Zsófi is mindig vele jöjjön?

- Áá, nem. Ő szeretne mindig egyedül, de Zsófi mindig megkérdezi, mikor jön ide. Ő ott lakik közel Dávidkáékhoz és csak azért is átmegy hozzájuk, hogy ő is eljőjjön.

- Miért kell megmondani neki, ha nem szeretitek, hogy ide jöjjön?

- Azt nem tudom, de megmondom Dávidkának, hogy ez is legyen olyan titkos, mint amiket Zsófi szokott mondani rólam Anikónak.

- Honnan tudod, hogy rólad beszél neki?

- Hát onnan, hogy mindig elhúzza tőlem Anikót, hogy én ne halljam.

- Miért nem barátkozol olyannal, aki nem beszél másnak rólad?

- Én csak Dávidkát ismerem, vele meg mindig beszélgetünk. Lehet, hogy megkérdezem Csaba Évikét, akar-e a barátnóm lenni, mert ő egy olyan aranyosforma kislány, de eddig még nem mertem.

- Ne azt kérdezd meg, akar-e a barátnőd lenni, hanem beszéljessél vele sokat, hogy megismerjétek, megszeressétek egymást. A barátságok maguktól alakulnak ki.
 - Jó, akkor beszélgetni fogok vele. Csak még azt mondd meg, akkor mi fog történni, ha Erika néninek véletlenül mégis rossz jegyet kell adnia nekem?
 - Ha a házi feladatodat hanyagolnád el, ami elképzelhetetlen, dupla mennyiségű gyakorolni valót kapnál tőlem, hogy jól a buksidba véshesd, nem érdemes lustinak lenni - puszilta meg.
- Kinga jóízűen felkacagott.
- Megegyezünk abban, hogy mersz játszani, nevetni, szaladgálni, ha eljön hozzád Dávidka vagy Zsófi, és nem akarsz kirakati baba lenni sem itthon, sem az iskolában?
 - Igen, de meg kell mondanom Dávidkának, hogy csak az udvaron szabad fogócskázni, a folyosón nem, mert abból még baleset is történhet.
 - Bizony-bizony, ezt beszéld meg vele, és tartsátok mindig be.
 - Annyira szeretném, ha egy kicsit az anyukám is lehetnél, de tudom, te még nem vagy anyuka korú.
 - De igen, Törpillám, én már anyuka korú vagyok, és ahogy az előbb mondtam, egy kicsit a pótmamád is. Csak azért kicsit, mert nem lenne jó megbántani édesanyádat és Melcsikét.
 - Igen, tudom, de ez olyan kár, hogy így van, mert az anyukám nem szeret. Melcsike nagyon aranyos, de én veletek járok iskolába, ti sétáltok velem Leventével, meg még téged kérdezlek meg a leckéről is, és egy kicsit jobban tudlak szeretni.
 - Elhiszed, hogy én is nagyon szeretlek téged?
 - El, és annyira örülök neki, hogy kitaláltatok nekem ezt a szép Törpilla nevet.
 - Nagyon illik rád - mondta mosolyogva.
 - Az is illik, amit Gabcsi mond, hogy Csipetkém, Törpiké, Csöpikém?
 - Ha szeretetből becézgetjük egymást, az mindig illik ránk, mert a szívünkéből jön. Érted?
 - A szívünkéből jön, de a szánkkal mondjuk ki. Ugye?
 - Igen, mivel a szívünk mélyen bennünk van, és nem tud beszélni. Ha megértettél mindent, akkor hívd Eszterke nénit, meg Gabcsiékat. Én meg megyek Leventéhez, mert már azt hiheti, hogy elveszttem - puszilta meg nevetve a mosolygó kislányt.

2.

Szenteste reggelén Tünde szerelmesen simult a kimerült férje karjába:

- Levikém, nem tetszik nekem, hogy nem hallgatsz rám. Nem elég, hogy örült tempóban igyekszel felzárkóztatni az osztályodat, még a tanulásban is rákapcsoltál. Miért nem tudlak meggyőzni, halassz évet? Kimerültnek látszol. Meglátod, rossz vége lesz a nagy hajtásnak.
- Igazad van, de nagyobb gond, hogy ismét ott tartunk, alig van egymásra időnk. A tanulásban nem csak a srácoknak és apának adott szavam köt, hogy a csoporttal diplomázzak, de nem lenne jó a tanulásból sem kikönnem. De szót fogadok neked, visszaveszek a tempóból, ahol lehet. Kezdek beletörődni, ha nem megy, évet halasztok.

Sóhajtvá folytatta:

- Mikor élhetjük végre úgy az életünket, ahogy szeretnénk? Imádok szeretkezés után összebújva beszélgetni veled, de még ennyit sem tehetünk meg. Lent máris nyüzsi van, kelhetünk fel.

- Most nem fogunk. Az előkészületek nagy részével készen vagyunk, a többi már semmiség, ma ellopunk magunknak pár órát.

- Tündéri anyukád van, de nem szabad visszaélni a jóságával.

- Nem is fogunk, de most az egészségről van szó - ugrott ki az ágyból, a házi telefonhoz ment, tárcsázott, majd suttogva beszélt: - Szia, anyukám!

- Szia, kicsim! Valami baj van, hogy suttogsz?

- Leventének nagyon rossz éjszakája volt, végig nyugtalanul hánykolódott. Hajnalban sikerült elaludnia, szeretném, ha magától ébredne. Itt maradok mellette, mert tudod milyen, amint kikelek mellőle, felébred. A telefonálás is csak komoly akrobata mutatvánnyal sikerült.

- Rendben van, Tündikém, látom, milyen kimerült. Maradjatok nyugodtan, a reggelinél ki-mentelek benneteket.

- Kösz, kösz! Te vagy a világ legdrágább anyukája! Szia!

- Legalábbis igyekszem - mondta Judit nevetve és letette a kézibeszélőt.

- Te meg a világ legdrágább kincse, aki nélkül én talán már nem is élnék - ölelte magához Tündét, amikor visszabújt mellé. - Egyszer úgyis beváltom az ígéretemet, kocsiba ülünk, itt hagyunk csapot-papot!

- Merre indulnál, te édes álmodozó? Szerinted hol lehet az a lakatlan sziget, ahol nem találhat ránk senki? - kérdezte Tünde nevetve.

- Nem tudom, de az ösztönöm oda fog vinni - puszilgatta Tündét. - Mostanában még jobban gyűlölöm körülöttünk a nyüzsit, mint életemben bármikor. Imádom Kingit, kedvelem Gabi társaságát... szóval, egyenként senkivel semmi bajom, de kezd az agyamra menni az itteni sürgés-forgás.

- Amióta látom rajtad a fáradtságot, töröm a fejem megoldáson. Amíg hallgattalak, az jutott eszembe, egy hónapban egyszer igazán függetleníthetnénk magunkat és síelés ürügyén szállodában tölthetnénk legalább egy hétvégét.

- Szenzációs! Megbeszélem Ádival, jöjjenek velünk, ők biztosan nem ránk akarnák pazarolni drága idejüket - mosolyodott el. - A jövő héten körülnézek, hol találok romantikus környezetben lehetőséget - pillantott az órára. - Köszönöm a csodálatos reggelt! Elmúlt 9 óra, mit gondolsz, az az álomszuszék Levente felébredt már? - nevette el magát.

- Nos, drága mormotám? Mit is gondoljak arról a hétalvóról? - csókolta meg kacagva.

*

Ugyanezen a reggelen Andor izgalommal várta Beátát a konyhában. Végre nyílt az ajtó, belépett a szomorú tekintetű lány.

- Szervusz, kislányom - üdvözölte kedvesen.

- Szia, apa. Anyu merre van?

- Korán reggel elment a fodráshoz, lassan jönnie kell. Mi a programod, kicsim?

- Anyu annyit mondott este, neki kell segítenem.

- Ülj le, életem, négyszemközt szeretnék beszélgetni veled.

- Tessék, apukám, mit vétettem? - ült le meglepetten.

- Mi ez a rideg hangnem, kicsim? Szeretném tudni a rosszkedved okát - fogta meg gyengéden a lánya kezét. - Hetek óta nem váltottunk két privát mondatot, kerülöd a társaságunkat. Többször láttalak kisírt szemmel. Miért?

Mivel nem válaszolt, lehangoltan nézett maga elé, Andor folytatta:

- Vártam, hogy megosztod velem vagy anyukáddal a problémádat, eddig tartott a türelmem. Nincs kedved beszélni a gondjaidról?

- Nem a kedvemen múlik, hiszen az bánt a legjobban, hogy magamra maradtam. Senki nem ért egyet a döntéseimmal. Mindenkinek, most már neked is, az a legfontosabb, hogy minden úgy történjen, ahogy azt elképzelitek. Azért vonulok vissza, mert elegendem van a konfliktusokból.

- Hányszor tapasztaltad, kicsim, hogy nem érdekelnek a gondjaid?

- Eddig soha. Sőt, azt is most először, hogy nem állsz ki mellettem.

- Miről beszélsz, Beácskám? A barátaidról és Ádámról van szó?

- Igen, róluk. Nem fogom anyu kedvéért tönkretenni az életemet. Csak ahhoz fogok férjhez menni, akit én választok. Jelenleg Ádámon kívül nem érdekel senki. Amióta megláttam őt, szerelmes vagyok bele. Nem fogom engedni, hogy anyu elmarja mellőlem!

- Miből gondolod, hogy nem állok ki melletted a témában?

- A viszonyulásodból. Nézeteltérések alkalmával hallgatsz, nincs egyetlen bátorító pillantásod. Kerülöd a tekintetemet.

- Igazad van, kicsim, de csupán azért tettem, mert láttam, komoly érveid vannak anyukáddal szemben. Hidd el, nem nézem el neki, hogy ellened forduljon. Bánt, hogy a látszat azt igazolja, érezheted úgy, magadra hagytalak. Nem mondhatok mást, kiállok melletted teljes mellszélességgel! Ebben bízatsz akkor is, ha ez kenyértörésre vinné a dolgot anyukád és köztem.

Beáta meglepetten nézett az édesapjára.

- Te velem értesz egyet?

- Természetesen igen. Láttam, hónapok óta a levegőben lógott a szakítás a barátaiddal, nem ért váratlanul, de azt nem tartom szerencsésnek, hogy ebbe Ádám is belekeveredett, ezt neki is megmondtam. Ez azonban a véleményemen fikarcnyit sem változtat. Ádám ellen semmi kifogásom nincs. Korrekt, intelligens fiatalembernek tartom. Szeretném őt kicsit jobban megismerni. Nekem a boldogságod a legfontosabb, úgyhogy mindenben számíthatsz rám! Szeretném, ha a régi jó kapcsolatunk nem csorbulna - ölelte át a vállát.

- Igazad van, butaság volt azon az estén Ádit marasztalnom. Megbeszéltem vele is, sajnálom a dolgot.

Részletesen elmesélte a cukrászdában történeteket. Andor elképedve hallgatta végig.

- Hol találkoztok azóta?

- Tündiéknél, de bemutatott Ádám az édesapjának is. Egy egész délutánt beszélgettünk át, közvetlen, barátságos légkörben.

- Mivel foglalkozik?

- Biológus. Tudományos kutatómunkát végez. Komoly műszerekkel felszerelt laboratóriuma van. Komolyan gondolod, szeretnéd Ádámot megismerni?

- A legkomolyabban, kislányom.
- Akkor is, ha meglepő történetet fogsz hallani az életéről, a múltjáról?
- Te ismered a történetet?
- Igen. Mielőtt együtt kezdtünk járni, részletesen elmesélt mindent. Meg akart győzni, köztünk nem lehet több barátságnál, de én biztos vagyok benne, hogy téved.
- Ha te kitartasz mellette, nekem nincs jogom felülbírálni a döntésedet. Legyen bármilyen meglepő a múltja, elfogadom.
- Rendben van, apukám, akkor mihamarabb összehozlak benneteket. Ádám biztosan örül majd neki, hogy érdeklődsz a személye felől.

Csengettek, megszólalt a telefon. Andor felállt:

- Menj, vedd fel a telefont, én meg beengedem anyukádat, megint itthon hagyta a lakáskulcsát
- indult ajtót nyitni.

Beáta meglepődve lépett be a nappaliba, miután befejezte Ádámmal a beszélgetést, mert Tamás várt rá Noémivel.

3.

Gábor elgondolkodva sétált a szobájukban. Szülei nem örültek a döntésének, amikor megtudták, a következő félévre átjelentkezett a fellegvári egyetem közgáz szakára. Annak sem, hogy Ligetgyöngyén tölti a karácsonyt, de belátták, nem csak Gábornak, Kinginek is így lesz a legjobb.

Agyában tódultak a gondolatok: mi minden történt velük az elmúlt fél évben. Egyedül a babakérdés miatt van benne ambivalens érzés. Bár örült neki, a korai érkezése váratlanul érte. Emiatt nem tudta kitörő örömmel fogadni Szilvi közlését novemberben, amivel sikerült elbizonytalanítania őt. Sajnálja, de olyan képlékeny volt akkor minden: neki egy éve volt még, Szilvi épp lábadozott a súlyos idegösszeomlásból, anyagi gondokkal küzdöttek. Szegényke, makacsul ragaszkodott hozzá, hogy elveteti a babát, mert a körülmények miatt nem fogja tönkretenni az életét. Azzal sikerült meggyőznie, megkérdezte tőle, egyáltalán szereti őt, hogy ennyire nem bízik benne? Ijedten esküdözött, megnyugszik és szívből örül a babának.

Végre lehet felhőtlenül boldog. Minden okuk megvan rá. Amikor megérkezett, Dini bácsi felhívatta magához. Igaz, először jól letolta őt, amiért nem hozzá fordult a gondjaival. Hallani sem akar róla, hogy albérletbe menjenek. Természetesnek veszi, hogy ide költözik.

- Mi foglalkoztat ennyire? - állt meg az ajtóban Szilvi.
- A fergeteges örömünkkel próbálok megbirkózni. Gondolj bele, fél év alatt rendeződött az életünk, a jövőnk. Légy szíves velem örülni! - ölelte magához a komoly lányt.
- Kérésed parancs, hihetetlen boldogság van bennem is, de még ennél is jobban örülök annak, hogy végre ismét láthatom arcodon a csibészes mosolyodat!
- Minden okom megvan rá, drága anyukajelölt! - simította végig a hasiját. - Szemmel láthatóan növekszik a csibész fiunk, egy gyönyörű, kíváncsi kismamát tarthatok a karomban. Dini bácsi végre zöld utat enged neked, fogadhat sz tanítványokat. Körülnézek én is valami munka után, az ösztöndíjam is hoz valamiképp a konyhára. Egészen jól kihúzzuk a félévet így, hogy nem kell albérletre költenünk, nyártól pedig végleges állás után nézhetek. Kell ennél több a boldogsághoz?

- Gabcsikám, el sem hiszem, hogy pár hónapja még romokban hevert az életem - simult hozzá csupa mosoly arccal.

- Hihetek benne, hogy többé nem bizonytalanodsz el? - puszilgatta szerelmesen.

- Hihetsz, már csak boldogságot érzek.

- Na, csak azért! Van még egy jó hírem. Hétfőn felhívtam a Tanácsot, bejelentkeztem házasságkötésre. Újév után már csak a hivatalos formaságokat kell rendeznem, úgyhogy május nyolcadikán éled át az első minőségi változásod, lányból asszonyt varázsolok magamnak. Júliusban rendezett körülmények között vállalhatod az anyaságot.

- Úristen! - sikított fel Szilvi örömeiben.

Átölelte Gábort, heves zokogás tört ki belőle.

- Na, drága Cicukám, nyugodj meg! - csókolgatta, simogatta.

- Nem tudok, imádlak! Én belehalok a boldogságba!

- Ne tréfálgj velem, mert azonnal visszacsinállok mindent! Nem özvegy ember, boldog család-apa akarok lenni!

Magához szorította hevesen és engedte, hogy az ő arcán is végiggördülhessen egy hatalmas könnycsepp. Kinga szaladt be hozzájuk, kezében egy borítékkal. Meglepetten torpant meg az ajtóban.

- Gabcsi! Gabcsikám, miért sírsz?

Odament, karjába emelte, össze-vissza puszilta:

- Boldogságomban, kicsi Törpikém! Ugye tudod, hogy Melcsikének, meg nekem a nyáron kisbabánk fog születni?

- Igen tudom, és én is nagyon örülök neki, mert szeretem a kisbabákat.

- Annyira örülök annak is, hogy jól érzed itt magad.

- Igen, és ezt apucinak is megírtam ebben a levélben - adta a kezébe.

Még egyszer megpuszilta, letette és a levelet olvasta. Mikor kifutott a szobából, Szilvi kezébe adta elszorult szívvel. Miután átolvasta, könnybe lábadt szemmel adta vissza.

- Átviszem Ventiékhez, hadd olvassák el ők is.

Szilvi nem tudott megszólalni, csak sűrűn bólogatott. Gábor meihatottságtól elzékenyülve csemetett be Tündékhez.

- Szia, Gabesz! Hogyhogy a parkon keresztül jöttél?

- Nem vagyok ma magamnál a sok öröm és egyebek miatt. Azt szeretném, mielőtt felviszem Dini bácsihoz Kingi levelét, olvassátok el - nyújtotta a borítékot.

*

„DRÁGA APUCIKÁM!

Ezt a levelet nem mutatom meg Tündikének. Tudod, ő tanár néni. Nem szeretném, ha azt látná, hogy most nem tudok úgy írni neked, ahogy a levelet az iskolában megtanultuk. Annyi minden itt van a fejemben, amit szeretném, hogy te is tudj. Nem tudom, pontosan ezek közül melyik a bevezetés, tárgyalás, befejezés. Azt sem szeretném, ha Gabcsin kívül más is látná, mit írok neked. Ugye tudod, hogy nagyon szeretlek? Sokat gondolok rád. Meg akarom kérdezni, még mindig sokat kell a kórházban lenned? Megtaláltam a füzetemet, amibe

osztályzatokat írok. Nagyon szomorú lettem, mert neked sok rosszat adtam. Akkor még azt hittem, attól meggyógyulsz. Már tudom, hogy nem így van, ki is rádióztam őket, de attól sem tudtam megnyugodni. Nagyon hiányzol. Annyira szeretném, ha itt lehetnél velem. Ugye, ha sikerül meggyógyulnod, te is idejössz? Gyere ide, apucikám, itt nagyon jó. Senki nem kiabál, nem ad pofont sem, pedig már csináltam pár rosszszaságot. Nagyon féltem, pedig tudtam, hogy nem kell, mert Tündike mondta nekem, hogy csak megbeszéljük, ha rossz vagyok és egy kicsi bünti jár érte. Igazat is mondott, mert utoljára is csak elmagyarázta, hogy a babáknak nem adunk sárgaborsó főzeléket, mert megfájdul a hasjuk tőle, és a játékbabák nem is élők, nem tudják lenyelni. A büntim meg az volt, hogy nem nézhettem végig a mesét, ami akkor volt a videón, hanem le kellett tisztítanom a plédet, amire rácsöpögött véletlenül a sárgaborsó. Ez meg jogos is volt. Ugye, te is azt mondod? Olyan jó, hogy itt mindenki szeret engem. Képzeld el, drága apuci, karácsonykor nagyon szép ünnepség volt az iskolában. Azért tudtam annyira örülni, mert nekem Dávidka vett ajándékot. Egy szép tolltartót kaptam tőle, még ceruza, radír, meg toll is volt benne, meg egy cédula, amire ráírta, Kinginek szeretettel! Meg még rajzolt is nekem, de azt én kértem tőle. Azt mondta, az ajándékot csak puszival lehet átadni, és nekem is azzal kellett megköszönnöm, de nem is szégyelltem magamat miatta. Tegnap este meg itthon ünnepeltünk. Tündikével verseket mondtunk, énekeltünk is. Sok-sok ajándékot kaptam, de a legeslegjobban a tiednek örültem. Ilyen szép alvós babám még soha nem volt. A másik ajándék, aminek örültem, Gabcsitól kaptam. Képzeld el, egy cikkcakkos olló volt szép dobozban. Most már én is tudok rózsákat kivágni papírzsebkendőből, amire Eszterke néni tanított meg, aki egy óvó néni volt, amíg nem volt ennyire öreg, mint most. Örültem a többi ajándéknak is, de azokat majd megmutatni szeretném neked, ha eljössz ide. Vacsora után sokáig maradhattam fent és majdnem mindenkiel játszottam valamit. Sokat nevetgélünk. Csak akkor lettem szomorú, amikor ide szaladt a fejembe, nem is tudom, hogy te hol lehetsz? Ugye, akkor nem kellett a kórházban lenned? Sokszor kívánom, nehogy szurit kelljen kapnod, mert tudom, hogy az fáj. Apucikám, majdnem elfelejtettem, pedig ezt tudnod kell! Gabcsi Jézuskája korcsolyát is hozott nekem. Leventével csináltak hozzá jégpályát. Ott szoktam csúszkálni a korcsolyában. Ne félj, nem esek el, itt nagyon sokan vigyáznak rám. Te csak Gabcsi meg Leventét ismered, de itt van Tündike, aki Leventével lesz anyuka meg apuka, Eszterke néni, akiről az előbb írtam. Itt vannak még Tündike szülei, egy rendőr bácsi a feleségével, aki azt hiszem, Eszterke néni rokona. Meg itt van még Melcsike, akivel Gabcsi meg én itt ismerkedtünk meg. Nagyon megszerettük őt és Gabcsi már őt szereti, mert nekik is lesz kisbabájuk majd nyáron. Szilvikét, akit a pesti kórházban szokott meglátogatni, már nem tudja, hol lakik. Ezt kicsit nem értettem meg, de Tündike elmagyarázta, hogy szerinte Szilvike meg Gabcsi valamiért megharagudhattak egymásra, és Szilvike ezért nem mondta meg, hogy hova megy a kórházból. Azt mondta Tündike, én megkérdezhetem Gabcsitól, hogyan történt ez, mert a húga vagyok, de én nem kérdezem meg, mert már megszerettem Melcsikét. De azért sem kérdezem meg, mert már azt is tudom, hogy szeretni csak azt szabad, aki akarja, hogy szeressük. Nem tudom, jól magyaráztam-e el neked, mert ezt kicsit én sem értettem először. Sokat tanulok. Mindig el kell mondanom a leckémet, de ne félj, mert mindig tudom. Ugye, nem sírsz utánam? Ne sírj, mert nagyon szeretek itt lenni. Mindig le fogom neked írni, miből kapok ötöset. Máris van négy belőle. Matekból, olvasásból, mesélésből, környezetből. A környezetnek nagyon örülök, mert az nekem nagyon nehéz, mert nem tudom itt a hegyeket, meg még sok mindent. De Tündike azt mondta, ne féljek, év végére mindent fogok tudni, mert ő meg Levente sokat sétálnak velem és mindent elmagyaráznak, mit hogy hívnak. Erika néninek hívják a tanító nénimet. Nagyon aranyos, szeret engem, mert segítek azoknak, akik nem tudnak mindent. Van egy Szép Dávidka, tudod, akitől az ajándékot kaptam. Vele mindig versenyezzünk, nem tud lelagyni. Nem haragszik érte, mindig nevetünk rajta. Ugye, most aztán sokat kell olvasnod? Ennyi mindent meg akartam írni neked. Apucikám, sokat gondolok rád. Még azt is ide írom neked, hogy délután Gabcsival meg Melcsikével megyek a jégre. Jó

lenne délelőtt is, de Gabcsikának tanulni kell Melcsikével. Ez kicsit szomorú, de ne félj, olvasok addig. Tündike azt mondta, ha olvasok, mindig gyorsan telik az idő. Jót is mondott, mert még két mesét sem tudtam elolvasni, amikor már mehettem ebédelni.

Sok-sok pusztit küldök neked. Ha ott lennék, nagyon szorosan megölelném a nyakadat, mert azt nagyon szereted.

A TE KINGID”

*

Tünde alig tudta végigolvasni, potyogtak a könnyei. Levente átölelte a vállát, gyengéden puszilgatta.

- Végig fogja sírni szegény apukád - adta vissza a levelet.

- Egészen biztos. Nem ártana, ha megmutatná anyunak is, bár, amilyen kegyetlen tud lenni, talán még el sem olvasná.

Elhomályosult a tekintete, elbúcsúzott és elhagyta a lakást.

TIZENHARMADIK FEJEZET LEVENTE, ÉLNED KELL!

1.

Levente két napja küszködött változó erősségű fejfájással. Telekdy professzor telefonon adott utasításait betartva sem tudtak pozitív változást elérni. Harmadnap reggel Tünde hiába kérte, maradjon otthon, vele ment az iskolába. A vezetést már nem vállalta, összefutott a szeme előtt minden.

Becsengetés után mindenki szótlanul ült a helyére és pakoltak elő angol órára. Levente mozdulatlanul ült, valahova a semmibe nézve kérdezte:

- Krisztikém, hogy boldogultál a házi feladattal?

- Nem volt vele gondom, tanár úr - válaszolt megszeppenten.

- Akkor megkérlek, gyere ki a táblához, javítsátok együtt a hibákat! - préselte ki magából a szavakat erőtlen, fátyolos hangon a fájdalomtól.

Rémülten figyelte magát, minden olyan távolinak tűnt. Egészen halkan hallotta a kislány hangját, de látni már nem látta, mit ír a táblára.

- Áhh! - szakadt ki a torkából egy éles fájdalomteli hang.

Még egy ilyen, és képtelen lesz tovább harcolni - gondolta. Eltűntek a hangok, már csak arra összpontosított, le ne essen a székről.

Szeme előtt Tünde gyönyörű arca lebegett. Kétségbeesve küzdött, nehogy elveszítse az eszméletét, mert akkor kész, itt a vég! „Profppapa azt mondta... Mit is mondott?...” - Nem tudja. Nem halhat meg, mit fog kezdeni Tünde nélküle... ők egymás nélkül... - „mi az, hogy egymás nélkül? Ez miért jutott eszébe? Krisztina... Őt küldte a táblához... De hova lett, miért nem mondja hangosan, amit ír? Mindig mondani szokta...”

Feje erőtlenül hanyatlott az asztalra. Krisztina rémülten ment oda hozzá:

- Tanár úr! Drága tanár úr! Rosszul tetszik lenni? Elmenjünk Tündi néniért?

Tünde nevét hallva erőt vett magán, kicsit megemelte a fejét:

- Hol van Tündi néni? - kérdezte alig hallhatóan, miközben hatalmas erőfeszítéssel harcolt az életéért.

- Rajmi, szaladj Tündi néniért! - kiáltotta Krisztina sírva.

A fiú lélekszakadva rohant le érte. Mondania sem kellett semmit, Tünde fogta a kabátját, táskáját. Gyors utasítást adott a fiúnak:

- Rajmikám, maradj itt, amíg helyettest nem küldök.

Felrohant Leventéhez.

- Mi van veled? - hajolt hozzá.

Szólni már nem tudott, csak a karját nyújtotta feléje. Tünde magához ölelte Krisztinát:

- Ne sírj, kicsim, nem lesz semmi baj - majd az osztályhoz fordulva folytatta: - Köszönöm, hogy ilyen fegyelmezettek vagytok. A tanár urat hazaviszem, küldök helyette valakit, addig dolgozzatok szépen csendben tovább!

Leventéhez hajolt ismét:

- Velem tudsz jönni?

Egészen gyengén megszorította a kezét és imbolyogva, Tündébe kapaszkodva állt fel. Bizonytalan léptekkel ment Tünde mellett az igazgatói irodába. Andor ijedten ültette le. Tünde idegesen nyúlt a telefonért, Telekdy professzort hívta, aki mentőhelikopterrel ment értük.

- Elviszlek benneteket, Tündikém, mondd, melyik kórházba? - kérdezte Andor, szomorú aggodalommal nézve Leventét.

- Köszönöm, hazamegyünk, oda jön az orvosa - segítette be a hátsó ülésre Leventét.

*

Ádám jókedvűen csengetett Leventéékhez, hogy amint hazajönnek az iskolából, újságolhassa a jó hírt, sikerült Magaskúton lefoglalni a hétvégére kettő két személyes szobát. Furcsállotta, hogy nem jön senki kaput nyitni, mert Tünde anyukája délelőtt mindig otthon van. Átsétált a másik kapuhoz, ott próbálkozott.

- Szia, Ádám! Jaj, de örülök neked, mondj már valamit! Annyira idegesítő, hogy nem lehet semmit megtudni, senkit elérni. Mi van Leventével? Magához tért? - kérdezte izgatottan Gábor.

Ádám úgy nézett rá, mintha fejbe vágták volna. Rosszullét környékezte. Megtántorodva kérdezte:

- Mit kérdezel? Mi történt Leventével?

- Bocsánat, bocsánat... azt hittem, te többet tudsz, mint mi - fogta meg a karját a tántorgó Ádámnak.

- Kit nem tudsz elérni? Mondd már, mi történt!

- Gyere, bent mindent megbeszélünk! - támogatta be a konyhába. - Ül le! - adta kezébe azt a rövidke levelet, amit Judit hagyott nekik a konyhaasztalon.

Ádám átfutva az írást, levegő után kapkodott:

- Ez borzalom! Ebbe bele kell örülni! - hajtogatta, közben a klinika telefonszámát kutatta emlékezetében: - Telefonálhatok?

Gábor ölébe tette a készüléket. Remegő kézzel tárcsázott. Amikor a telefonos kisasszony rövid várakozás után közölte vele, Telekdy professzor nem tud telefonhoz jönni, egy haldokló életéért harcol, megkérdezte, ki a beteg. A kisasszony ismét kis várakozás után közölte: Borbíró Levente. Kiesett a telefon a kezéből.

Gábor egyik kezével a telefon után nyúlt, másikkal őt tartotta, nehogy lebukjon a székről, kissé idegesen szólt bele a telefonba:

- Halló! Bocsásson meg, megismételné, ki a beteg?

- Borbíró Levente. Harcolnak az életéért, de állítólag nincs remény.

- Köszönöm, hölgyem. Minden jól! - nyögte ki, az ő kezéből is majdnem kiesett a kézi-beszélő.

- Ádám! Hallasz?

- Úristen! Levente! Mit vétett az a szegény, hogy minden csapás őt éri? Mi lesz Tündikével? Bele fog betegedni, ha elveszíti Leventét - nézett magába roskadva maga elé.

- Légy erős! Még él a fiú, addig van remény - próbált vigasztaló szavakat keresni Gábor, de már ő is remegett egész testében.

- Nem tudom... Semmit nem tudok... Négy éve megmondta profpapa, még egy rohamot nem él túl. Oda kell mennem! Mellette kell lennem! - állt fel.

- Hogy akarsz ilyen állapotban Pestre menni?

- Nem tudom, vonattal vagy taxival... Mindegy, mellette kell lennem! Légy szíves, este hívd fel apát, mondd meg neki, hol vagyok!

Megszólalt a forródrót telefonja. Gábor nyúlt érte:

- Tessék, Szilágyi villa!

- Jó napot kívánok! Fenyő Roland vagyok, Borbíró Ádám unokabátyja, őt keresem, nincs önöknél véletlenül?

- De igen, itt van, adom őt.

- Szia, Ádi! Bocssás meg, hogy rád török, de szabadnapom van, eljöttem meglátogatni anyát. Amint beléptem a lakásba, láttam, villog az üzenetrögzítő. Foglalkozási ártalom, megnéztem, hátha valami sürgős üzenet. Levente papája kéri, reggel utazz fel a klinikára. A hajnali expressznél vár Gaál alezredes, ő lesz Pesten a kísérod.

- Köszönöm, Landi! A következő vonattal megyek hozzá. Megkérlek, értesítsd Gyurit, és hozd utánam a legfontosabbakat.

- Ne beszélj marhaságokat! Írok anyunak pár sort, és érted megyek!

- Hazaviszlek - szólt közbe Gábor.

- Gabi hazavisz, úgyhogy indulok, tesókám, szia!

- Oké, várlak!

Ádám Beátát tárcsázta:

- Szia, kicsi szívem, mi történt, miért sírsz?

- Szia, Ádikám. Honnan beszélsz? Össze-vissza telefonálok utánad, de sehol nem találok otthon senkit. Remegek az idegességtől.

- Figyelj rám, kicsi úrnőm! Nagy baj van. Levente élet-halál között fekszik a pesti klinikán. Hozzá kell rohannom, édesem, mellette kell lennem. Rolival, az unokatestvéremmel megyünk.

- Nem értem... semmit nem értek. Már apát sem értettem, amikor azzal fogadott, körberohanta az összes fellegvári kórházat, de nem találja Leventét. Mi történt vele ilyen hirtelen? Hogy került Pestre?

- A kezelőorvosa jött értük mentőhelikopterrel. Megviselték Leventét az elmúlt idegfeszítő hónapok, kómába esett. Csak reménykedem benne, nem mély kómába, mert abból nem ébred fel. Pólyáskorában vagy még keresztanyu hasában sokkos állapotba került, ami az idegrendszerét támadta meg. Nem tudja elviselni a lelki és idegfeszültséget, amiből a jóvoltomból nyár óta kijutott neki. Beleőrülök, ha baja lesz! Megyek, csillagom, amint tudok valami biztosat, értesítelek! Csókollak!

- Vigyázzatok magatokra, nagyon sárosak az utak! Várom a jelentkezésedet, szia!

- Úgy lesz, egyetlenem, puszillak!

Tünde nyúzottan, kisírt szemmel ült délután két óra óta Levente ágya szélén és folyamatosan beszélt hozzá. Hajnali három óra volt. Kétségbeesve gondolta, már négy órája ébren kéne lennie, de semmi életjelet nem mutat. Profpapa szerint, ha reggel hatig nem ébred fel, tehetetlen vele szemben az orvostudomány.

Fogta langyos kezét, simogatta élettelen arcát és egyre elkeseredettebben hallgatta a lélegeztető gép monoton sípolását. Könny nélkül sírt és beszélt, beszélt. Fogalma sincs, miket. Folyamatosan az kattog az agyában, nem hagyhatja abba, mert profpapa szerint egyedül az ő hangja tarthatja benne az életet. De vajon eljut hozzá? Mindegy, neki erősnek kell lennie! Nem lehet fáradt, nem eshet kétségbe, ő nem adhatja fel a reményt! Ő nem, mert tőle függ az imádott férfi élete! Ő képes... képesnek kell lennie visszahozni Leventét! Hányszor, de hányszor mondták egymásnak, a szerelmük legyőzhetetlen! Most ezt kell bizonyítania!

Az egyedül töltött órák alatt százszor és ezerszer idézte vissza eddigi közös életüket. Maró lelkiismeretfurdalás kínozza, miért nem időben vette észre, baj van, közbe kell lépnie! Voltak jelek, sokkal előbb kellett volna cselekednie! Hogy elhessegesse fájó gondolatait, Levente színtelen arcát figyelte és újult erővel beszélt hozzá:

- Ugye tudod, drága, rengeteg dolgot hagytál félbe. Vár az osztályod, Német Krisztinát megvigasztalni sem tudtam, annyira sírt, hogy mi lesz veled... Bűnösnek érzem magam, amiért nem léptem előbb közbe, a nehéz osztályfőnöki feladat mellett ne vágj bele a félévi vizsgákba. Otthon is mindent magadra vállaltál. Levikém, egyetlenem, ugye számtalanszor mondtuk már el, nekünk csak együtt van tovább! Bocsáss meg, össze-vissza beszélek... képtelen vagyok kontrollálni a gondolataimat. Tudnod kell, nem veszítem el a reményt! Nem, mert biztos vagyok benne, vissza tudlak fordítani a hosszú útról, ahova nélkülem rángat egy idegen erő. Tudom, drága, harcolsz te is keményen. Bízz benne, a szerelmünk ereje elég a küzdelmedhez, hogy vissza tudj fordulni! Édesem, minket szétszakíthatatlan szálak kötnek össze. Ugye emlékszel rá, a fekete október után megfogadtuk, több rossz nem jöhet az életünkbe? Érezned kell: a csukott szemekén át a lelkedig hatol a tekintetem, amiből erőt meríthetsz a harcodhoz! Erősen bízom benne, te semmilyen körülmények között nem hagyysz magamra - szorította meg a fogva tartott kezét. - Ugye érzed, képes vagyok téged visszatartani? Folyamatosan küldöm neked az energiát, használd bátran, van belőle bőven! Itt a betegágyadnál teszek fogadalmat: még egyszer nem érezheted elviselhetetlennek a magánéletünket! Esküszöm, így lesz, csak még egyszer adj módot a bizonyításra! Drága Levikém, kérve-kérlek, egy icipici életjelet mutass, hadd gyűjtsek belőle az erőmhöz reményt!

Elhallgatott, könnyeivel küszködött. Közben kezdte rosszul érezni magát. Hányingere volt, szédült, imbolygott alatta az ágy. Nem értette, mi történt vele ilyen hirtelen. Nem adhatja fel. Ha most elhagyja az ereje, elveszíti Leventét. Nem, ezt nem engedheti meg magának! Nélküle nincs tovább, vele fog menni! De nem, ő ennél sokkal erősebb! Egyik kezével az ágyba kapaszkodva beszélt tovább:

- Tudom, életem, erős vagy, elszántan harcolsz! Ez ad erőt, ketten rettenthetetlenek vagyunk! Csak azért is szembeszállunk és legyőzzük a leküzdhetetlennek tűnő erőt! Mutasd meg neki, ellen tudsz állni, én segítek neked visszafordulni, mutatom a hozzám vezető utat, csak kapaszkodj a kezembe! Kettőnkben van annyi konokság, amivel szemben nincs hatalom! Sokszor mondtad, az idegeidbe, a zsigereidbe vagyok kódolva. Erre figyelj, a tudatalattidra, ezek nem csálnak meg, hozzám irányítanak vissza. Édesem! Mindenem! Ugye hihetek az arcod rándulásában, ezzel tudatod velem, hallasz engem, figyelsz rám? - csókolta meg örömeiben.

Korai volt, mert a szívritmust jelző gép hirtelen szabálytalanul sípolt, gyengült, majd elhallgatott. A csengő után kapott, felsikított, ájultan dőlt hanyatt az ágyon.

Ebben a pillanatban lépett be a professzor. Hallotta, leállt a szívritmust sípoló gép, látta az eszméletlen Tündét. Azt sem tudta, mihez kapjon. Becsengette a nővérkét, a belgyógyászátról az ügyeletes orvost. Idegességén erőt véve, tette szabaddá Levente felső testét, szívmasszázzsal próbálkozott.

A nővérke megegyezés szerint (ha baj van, kérés nélkül hozza az injekciókat) rohant be a kórterembe.

- Segítsen, Klárika!

Bár kicsit lassan, de a közbeavatkozás eredményesnek mutatkozott. Beindult a monoton síphang, felvéve a szív működésének ritmusát.

- Adja be, drága, az injekciót, az infúzióból vonja ki a fele nyugtatót! - adta izgatottan az utasításokat, miközben Tündét nézte.

- Köszönöm! Úgy tűnik, a beteg jobban van, elmehet, Klárikám!

Miután elhagyta a kórtermet, Tünde fölé hajolt, aki kábultan nézte.

- Nem értem, mi történt? Mi van Leventével?

- Nyugodj meg, kicsim, ő már jobban van. Kifáradtál, pihenned kell, Tündikém!

- Nem... nem, nem adhatom fel! Nincs semmi bajom, csak hányingerem lett, émelyegtem... kicsit megszedültem az ijedségtől.

- Angyalka, nem arról van szó, hogy babát vársz?

- Babáát? Ó, istenkém, de jó lenne! Nem, nem tudok róla.

- Angyalkám, emberfeletti a küzdelmed, de higgy nekem, hatékony. Levente nincs életveszélyben, túl van a nehezén. Ez egyedül a te érdemed. Nézd, egyre sűrűbben rezdül a szempillája, ami annyit jelent, kezd magához térni. Kettőtök harca meghozta az eredményt. Már biztos vagyok benne, percekben belül felébred. Kicsit magadra hagylak, szeretnék megvizsgálni, igazam van-e. Hozzákészülök és jövök - sietett ki a kórteremből.

Tünde megfogta Levente kezét, minden idegszálával az arcát, szemét figyelte és beszélt hozzá:

- Levikém, nem hiába harcoltunk! Most szeretném, nagyon szeretném, ha minden szavam eljutna hozzád. Édesem, drukkoljunk együtt, igaza legyen profpapának, kicsi trónörökös fejlődik a szívem alatt. Ezért már igazán érdemes visszajönnöd hozzánk. Érzem, már közel vagy, ne add fel, gyere! - hajolt oda hozzá, megcsókolta.

Levente egy pillanatra kinyitotta a szemét, de még erőtlenül visszacsukódott.

- Már itt vagy, édesem, ez az! Nyisd ki a szerelmet sugárzó szemeidet! Örült izgalommal drukkolok!

Nyílt az ajtó, a professzor jött be. Leventét nézte, bizakodóan mosolygott Tündére:

- Gyere, kicsim, a másik ágyhoz. Vetközz le alulról, fekdj le, tedd fel, drága, a lábaidat az ágy végére. Úgy-úgy... ne félj, nem fogsz semmi rosszat érezni, csak egy kicsike nyomást - vette fel a kesztyűjét.

Tünde remegve kapaszkodott az ágy szélébe. Kár volt annyira félnie, tényleg nem volt kellemtelen, csak azt érezte, a professzor finoman a hasát nyomkodja. Mire észbe kapott, túl is volt mindenben.

- Igazam volt, drága, nyár végén a térdemen lovagoltathatom a kis keresztbabámat. Kilenc hetes a kis drága - mosolygott Tündére.

- Ó, istenkém, mennyire örülök! Alig bírok magammal... Levikém, drágám, hallod ezt?!

Levente ebben a pillanatban nyitotta ki a szemét. Egészen halkán mondta: - Tündikém, életem, hol vagy?

- Itt van, Levikém, itt van, csak egy picike türelem - ült le mellé a professzor, a pulzusát nézte.

- Hogy érzed magadat, kisfiam?

- Jól, talán jól... hol vagyok?

- Kórházban, az osztályomon vagy. Levikém, ennyire még nem izgultam az életedért. Tizenöt óras kómából még nem hoztam vissza senkit. Ugye édesem, tudod, még nincs vége?

- Igen, tudom... nagyon fogok figyelni és amint fájdalmat érzek, azonnal jelzem.

A professzor átadta helyét Tündének.

- Drága hősöm, győztünk! Annyira boldog vagyok, örülj velem, egyetlenem, képzelj el, babánk lesz. Augusztus végén hárman leszünk.

- Szent ég! Ennél szebb ébredést nem kívánhattam volna magamnak! Itt ülsz mellettem, fogod a kezemet, édesen mosolyogsz rám... és... és ó, te jó ég, augusztusban komoly szülők leszünk! - jelent meg halvány mosoly szája szögletében.

- Hogy érzed magadat, drága? - simogatta a kezét boldogan.

- Ha velem vagy, én csak jól érezhetem magamat, egyetlenem - nyúlt feléje a másik kezével.

Tünde megfogta, a hasához tette.

- Itt a pici fiad... biztosan érzem, fiú lesz.

- De hát mi lánypártiak vagyunk - mondta már mosolyogva.

- Egyezzünk meg, babapártiak - puszilta meg.

- Igen... ha ez fiú lesz, kell majd neki egy hugica is.

- Kell és lesz.

A professzor boldog mosollyal hallgatta legféltettebb betegének egészséget sugárzó szavait. Aki már a jövőjét tervezi, biztosan itt van és itt marad - gondolta, majd kisietett a kórteremből, hogy megnyugtassa a szülőket, Levente magához tért. Talán a megkönnyebbült örömeivel a másik két kómás állapotban lévőkbe is át tud táplálni optimizmust, érdemes küzdeni, mert a sors jutalma cserébe az élet.

3.

Levente aznap még kétszer elveszítette az eszméletét, de beavatkozás nélkül tért magához. Két napot töltött az intenzív osztályon. Két hétig szorult kórházi ápolásra, amit egy, a magán-betegeknek fenntartott kórteremben töltött. Tünde végig mellette volt. Ennek köszönhetően állapota a vártnál gyorsabban javult. Egy hét után már a kórház parkjában sétáltak.

- Már tényleg bízhatunk benne, egy hét, és hazamehetünk.

- Nélküled nem sikerült volna. Ugye elhiszed, nekem te vagy az élet - mosolygott rá Levente.

- Ebben nem kételkedtem. Egyikünk sem tudna létezni a másikunk nélkül. Nagy boldogság nekem, hogy majdnem a régi Levente sétál mellettem.

- A csókod hozott vissza. Az az első tudatos élményem, abba kapaszkodtam.

Egyik forduló után Erdős Norbi jött gyors léptekkel felénk. Odaérve köszönt és széles mosollyal üdvözölte Leventét.

- Szia, te barát-rémisztető! Első utam a kórtermi lázlapodhoz vitt, hogy saját szememmel győződhessenek meg róla, nem csalás, nem ámítás, a teljes felépülés útját járod.

Majd Tündéhez fordult:

- Bocsánat, Tündike, ezer bocsánat az udvariatlanságért, de rettenetesen izgultam Leventéért - pusztította meg.

- Venti, szavamra mondom, ennyit én még senkiért nem idegeskedtem, mint hétfőtől kedd reggelig érted. De végre vége. Gyógyulásod legékesebb bizonyítéka, hogy már csak utókezelő gyógyszereket kapsz. Rettenetesen rám ijesztettél, te hóhártyó!

- Nem adom könnyen magamat! - mondta szelíd mosollyal. - Ha csalódást okoztam, köszönd az izgága természetednek. Kivárhattad volna, amíg visszanyerem emberi formámat. De te nem, elsőként rohansz ide hozzám, időt sem adva nekem, hogy fogadókésszé varázsoljam magamat - elkomolyodva folytatta: - Meghatóan jólesett, amikor Tündike mondta, hogy már reggel hatkor itt voltál.

- Oké Venti, oké. Jobban hangzott a monológod eleje. Örülök, hogy élcelődni van kedved. Hétfőn gyakorlaton voltam, amikor a reggeli vizit közben nagy sürgölődés támadt a balesetin. Futótűzként terjedt, hogy Telekdy professzor sürgősen mentőhelikoptert kér, amit csak rendkívüli esetben vagy életveszély esetén szokás. Amikor meghallottam, hova mennek betegért, ti jutottatok eszembe, és nem tudtam megnyugodni, amíg ki nem derítettem, mi történt. Össze-vissza telefonáltam, mire délután az osztályos orvostól végre megtudtam, hogy második órája vagy a műtőben. Este be akartam jönni hozzád, de közölték a rettentő tényt, mély kómába estél. Kirázott a hideg, amikor éjjel után közölte velem az ügyeletes nővérke, gépen vagy, nincs remény az ébredésedre. Alig vártam, hogy reggel legyen, rohantam be hozzád. Eltökélt szándékom volt, minden eddig tanultakat bevetek, hogy magadhoz térítselek, de akire ilyen őrzőangyal vigyáz, ott nekem már nem volt teendőm - mosolygott Tündére. - Kedden az előadások után ismét hozzád rohantam, de a professzor úr visszatartott. Nem engedhetett be hozzád, hiszen nem voltál látogatható állapotban. Attól tartott, ha meglát engem nálad valamelyik hozzátartozód, nem foghatja vissza őket, pedig neked ezekben a napokban a nyugalomra volt a legnagyobb szükséged. Számtalanszor érdeklődtem utánad, mindig csupa jó híreket kaptam, mégis csak most tudok megnyugodni, tényleg rendben van minden. Venti, mondd, mit marhászkodsz? Szabad a kis nejed, a családot, a barátaidat ennyire rémületbe ejteni?

- Nem. Ígéretet teszek rá, ez volt az utolsó, hogy elkövettem - mosolygott a barátjára.

- Biztosra vehetitek, több esélyt nem adok rá! - szólt közbe Tünde.

- Helyes, Tündikém, melletted állunk! - majd ismét Leventét nézve mondta. - A felelőtlenkedés nem a te stílusod. Főleg nem teheted, ha a folyosói pletykák igazak: gólya kering a Borbíró-lak körül. Ugye, nemcsak a nyelvüket köszörülik rajtatok a cserfes verebek?

- Nem örülök, hogy nem tartják a szájukat, de igazat csiripelnek, családdá avanzsálódunk. Nehéz lenne szavakba foglalni, mit éreztem ébredésem első pillanataiban, amikor ez a hír térített egészen magamhoz - mosolygott Tündére, majd élcelődve folytatta. - Örülhetsz, teljesült a vágyad, végre rólam is keringenek pletykák.

- Soha nem kedveltem a jófiúkat, egyedüli kivétel vagy. Hányadik hónapban vagy? - mosolygott kedvesen Tündére.

- Kilenc hetes a trónörökös.

- Ahogy elnézlek, elég nehéz elhinnem, hogy nem tévedett az orvosod.

Tünde felállt, büszkén kihúzta magát. Norbi mosolyogva nézte:

- Na, jól van, sikerült meggyőznöd nőgyógyász szemeimet.

- Veled mi van? Mesélj valami izgalmasat! - kérte Levente.

- Van mesélnivalóm, izgalmasnak elég izgalmas, de vidámnak nem mondható. A személyemben előttemek is egy komoly apajelölt áll. Gondolom, Gabesztól ismeritek a történet elejét.

Levente némán bólintott.

- Akkor elmondom a fejleményeket. Mivel a leveleimre nem jött válasz, karácsony előtt kocsiba ültem, és irány Királyvár, a Vár utca. Félve csengettem be Tószegiékhez. Bekövetkezett, amit sejtettem, Viki szépen gömbölyödő hasival fogadott. A mosolygós kislányból elkeseredett, gyönyörű hölgy lett.

Levente jelentőségteljesen nézett Tündére. Norbi pedig kérdőn rá.

- A nyáron egy téma kapcsán védtelek meg benneteket az effajta felelőtlenséggel kapcsolatban. Akkor Tündike azt mondta, még nem tudhatjátok, hány kislány fogja bánni a kellemesen eltöltött estéket, éjszakákat.

- Sajnos igaza volt. Én egy alkalommal nem védekeztem, mivel Viki szűz volt még, és elég volt. Őszintén mondom, nem estem kétségbe abban a pillanatban sem, amikor megláttam őt, csak rettenetesen sajnáltam az átélt kellemetlenségekért, amikről árulkodtak a szomorú szemei, a viselkedése. Sírva kért, menjek el, mert ha a papája kijön, nem úszom meg ép bőrrel. Megfogtam a kezét és határozottan mondtam, állok elébe. Eszem ágában sincs őt még egyszer magára hagyni! Kértem, ne a lépcsőházban döntsünk a jövőnk fölött. A sírása zokogásba torkollott. Azt mondta, szeret, azért tartotta meg a babát, a szülei tiltakozása ellenére, de nincs mit megbeszelnünk, ő már többé nem tudna hinni nekem. Igazat adtam neki, de kértem, válaszoljon, miért nem tartotta be az egyezségünket? Hiszen annyiban maradtunk, levelezni fogunk, és ha az egymás iránti tűz nem hamvad hamuvá, a továbbiakat megbeszéljük. Csak a fejét ingatta. Persze, fiatalka még, mindössze tizenhat éves volt decemberben, de fontossá vált nekem, vártam volna rá. Kértem, adjon esélyt rá, hadd bizonyítsam be, nem vagyok felelőtlen gazember. Ha előbb fogok gyanút a hallgatása miatt, már rég tisztázódhatott volna köztünk minden, ha nem zárkózik el. A szimpátia bennem is szerelemmé érlelődött. Ismét a fejét ingatta hitetlenkedve, és halkan azt mondta, ő nem kapott tőlem egyetlen sort sem. Ekkor az én állam esett le. Töprengtem. Ez csak úgy képzelhető el, ha a szülei elhallgatták előtte. Ezek után alig tudtam megszólalni. Majd hogy magamra ne hagyjon, folytattam a gondolatmenetemet: eltökélt szándékom volt, a téli szünetben végére járok, miért nem válaszol a leveleimre. Fel voltam rá készülve, azóta barátja van, de az ellenkezőjéért drukoltam. Egyre nagyobb lett bennem a türelmetlenség, nem bírtam tovább, most ezért vagyok ott. Majd könnyögőre fogtam a dolgot: szépen kérem, az elutasításával ne tegye tönkre hármunk életét. Szeretjük egymást, a gyerekünket hordja a szíve alatt, így nincs az az erő, amivel szembe ne szállnék értük. Ekkor jelent meg az anyukája, aki amint meglátott, magánkívül ordítva küldött oda, ahonnan jöttem. A papája egyenesen magasba emelt ököllel közeledett felém. Elengedtem Vikit, nehogy baja essen. Szembe fordultam vele, farkasszemet néztünk egymással. Közvetlenül előttem állt meg. Mivel nem hátráltam, leeresztette a karját. Kihasználtam a pszichológiai pillanatot és bocsánatot kértem a kialakult helyzetért, amiben csak részben

éreztem hibásnak magamat, mert ha Viki válaszol a leveleimre, egy pillanatra nem hagytam volna magára. Higgyék el, szeretem a lányukat - különben nem lennék ott -, és feleségül fogom venni. Behívtak. A papája közölte velem, ő tartotta vissza a leveleket, mert semmitmondóak voltak, és nem akarta, hogy Viki egy léha, pesti suhanc miatt még nagyobb bajba keverje magát.

- Na, mondhatom, szép kis kalamajkába kerültél - mondta Levente elhűlve.

- Nem kívánnám magamnak vissza, az tuti! Hogy tisztázzam a helyzetünket, előttük kérdeztem meg Vikit, szeret-e és rám meri-e bízni az életüket. Mert ha igen, jöjjön velem, és a szülei írásos beleegyezésével azonnal összeházasodunk. Nem szólt, a papáját nézte riadtan. Amikor nyersen közölte vele, nem őt kérdeztem, átölelt és hangosan zokogott. Ekkor ismét a szüleihez fordultam: kértem, bízzanak bennem. Lenne türelmem Vikire várni, a pár hét alatt megismertem: ő egy édesen mosolygós, szelíd, közvetlen, hűségesen ragaszkodó kislány. Mondhatnám, ideális feleségtípus. Szeretjük egymást, ennyi elég a közös élethez. Államvizsga előtt állok, odajárni nem lenne időm, ezért az ő védelmében határoztam így. Az apja kérdésére - a szülei mit szólnak a forrófejűségemhez - megnyugtattam, nem titokban mentem. Tudnak Vikiről, és felkészítettem őket, ha igazolódik a sejtésem, hogy a nyári kalandunkat maradandó emlékekkel örökítettük meg, dönteni fogok a sorsunkról. Ismernek engem, bíznak bennem, kimondatlanul is számítanak rá, hogy több, mint valószínű, ma este nem egyedül megyek haza. Az anyukája azzal tiltakozott, a megye legjobb nőgyógyásza Viki orvosa, mire mosolyogva mondtam, Viki nőgyógyász-családba kerül. A papámnál jobb orvos nincs a szakmában. Viki a kezei között lesz a legnagyobb biztonságban. Megenyhültek irányomba. Végül magunkra hagytak. Vikit nehezen bírtam szóra, de végül ismét biztosított róla, szeret. Haragudott az apjára, amiért eltitkolta a leveleimet. Azt mondta, titkon bízott benne, ha tudnám, hogy a kisfiunkat hordja a szíve alatt, nem hagynám magára, de nem mert szembeszállni az apja szigorával. Bűnhődött azért is eleget, amiért nem engedte elvetetni őt. Az anyukája állt mellé, mert neki megmondta, ha nem tarthatja meg, öngyilkos lesz. Boldogan ölelt át és zokogva mondta, annyira örül, hogy nem becsületből vállalom fel őket. A megjelenésemmel és viszonyulásommal a legszebb vágyalmát valósítottam meg. Kért, ne rohanjunk el, szeretne békében elválni az apukájától. Együtt hívtuk fel a szüleimet. Az ott töltött másfél nap már jó hangulatban telt. Nincs benne túlzás, életem legboldogabb pillanatait éltem át, amikor először tarthattam tenyeremben a hancúrozó, rosszcsont fiamat. Olyan mozgékony, néha majd fellöki szegény anyukáját. Hihetetlenül boldogok vagyunk. Anyuék máris megszerették Vikit, hamar belopta magát a szívéükbe. Tündéri feleségem lesz a jövő hónap tizenötödikén és gondoskodó anyukája a fiamnak április közepén. Nagy örömmre lelkileg is kezd megnyugodni. Már csak a lelkiismeretemmel kell megbékélnem a sok keserűségért, amit átélt a kis drágám. Szóval pontosan tudom, milyen boldog érzés, mekkora felelősség apukajelöltnek lenni.

- Van miből okulnom, Norbi. Úgy hálálom meg Tündikének az életem, hogy sokkal jobban fogok magunkra vigyázni. Odafigyelek minden apró jelre, ami bajba sodorhat minket. A lelkiismereted pedig próbáld a boldogságokkal nyugtatni.

- Megpróbálom. Zoliékról tudsz valamit?

- Mióta jöhetnek, minden nap itt vannak. Karácsonykor volt az eljegyzésük, diplomaosztás után házasodnak össze.

- Ez igen! Egy év leforgása alatt mindenki révbe jut. Erről jut eszembe, Rajmi is hagyott maga után maradandó emléket Sánta Ildikónál, amiért a szülei kitagadták. Albérletekben tengeti szegénykém az életét, amíg az a gazember éli a világát.

- Csak annyira, amennyire a börtönben élheti. Hazajött és feladta magát. Amíg kint volt, meghalt a papája. Az ezredes úr szerint maga alatt van a fiú. Sajnos annyira, hogy a múlt héten felvágta az ereit, jelenleg kórházban van. Lehet, hogy jó lenne összehozni őket. Ha gondolod, beszélj Gaál alezredessel a belvárosi rendőrségen.

Nyílt az ajtó, Levente és Tünde meglepetésére Andor lépett be, Beával és Ádámmal. Norbi gyors búcsút vett és elrobogott.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET SZÁLLODAI SZOBÁBAN

1.

Andor megnyugodva csukta be maga után a kórterem ajtaját és ment végig Beátával, Ádámmal a hosszú folyosón.

- Csakhogy Levente túl van az életveszélyen - sóhajtott Andor.
- A kórterem előtt rettegtünk az életéért. A professzor nem sok jóval vigasztalt minket. Tündike hősie harcát vívott az öcsikém visszahozataláért.
- Mi az elképzelése a továbbiakban?
- A hétvégét szeretnénk együtt tölteni Ádával.
- Már szabad mozgásod van Pesten? - nézett Ádámra.
- Az éjszakát a közeli szállodában töltöm, ott a vezérőrnagy úr emberei vannak.
- Szóval szállodában leszte?
- Beáta döntésétől függ. Ha rokonokhoz akar menni, elkísérem őt.
- Hogyhogy? Nem lettem volna egyértelmű? Együtt akarjuk tölteni a hétvégét - méltatlankodott a lány.
- Rendben van. Ádi, velünk tarthatsz vacsorázni?
- Jelentem a szálloda portáján, és természetesen igen.

Andor egyik kedvenc vendéglőjében vacsoráztak. A kocsiját Pesten hagyta a fiataloknak. A késő esti vonathoz kikísérték őt. Miután kihúzott az expressz a pályaudvarról, Ádám átölelte a lány vállát:

- Mehetünk, kicsi hercegnőm?
- Hát persze, hiszen a vonat mindjárt Fellegvárra ér! - nevette el magát.

Mivel Bea Pesten nem vállalkozott autóvezetésre, Ádám ült a volánhoz. Pár perc múlva leparkolt a szálloda parkolójában. Felmentek az első emeletre. Ádám kezdte kényelmetlenül érezni magát a lány feszélyezett viselkedésétől. Amikor magukra zárta az ajtót, magához ölelte:

- Figyelj rám, kicsi, félénk Hercegnőm! Szeretném, ha tudnád, a szállodai tartózkodásunk nem kötelez téged semmire. Ezért is foglaltam részünkre lakosztályt. Az elképzelésem csupán annyi volt, hogy az első közös hétvégénket szerettem volna kettesben tölteni, de ne erőltess magadra semmit.
- Félreérted a helyzetet. Ilyen előkelő lakosztályt még csak filmben láttam, de szállodában sem voltam még. Boldog vagyok, hogy kettesben lehetünk, de tartozom még egy vallomással. Első férfi vagy, akivel biztonságban érzem magamat, mégsem tudok mit kezdeni az idegen, furcsa érzéssel. Tinédzserkoromban sokszor játszadoztam a gondolattal, milyen lehet, ha valaki szerelemből ölel magához, csókol meg. De amint teltek az évek, elkerült az érzés. Arra gondoltam, talán meg sem született az a férfi, akit szeretni tudnék. Lám-lám, itt vagy te, akit nem csak szeretek, de akiért önmaga ellen harcoltam, hogy megértse, nekünk egymás mellett a helyünk. Tehát eszem ágában sincs távol tartani magamat tőled.

- Köszönöm a bizalmad! Beácska, ilyen ellenállhatatlan vággyal még nem kívántam senkit. De soha senkivel szemben nem éreztem akkora felelősséget, amit irántad. Eddig a vágyaim irányítottak, most az érzéseim mindent felülírnak.

- Ezt pedig én köszönöm neked. Nem tudtam volna megfogalmazni, de ráéreztem, és ez tesz melletted magabiztossá. Ádikám, biológia tanár vagyok, nem csak érzem, de pontosan tudom, mi játszódik le benned. Akarom, hogy még ma este nővé tegyél.

- Ó, édes akarnokom! Biztos, hogy nem fogsz megbánni semmit?

- Nem jöttem volna veled ide, ha meg kéne bármit bánnom. Kívánom az érintésed, a simogatásod, a csókjaid. Még semmiben nem voltam annyira biztos, mint abban, téled kell a szerelem, veled akarom leélni az életem!

- Kamaszos izgalom van bennem. Szűz lánnyal még nem volt kapcsolatom - ült le az ölében Beátával. - Minden porcikámban remegek a gyönyörtől, amit az érintetlen tested simogatása vált ki belőlem. Felfoghatatlan az érzés, én ölelem majd először magamhoz a ruhátlan, karcsú testedet, én foghatom először kezembe női ékességeid, amiknek hullámlásában - amit a találkozástól való izgalmad váltott ki - már az iskola előtt várakozva gyönyörködhettem a téli kabátodon át.

- Ó, férfiak, hát mind ilyenek vagytok? A látványunk minden értékünkénél többet ér nektek?

- A férfi már csak ilyen, drága érzékeny angyal. Egy ismeretlen hölgy esetében első benyomás a látvány, csak utána érint meg minket a személyiség.

- Utálatos népség! Akkor sem tagadhatom, jó érezni, hogy remegsz értem - nevetett Beáta.

- Ez azért mindenképpen értékelendő eredmény - csókolta meg. - Büszke lehetsz arra is, ismeretlen izgalommal vártam az érkezésedet. Sokat jelent nekem, hogy nyíltan vállald szüleid előtt a kapcsolatunkat.

- Hogyne vállalnám? Nem azért harcoltam érted, hogy meghátráljak! Olyan jó, hogy Levente jól van, így lelkiismeretfurdalás nélkül örülhetünk egymásnak.

- Visszakaptuk a sorstól a majdnem elvesztett hétvégét. Annyira szeretném, ha az emlékét örömteli napjaink között őrizhetnék egy életen át!

- Biztosan érzem, úgy lesz - dőlt a karjába.

Ádám csókolózás közben a pulóvere alá nyúlt. Beáta felült, szégyenlős-szelíden mondta:

- Bocsáss meg, az utazástól elhanyagoltnak érzem magamat, szeretnék felfrissülni.

- Szomorúan, de átadlak tisztálkodási vágyadnak. De ugye, utoljára kéred tőlem, hogy nélkülem?

- Ígérem, igen.

Végigsimítva őt, álltak fel. Beáta a másik szobába ment, Ádám a fotelbe ült. Józanítóul az édesapja kutatásainak jegyzetét vette kezébe. Amikor Bea belépett a szobába, magába szívta a kellemes parfümillatát, amivel azonnal betöltötte a helyiséget. Felállt, magához ölelte:

- Teljesen elbódítasz az édes jelenléteddel. Meg sem beszéltük még, rendeljek valamit?

- Ne. Nagyon finom volt apu kedvenc budai kisvendéglőjében a cigánypecsenye a könnyű boroskával, de mára ennyi elég volt.

- Amíg magamra hagytál, az jutott eszembe, Levente tragédiája miatt elmaradt egy meséd, amit szeretném, ha pótolnál.

- Nem fogom elhallgatni, de lehangoló történet, jobb lenne elodázni egy másik alkalomra.

- A hangulatomat ma nem lehet elrontani, szeretném, ha beavatnál.
- Oké, de nem alvás előtt, nehogy rémálmaid legyenek - mosolyodott el, miközben gyengéden kibontakozott öleléséből.

Ádám könnyed sóhajjal ült vissza a fotelbe. „Ej-ej, ezek a nők, ezek a nők” - gondolta magában. Mi a csudát akar lemosni magáról, amikor árad mindenéből a parfümillat? Fejcsóválva próbálta figyelmét édesapja kutatásaira összpontosítani, de hiába, nem volt képes elvont dolgokkal foglalkozni.

Jegyzetere könyökölve próbálta bátorítani magát, mert nem csak mondta Beának, de valóban kamaszos izgalom van benne. Először tesz magáévá szűz lányt. Esetlennek érezte magát. Hogy tehetné, nehogy fájdalmat okozzon neki? Fel kell oldania a félelmét, le kell győznie saját bátortalanságát. Hallotta, elzárja a csapot. Felállt, ő is gyorsan köntösre vetkőzött. Amikor nyílt az ajtó, megpuszilta a kipirult lányt és eltűnt a fürdőszobában. Soha ilyen gyorsan nem járt még a keze, mint most. 20 perc múlva felfrissülten, frissen borotváltan állt meg a szobaajtóban és nézte gyönyörködve az olvasásba mélyedt lányt. Elbűvölten ment hozzá, leült az ágy szélére, a könyvvel együtt ölelte magához:

- Gyönyörű vagy! Édes pírt kölcsönöz az arcodnak a hálóinged színe. Nem is láttam még ilyen leheletnyi vékony selymet - simogatta Bea darázsvékony derekát. - Nem fázol benne?

- Nem. Mindig ilyenben alszom.

- Mit olvas az én gyönyörű hercegnőm?

- Szilvási Lajostól az Egyszer volt szerelmet. Kedvelem, harmadszor olvasom, de mindig fedezek fel benne valami újat.

- Olvastam kamaszkoromban, nekem is tetszett. Sajnáltam mindkét főhőst. Egyszerűen nem értettem meg, miért kerülgették ennyit egymást, amíg végre a regény végén összekerülnek. Ugye, ránk nem ilyen kínzó érzésekkel tele szerelem vár?

- Nem, mert nem követjük a példájukat - ölelte át.

- Ó, nem? Ezt bizonyítani is mered? - dőlt mellé az ágyra.

- Merem - emelte meg a paplant, hogy maga mellé engedje egészen.

- Fergeteges vággyal kívánlak, de mindenekelőtt legyünk túl a kellemetlenségeken, mesélj, drága szép Csillagom!

- Csak nem megijedtél a lehetőségtől?

- Bevallom, inamba szállt a bátorságom, de az édes mosolyod, a karcsú tested forrósága visszahozza majd - mosolygott rá.

- Hát jó, megkegyelmezek, kapsz egy kis időt. A szilveszterünk fergeteges veszekedéssel kezdődött. Nem tetszett anyunak a bejelentésem, Tündiéknél veled fogok szilveszterezni. Epésen közölte, Robi a kórházból egyenesen hozzánk ment, és mivel nem voltam otthon, csak üzenetet hagyott: háromkor értem jön. Kikértem magamnak, hogy helyettem más rendelkezzen az időmmel és velem. Pillanatokon belül zengett a ház az ordibálásunktól. Bejött apu, csitította anyut, de hiába. Jobbnak láttam magukra hagyni őket. Felmentem a szobámba, de minden szót hallottam. Megrémültem. Nem hallottam még őket veszekedni, de ezúttal keményen egymásnak estek. Apu már-már kenyértörésre vitte a dolgot - sírta el magát.

- Szörnyű, mit élhettél át - puszilgatta Ádám.

- Fáj, hogy miattam mérgesedik köztük a hangulat, mert tudom, mennyire szeretik egymást.

- Az effajta veszekedések a szerelem próbakövei.
- Igazad van, de én nem szeretném a mi határainkat próbálgatni ilyesmikkel.
- Reménykedjünk benne, nem is kell. Mi történt ezután?
- Anyu a konyhában maradt és sírt, apu feljött hozzám, engem vigasztalt. Közben csengetett Robi. Apu ment ki és feldúltan jött vissza. Elmondta, azzal fenyegetőzik az a piszok, ott kap el, ahol tud és bebizonyítja nekem, van olyan legény az ágyban, mint te. Apu kért, ne járkáljak egyedül, mert elszánnak tűnik. A múlt héten végig vele jártam suliba. Anyu megijedt Robi fenyegetésétől. Bocsánatot kért tőlünk. Azóta szent otthon a béke.
- A te kicsi lelkedben is?
- Igen, abban is, mert egy ilyen édesen szerelmes srác vigasztal.
- Örülten szerelmes, és ha ilyen szenvedéllyel simulsz hozzám, képtelen leszek fékezni magam.
- Ki a csuda akarja, hogy fékezd magad?

2.

Tünde idegesen sétált a kórház folyosóján, Leventére várt. Az utolsó terhelő vizsgálaton kell átesnie. Ettől függ, folytatni kell-e a gyógykezelését, vagy pár hétre szanatóriumba küldi őt profpapa. Ha úgy látja jónak, nincs pardon, mennie kell! Amióta felvetődött ennek a lehetősége, Levente egyre idegesebb. Hiába kérte, fogadja az orvosi döntést nyugodtan, nem tudta meggyőzni. Jó másfél órája van bent. Ez pedig nem jó előjel, mert a javulás egy-két részvizsgálatból kiderül. Erősen figyelt, de semmi hang nem szűrődött ki a vizsgálóból. Végre nyílt az ajtó, Levente lépett ki mosolyogva. Tündéhez ment, átfogta a vállát, megpusztilta.

- Vége, életem, végre vége! Ilyen kökemény szócsata még nem volt köztünk. Záporoztak oda-vissza az érvelések, de nem tudtuk meggyőzni egymást. Profpapa - az a halk szavú ember - a vita hevében egészen megemelte a hangját, csaknem kiabált velem. Azzal zárta le a heves szópárbajt, ha felépülésemig alattania kell, akkor is állandó orvosi felügyelet alatt fog tartani, amikor megszólalt a számunkra sorsdöntő telefon. Az a belgyógyász professzor kollégája hívta, akivel a jövő héten végeztek volna nagy, életmentő szívműtétet. Azt közölte, a közbejött váratlan komplikáció miatt halasztaniuk kell a beavatkozást, mindaddig, amíg a beteg állapota ismét megnyugtatóan stabilizálódik. Profpapa azonnal döntött. Kivette a három év alatt felgyülemlett szabadságát, és velünk jön Ligetgyöngyére. Hogy visszanyerjem magam iránt a bizalmát, ígéretet tettem rá, én leszek a legengedelmesebb lábadozója - nevetett.

- Ennyire elszántan szanatórium-ellenes vagy, hogy még vele is hajba kaptál volna?
- A világgal is. Szerencsémre a vizsgálati eredményeim is jobbak a vártnál. Persze tanítani egy-két hónapig nem taníthatok, de legalább melletted lehetek családi környezetben. Tele vagyok jó hírrel, te mégis lehangolt vagy. Mosolyogj már, kicsi életkém!
- Semmi gond, csupán kicsit sokáig izgultam érted. Naná, hogy pihenni fogsz! Az orvosi szigor betartására én leszek a biztosíték!

Beértek a kórterembe, leültek az ágyra. Tünde átölelte, akarata ellenére sírva fakadt. Levente részvétellel ölelte magához, hosszú percekig simogatta, mire végre kicsit megnyugodott.

- Bocsáss meg... Bocsáss meg! - hajtogatta szaggatottan. - Levikém, annyira féltettelek, alig merem elhinni, végre vége.

- Megértelek, drága kincsem, borzasztóan sajnállak! A két hét alatt te voltál a legnehezebb helyzetben. Emberfeletti kitartással csináltad végig. Egyetlen pillanatra nem gyengültél el, most jön ki rajtad az idegfeszültség. Szóljunk profpapának, egy gyenge nyugtató hátha segít.

- Nem, nincs semmi baj. Veled örülök a sok jó hírnek, de ha rád nézek, elgyengülök.

- Minden okod megvan rá. Próbálj előre nézni, úgy könnyebb lesz. Megnyugtatódra megerősítem a szenteste reggelén tett fogadalmamat, csak a legfontosabbakkal fogok foglalkozni, és tutira veheted, beletörődtem, hogy nem a srácokkal fogok diplomát szerezni. Mondd már, egy évvel később lesz diplomás férjed - mosolyodott el.

- Köszönöm! Tartottam tőle, hogy nézeteltéréseink lesznek majd emiatt.

- Nem, egyetlenem! Azon túl, hogy igazad van, veled képtelen lennék szembeszállni.

- Az esti fejfájásokat sokkal komolyabban kellett volna vennünk. Kegyetlen figyelmeztetés volt a sorstól, de tanultam belőle. Sokkal jobban fogok ezentúl vigyázni a magánéletünkre. Kell, hogy időnk legyen egymásra. Be fogjuk szigorúan tartani az elképzelésünket: havi rendszerességgel teszünk szabadabbá magunknak egy teljes hétvégét.

Hosszan nézte Leventét, majd elmosolyodva szólalt meg ismét:

- Hmm... Levikém, olyan jó volt hallani tőled az imént, hazamehetünk! Őszintén szeretném, ha Ligetgyöngyén élhetnénk, ott lenne az otthonunk.

- Először mondtam ki, de az érzés egy ideje itt bujkál bennem. Egyre gyakrabban vágyom rá, hogy valóság lehessen. Budapest a szülővárosunk, fogunk még romantikázni a Margitszigeten, Gellérthegyen, Városligetben, de itt élhetőbb a környék.

Még aznap elhagyták a klinikát. A professzor mentőhelikoptert rendelt, nehogy túlzottan megviselje Leventét a hosszú utazás. Ligetgyöngyei tartózkodása idejére a professzor az udvari lakrészbe szállásolhatta be magát.

Csaknem két hónapig maradt. Ez idő alatt szoros barátságot kötött Kingivel. Annyira megkedvelte a jó modorú, értelmes kislányt, hogy ideje nagy részét vele töltötte. Együtt tanultak, sétáltak, szánkóztak. Meghatódott, amikor Kinga először szólította nagypapinak. Rászolgált a kislány bensőséges bizalmára, hiszen név szerint ismerte barátait, osztálytársait. Kinga jelenleg is az ölében ült, a feladott olvasmányt gyakorolta. Közben gondolatai, mint mindig, az édesapja körül jártak és elhalmozta a professzort kérdéseivel.

- Biztos vagy benne, nagypapi, hogy meg tudod gyógyítani apucit?

- Ezt már sokszor megbeszéltük, Gincsikém. Ugye elmondtam neked, ha Pestre megyek, megvizsgálom és meggyógyítom neked.

- Igen, tudom, de azt mondtad, hogy elküldöd Fürjedorre. Bocsánat, de én nem tudom, hol van az.

- Azt tudod, hol van a Balaton?

- Hát... innen nem biztos, de amikor Pesten vagyunk, a Déli pályaudvaron kell felszállnunk a vonatra és majdnem olyan sokat kell oda utazni, mint ide.

- Hova szoktatok menni?

- Sióládra. Ha leszállunk a vonatról, nem sokat kell menni, és már ott is a Balaton.

- Fürjed a tó másik oldalán van.

- Ha átnézek a másik oldalra, akkor fogom látni Fürjedet?

- Nem egészen, mert az kicsit messzebb van, mint Siólád.

Kicsit elgondolkodva ismét az olvasmányt olvasta, majd hirtelen a professzorra nézett:

- Hova is viszel engem nyaralni? - kérdezte.
- Európai körútra. Sok-sok országot meg fogunk nézni.
- De még nem is tudom, mi az az európai.
- Ezt majd akkor érted meg, ha földrajzot tanulsz az iskolában.
- Engem is Beáta néni fog tanítani?
- Ezt nem tudom pontosan, Gincsikém. Ha csak ő tanít földrajzot, igen. Akkor is elviszlek majd, és kíváncsi leszek, mire fogsz emlékezni.
- Majd meglátod, mindenre. Nem szoktam semmit elfelejteni. Ha elviszel abba az európaiba, közben meglátogatjuk apucit is?
- Európába viszlek, nem európaiba. Közben nem tudjuk meglátogatni apukádat, mert nagyon messze leszünk, de ha hazajövünk, elviszlek Fürjedorre. Így jó lesz?
- Nagyon jó lesz. Ugye nem haragszol rám azért, mert az apukámat is nagyon szeretem?
- Hogy haragudnék, Gincsikém? Minden jó gyerek szereti az apukáját.
- De téged is nagyon-nagyon szeretlek. Jaj, nagypapikám! Ugye nem adsz apucimnak másik szívet?
- Nem, kicsim. Hogy jutott ez eszedbe?
- Láttam a tévében, hogy van ilyen, de ettől nagyon félnék, mert az új szív nem tudja, hogy én az apucim kislánya vagyok, és... és... lehet, hogy egy másik kislányt szeretne - görbült sírásra a szája.
- Ettől nem kell félned, mert az agyunkban tároljuk, ki tartozik hozzánk, kit szeretünk. Új szívet meg csak olyanok kapnak, akiknek a sajátjuk már nem akar működni.
- Az agya megmondja a szívének, hogy engem szeressen?
- Igen, kicsim. Ugye, amikor idejöttél iskolába, az eszeddel tudtad, hogy az új gyerekeket még nem ismered, nem szereted annyira, mint a pestieket?

Mereven ült és hosszan gondolkodott:

- Igen, az eszemmel, mert most is azzal emlékeztem vissza. De már a bükkfelsői gyerekeket is nagyon szeretem. És nem csak Dávidkát meg Zsófikát, de őket a legjobban.

A professzorra nézett, elmosolyodott:

- Ugye azért találtad ki nekem ezt a szép Gincsike nevet, mert te is annyira szeretsz engem, mint Gabcsi meg Tündikéék?
- Igen, csillagocskám. Sőt, ha tetszik neked, még Kingillának is becézhetlek, mert nekem az is nagyon kedvesen hangzik.
- Úgy gondoltad, hogy Törpilla helyett Kingilla?
- Ha úgy gondolod, igen.
- Nagyon tetszik, még jobban, mint a Gincsike, de azért ezt se felejtsd el!
- Nem fogom, Gincsikém.

Ismét olvasott egy mondatot, majd kiegyenesedett, ijedten nézett a professzorra:

- Jaj! Nagypapi, ha nyáron elviszel apucihoz, hol fogok én aludni?

- Hol szeretnél, Kingillám?

- Te mondd meg!

- Nem, kicsim, ezt te fogod megmondani. Mi a gondod, hol szeretnél aludni? - nézte a kétségbeesett gyereket.

Remegett a félelemtől, sírásra görbült a szája.

- Nem értelek, Kingilla. Mondd meg, mi bajod?

- Bocsánat, nagyon szeretnék nálad aludni.

- Ennek semmi akadálya, de mondd el szépen, mi a baj?

- Azt hiszem, a kórházban nem lehet ott aludni annak, aki nem beteg. Pesten a régi házba, ahol anyu lakik, oda nem szeretnék menni - sírta el magát. - Tudod, tőle nagyon félek. Nem akarom, hogy lökdössön engem meg pofont adjon nekem, mert az mindig fáj - sírt már keservesen.

Gábor, aki eddig néma résztvevője volt a beszélgetésnek, döbbenet nézte a húgát. A professzor magához szorította, halk, gyengéd hangon vigasztalta:

- Nem kell odamenned, életkém. Angéla néni nagyon szereti a kisgyerekeket, tőle soha nem kell félned. Hallod, csillagocskám? Ne sírj, drága, mert meghasad a szívem a szomorúságtól.

Abbahagyta a sírást, a professzor mellkasát simogatta:

- Bocsánat, meggyógyítom neked. Nem akartam, hogy meghasadjon, csak jöttek a könnyek a szememből.

Átölelte a professzort, megpuszilta a szívénél, kedveskedve felnézett rá:

- Fáj még?

- Nem, kicsim, a finom pusziddal, édes mosolyoddal azonnal meggyógyítottál - mondta érzékenyülve.

- Én is nagyon szeretem a pusztát, mert tudom, hogy akkor nagyon szeretsz.

- Én mindig szeretlek, nem csak akkor, amikor pusztát adok neked.

- Már nem szeretnék olvasni, annyira sokat olvastam, tudom a fejemből is. Bocsánat, szeretnék átmenni Eszterke nénihez.

- Rendben van, ha az arcomra is kapok egy finom pusztát, már szaladhatsz is!

Átölelte a professzor nyakát, megpuszilta és leugrott az öléből. A bátyja előtt megtorpant, nézte, majd az ölébe fészkelte magát:

- Gabcsikám, nagyon szeretlek. Miért vagy szomorú?

- Megértelek, Törpikém, de szomorú, ha egy kisgyereknek ennyire kell félnie a saját anyukájától, mint amennyire félsz - pusztította meg.

- Bocsánat, Gabcsikám, bocsánat. Megmondtam magamnak, hogy nem szabad, de mégis félek. Nem akarok ott aludni, ugye ezért nem haragszol rám?

- Hogy haragudnék, csipetkém? Tudod, hogy azért hoztalak ide, mert az anyu goromba volt veled. Még kicsi vagy, nem érted. Majd ha anyuka leszel, érted meg, miről beszélek, miért vagyok szomorú.

- Értem, Gabcsikám, mert tudom, hogy Dávidka meg Zsoltika sem félnek az anyukájuktól, mert ha rosszak, csak megszidják őket, ami meg még jogos is. Dávidka még azt is elmondta nekem - de ne mondd el senkinek, mert köztünk ez egy nagy titok -, hogy ha sír, az anyukája az ölébe veszi és pusztít ad neki, hogy ne sírjon.

- Nem mondom el, Csöpi-kém, de szerinted ez miért titok?

- Hát mert ő egy fiú, és az apukája kineveti, hogy olyan, mint egy kislány. Én mondtam, hogy neki talán még szabad sírni, mert ő még nyolc éves sincs, de azt mondta, a nyolcéves is fiú. Meg még ott van az is, hogy a titok olyan, amit senkinek, még Eszterke néni-nek sem szabad elmondani.

Megpuszilta, közben összemosolygott a professzorral.

- Értem, Csöpi-kém. Ne félj, tőlem nem tudja meg senki. Mondtam neked, tudok titkot tartani.

- Eszterke néni-nek még azt sem szabad elmondani, hogy az anyu pofont ad nekem, mert egyszer is elmondtam, és annyira sírt, hogy még a csokit is hiába akartam neki adni, attól sem tudta abbahagyni. Gabcsikám, ugye nem fogsz szomorkodni, ha elvisz a nagypapi abba az Európába?

- Nem, Törpi-kém, mert tudom, hogy nála jó helyen vagy.

Megpuszilta a bátyját, leugrott az öléből és kiszaladt a szobából.

- Nagyon szégyellem magam, hogy ilyen anyukám van - nézte lehangoltan a professzort.

- Nem a te szégyened. Nagyon sajnállak benneteket, hogy ilyen szeretethiányban nőttetek fel.

- Ez nem ilyen egyszerű. Engem 16 éves koromig nagyon szeretett az anyu.

Röviden vázolta az otthoni állapotokat.

- Érthetetlen, hogy egy ilyen tündéri kislányt hogy nem lehet szeretni! Három hete ismerem, de biztos vagyok benne, életre szóló barátságot kötöttünk.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET TÉLI ROMANTIKA

1.

Tünde a könyveibe temetkezve készült a nyolcadikos történelem anyagból. Az ötödik órában Levente helyettesét, Ádámot kellett helyettesítenie. Összerezzen, amikor nyílt a tanári ajtaja. Szórakozottan nézett oda, majd meglepett izgatottsággal ugrott fel:

- Levikém! Édesem, te itt?

- Nem bírtam tovább, addig könyörögtem profpapának, amíg engedett a szigorából - mondta a rá oly jellemző kedves mosolyával.

- Mit csinálsz, tündérkém? - ült le mellé, átfogta a vállát.

- Téged foglak helyettesíteni. Nézd, milyen száraz anyagnál tartanak - mutatta a vázlatfüzetét.

Maga elé húzta:

- Hű, a mindenét! Remek óravázlatot írtál! Lesz kitől tanulnom.

- Jah, kérem szépen, aki tanítóképzőbe jár, annak az ilyesmit nagyon meg kell tanulnia - mondta nevetve.

- A második világháború előzményei, hm!... Ajánlj pár idevágó olvasmányos művet és egyből érdekesebbé válik - simogatta meg az arcát.

- Látom, kezd visszatérni az én régi Leventém. Milyen régen néztél rám ilyen szerelmesen!

- Panaszkodni vagy udvarolni tetszik? - hajolt hozzá.

- Csakis az utóbbit. Óvodáskorom óta... te jó ég, 20 éve már, hogy csak fogadtam a kedves gyengédséged, van mit pótolnom - puszilta meg nevetve.

- Ha másért nem, ezért érdemes volt bejönnöm - ölelte egy pillanatra magához.

- Olyan jó téged itt látni. Meddig kaptál kimenőt?

- Együtt megyünk haza. Annyira elszoktam a sulitól, olyan furcsa minden. Bemegyek veled kicsit a srácokhoz, aztán meglátogatom Andort, amíg végzel. Ádi hova szökik, hogy neked kell beugranod helyette?

- Nem tudom, még csak a cédulát kaptam meg, vele nem találkoztam. Mint mondtam már, ha Bea nem ér rá, velem tölti a szüneteket, gondolom, akkor ad majd bővebb magyarázatot. Nagy dolog történhetett, amikor Pesten töltötték a hétvégét, mert azóta mindketten röpdösnek a boldogságtól.

- Talán valami olyasmi, ami velünk a közös nyaralásunk kezdetén. Emlékszel még? - pöccintette meg játékosan a pisze orra hegyét.

- Mit is mondjak? Vannak emlékeim - nézett rá huncut mosollyal. - Szerinted még csak most?

- Ádi megjegyzéseiből gondolom, igen.

Kicsengettek. A tanáriba érkező kollégák nagy ovációval fogadták. Nem kevésbé becsengetés után az osztálya. A fegyelmezett társaság hirtelen vált méhkasszá, amint megjelent. Úgy özönlöttek feléje a kérdések, alig győzött rájuk válaszolni. Dicsérő szavaira is csak távozása előtt került sor, pedig rászolgáltak a viselkedésükkel. Miután meg tudott szabadulni, bement Andorhoz.

- Szervusz, Levente, ez aztán a meglepetés! - fogadta nagy örömmel ő is.
- Szervusz! - fogott kezét az igazgatóval. - Engedélyt kaptam a kiruccanásra. Rettenetesen vágyódtam már közétek, de szerettem volna még egyszer megköszönni a látogatásod, amivel sikerült alaposan meglepned.
- Foglalj helyet! Naponta érdeklődtem Telekdy professzornál, mikor mehetünk hozzád. Örülök, hogy végre itt látlak! Hogy vagy? Mennyire sikerült felerősödnöd? Most nem a főnököd, hanem remélhetőleg a leendő rokonod érdeklődik. Legalábbis nagyon szeretném, hogy így legyen.
- Mi a különbség? - nevetett jókedvűen.
- Annyi feltétlenül, hogy ne formaszöveget mondj, hanem a valóságot. Tisztában vagyok vele, hogy ilyen súlyos állapotból nem egyszerű felépülni.
- Tündike biztonságot nyújtó lényének köszönhetően gyorsabban gyógyulok, mint eddig bármikor. Hogy mikor jöhetek vissza, nem tudom, de legkésőbb áprilisban szeretnék.
- Nem szabad az ilyesmit sürgetni, mert megbosszulja magát.
- A professzor úr könyörtelen ezen a téren, ha ő enged, bátran jöhetek. Beáékra visszatérve, én is szívből drukkolok nekik. Nagyon megérdemelnék egymást. Bea egy megbízható partnert kaphat Ádi személyében, neki pedig Bea jelenthetne lelki gyógyulást.
- Köszönöm! Én is valahogy így gondolom.
- Mivel biztató jelei vannak a gyógyulásomnak, az lenne az elképzelésem, hogy fokozatosan szívárgok közétek vissza.
- Mik ezek a jelek?
- A legfontosabb, hogy egy kiadós séta után nem kíváncszom azonnal két méter vízszintbe - mosolyodott el -, de egyre jobban érdekelnék az iskolai dolgok is.
- Ez valóban biztató. Na és a terveid?
- Megbeszéltem Ádival, összeállítom neki az ütemtervet, az óravázlatokat. Mielőtt ide jöttem, fedeztem fel egy kolléganőt, aki remekel ebből - nevette el magát. - Nem kell találgatnod, Tündike vázlatfüzetét láttam. Majd alaposan áttanulmányozom, én még soha nem írtam szabályos óravázlatot.
- Gondolom, a közgázon nem követelmény - nevetett Andor.
- Egy valamire való pedagógus tudja a szakma csínját-bínját. Na szóval, fokozatosan átveszem Áditól a dolgozatok javítását, ezzel nem csak neki segítek, de jómagam is tájékozódhatok az osztály felkészültségéről. A srácoknak megígértem, hogy hetente egyszer feltétlenül, de ha a körülményeim engedik, kétszer bejövök hozzájuk, hogy megbeszélhessük a problémáikat, a továbbtanulással kapcsolatos ügyeiket intézhessem.
- Biztatóan hangzik. A munkakedv a legbiztosabb bizonyítéka a gyógyulásnak. Az osztályod remek csapattá kovácsolódott - mondta elismeréssel Andor.
- Jólesett megtapasztalnom, mennyire örültek nekem, aggódtak értem. Rendkívül büszke vagyok rájuk. Igazad van, remek közösséggé formálódtak. Legékeőbb bizonyítéka ennek a távollétemben tanúsított viselkedésük. Jólesett a kollégáktól kapott elismerés. Bevallom, meglepett az elért eredmény. Betűről-betűre tartják magukat az egyezségünkhöz. Ez az igazi sikerélmény, ezért érdemes tanítani, áldozatot vállalni!

- Amit elértél, azt csak elhivatottságból lehetséges! Amennyire megviselt a tragédiád, oly mértékben örülök, hogy Ádám a közelembbe került. Ezáltal nem csak megismerhetem őt, de a személyében egy remek kollégát remélhetek. Úgy vette át az osztályodat, mint egy gyakorlott pedagógus. Meg kell jegyeznem, sok bennetek a közös vonás.

- Örülök, ha így van. Hónapok óta készül a váltásra.

- Mit gondolsz, megmarad a pályán, vagy csak kószolgatja a hivatás ízét?

- Beáta nagy húzóerő, de remélem, nem csak ez fog dönteni a jövője fölött. Lenne még valami, amit szeretnék szóba hozni. Ez már Tündikével és velem kapcsolatos.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy jól mértem fel a helyzetet, kisbabát vártok?

Meglepetten nézte a főnökét.

- Miért nézel így rám? Talán azt hitted, ilyen vén rókának születtem? - kacsintott hamiskásan.

- Nem, kedves kolléga, voltam én is fiatal házas, átestem ezeken a gyönyörű eseményeken. Mint főnök, talán nem örülök, de mint leendő rokon, szívből gratulálok!

- Köszönöm! Csak az lepett meg, hogy már kívülállóként is észrevehető. Egyébként Tündike miatt hoztam szóba. Tart a kis drága tőle, hogy nem fogsz örvendezni a hírnek. Amikor ide fogadtál minket, a munkánkról biztosítottunk téged. Még meg sem melegedtünk nálad, máris gondot okozunk mindketten.

- A betegséged nem programozható, a babakérdés nem halasztható - mondta nevetve, a kezével legyintve. - Az pedig fel sem vetődik bennem, mi lesz három év múlva. Biztos vagyok benne, ha itt éltek, Tündikére számíthatok.

- Erre akár mérget is vehetsz!

- Amióta ismerlek benneteket, sokszor gondoltam végig, 29 évvel ezelőtt pont ilyen átmeneti állapotnak tekintettem a legjobb barátom ajánlatát. Hogy beavassalak kicsit a múltamba, el kell mondanom, jómagam is budapesti születésű vagyok. Az egyetemet az ELTE Bölcsészkarán végeztem. Közben ismerkedtem meg Andreával, aki a nyarakat Pesten, a nagynénjénél töltötte.

A barátom a fellegvári egyetemen tanult és ide nősült. Amikor megtudta, hogy az érdeklőségem Andrea által ide köt, idecsalt. Félttem a nagy váltástól, de nem bántam meg. Annak ellenére ezt kell mondanom, hogy az életünk kezdete nem volt felhőtlen fáklyásmenet. Anyósoméknál laktunk tíz évig. Ez idő alatt nem sok beleszólásunk volt a saját dolgainkba, de túléltek. Na, és a hivatásomat tekintve sem ilyen ragyogóan felszerelt, új épületben kezdtem. Akkoriban még egy földszintes falusi iskola volt nyolc tanteremmel - mosolyodott el keserűen.

- Erre csak azt mondhatom, szeretünk itt élni, nehéz lenne itthagyni a gyönyörű környezetet, de még mindig minden olyan képlékeny. Bár vannak biztató jelek, az apósomékat is kábítja a csodálatos környék, látok rá esélyt, hogy ide pártolnak.

- Hogy maradhatnak ilyen hosszú ideig távol a munkájuktól?

- Az apóskám az íróasztalhoz kötött munkáját mindig otthon végzi. Judit anyu pedig fizetés nélküli szabadságon van.

- Örölnék neki, ha a távlati terveimbe bevonhatnálak benneteket. Gondolom, láttátok, hogy az épület egyharmada van jelenleg kihasználva.

- Igen, csodálkoztunk is rajta, főleg az apósom, amikor a tervezőmérnök szemével méregette az épületet.

- Annak idején az volt a fellegrvári városgazdálkodás elképzelése, hogy a külváros és környéke részére egy Oktatási Központot: általános iskolát, gimnáziumot és valami szerényebb szakipari oktatást hoznak létre a fiatalok felszívására. A területrendezés elvitte a pénzt, első nekirugaszkodásnak ennyire futotta, azóta pedig pénzhiányra hivatkozva csak halogatják a folytatást. Elhatároztam, nem hagyom fiókban lapulni a kitűnő elképzelést. Szerencsémre a bükk-felsői tanácselnök kecssegető ajánlatával eredményesen lobbizhatok a városi és megyei tanácsnál.

- Csodálatos jövőkép lenne, ha a terved valóra válhatna. Lehet, hogy nyaktiló jár a fecsegésemért, mert felhatalmazásom nincs, de az apóskámnak remek ötlete lenne a területet illetően.

- Örölnék, ha illegálisan is, de beavatnál.

Részletesen elmondta Ákos elképzelését a tornacsarnokról, futballpályáról.

- Szeretném, ha bátorítanád az apósodat, keressen fel! Ha szakemberrel szállhatok síkra, biztos a győzelem.

- Mindent elkövetek. Beavatnál te is kicsit bővebben a jövőbeli elképzeléseidbe? Hadd álmodozzam veled!

Andor elmosolyodott, majd lelkesen beszélni kezdett:

- A tervem alapján a pedagógusgárdát - pár szaktanár bevonásával - a jelenlegi kollektívával oldanám meg. Tervem szerint a vállalkozó tanítók tanárképzőn szakosodhatnának, és nyolcadikig, míg a felső tagozatosok egyetemen, hogy érettségiig vihessék az osztályaikat. Ötödikben lehetne szelektálni tanulmányi eredmény és érdeklődés szerint. A létszámot a környező iskolák tanulóival egészítenénk ki. A szakipari oktatás irányítását szívesen adnám át megfelelő szakembernek. Ha igényt tartana rá, a humán tárgyakat meg lehetne oldani házon belül.

- Mesébe illő elképzelés. Csak két feltételért kell drukkolnom: hogy maradjunk és hogy az álom valóság lehessen - lelkesedett csillogó tekintettel. - Tündikének biztosan tetszene az ötlet. Látom rajta, hiányoznak neki a kicsik. Köztük tudja igazán érvényesíteni az adottságait.

- Észrevettem jómagam is. Sokszor látom őt a kicsik között, valóban született tanítónő.

- Visszatérve az apósomra, megpróbálom fejvesztés nélkül becserkészni az elképzelésedbe. Ha gyanút fog, majd kerestek nekem egy nyugalmas sírhelyet - nevette el magát.

Andor mosolyogva csóválta a fejét, majd komolyan folytatta:

- Akkora izgalom lett bennem, aludni sem fogok tudni. Azért elgondolkodtató, az ország másik feléből kell ide tévednie egy kreatív tervezőmérnöknek, hogy az évekig parlagon heverő terület kihasználására ötletet adjon?

Kicsengettek. Levente felállt:

- Nem rabolnám tovább az idődet, Tündike most végez, ideje hazamennünk, ha nem akarok szobafogságba kerülni. A professzor úrnál nincs lazítás!

- Igaza van, vigyáznod kell magadra! Nagyon örülök, hogy bejöttél, hasznos beszélgetésben lehetett részem.

- A jövőbeli elképzelésedet figyelembe véve, mint potenciális középiskolai tanár, távozom innen, ez engem is kellőképpen felvillanyoz.

- Köszönöm a látogatásodat! - állt fel és nyújtott kezét Leventének.

Tündét idegileg utólag viselte meg Levente betegsége. Minden ok nélkül sírva fakadt, éjszakánként rémálmai voltak.

- Nem lesz ez így jó, Tündérkém. Fogadd el profpapa tanácsát, engedd betegállományba vetetni magad a fellegvári barátjával.
- Nem lehet Andort még kellemetlenebb helyzetbe hoznunk, édesem.
- Erre most nem lehetünk tekintettel, kettőtök egészségéről van szó. Nézd meg, kiscsillag, hogy feszül a hasikád. Fogadj szót, menjünk el Téglási professzorhoz!
- Rendben van, ha profpapa úgy látja jónak, szótfogadok.

Ebéd után Tündéék a dolgozósobájukban beszélgettek, amikor átment hozzájuk a professzor.

- Tündike, beszéltem az ideggyógyász professzor barátommal, holnap délelőtt tíz órakor vár benneteket. Kérlek, ne veszélyeztesd most meg te az egészséged, hallgass rám! Legüdvözítőbb lenne, ha elmennétek valahova pár hétre környezetváltásra. Jót tenne mindkettőtöknek.
- Mondhatok én ellent ennyi szigor ellen? - mosolyodott el. - Délben kaptam fejmosást emiatt Leventétől.
- Nagyon helyes, vigyázatok egymásra! Van tippetek, hova mehetnétek télvíz idején?
- Remélem, apuéktól zöld utat kapunk és birtokba vehetjük a sióládi nyaralónkat.
- Fűthető épület?
- Igen. Apuék nem egyszer töltik ott a karácsonyi, újévi ünnepeket.
- Akkor rendezd velük minél előbb a kérdést.
- A hétvégén nagy szülinapi családi összejövetel lesz nálunk. Még ma beszélek apuval, lesz idejük átgondolni. A téli szezonban nincs nyugisabb hely a Balatonnál.

Másnap a professzor ment be Tündéért az iskolába. Ez idő alatt Levente Andorral beszélt telefonon. Tájékoztatta a fejleményekről. Épphogy letette a kézibeszélőt, hallotta a megegyezés szerinti két dudaszót. Lesietett, beült a kocsiba. Téglási professzor, amint meglátta Tündét, minden vizsgálat nélkül kiírta három hét betegállományba.

*

Az ünnepi ebédre Tündéék a kettőjük specialitását készítették el. Az ínycsiklandozó főfogás: a hatalmas lapos tányér egyik felén rizibizi, rajta vékonyra klopolt csirkemell filé, reszelt máj borítással bepanírozva, vékonyra szeletelt csemege uborkával díszítve. A másik felén pirosra sült hasáburgonyán pirosra sült, fűszerezett csirke- és borjúfalatkák, egészen vékonyra szeletelt almapaprikával. Az ebédre a szülőkön kívül hivatalosak voltak Beáta révén Andorék. Evés közben beszélgettek. Attila Leventére nézve beszélt:

- Őszintén örülök, hogy rendeződött az életetek, bár abba nem tudok belenyugodni, hogy végleg itt maradtok.
- A biztos egzisztenciánk itt látszik rendeződni. Gondolj arra, ha Szőlőkertesen élnénk, sem találkozhatnánk sűrűbben, mint így, hiszen manapság nincs leküzdhetetlen távolság.
- Nektek mi az elképzelésetek? - nézett sóhajtva Ákosra.
- Mint említettem már, döntöttünk. Ide költözünk. Tegnap voltunk a Tanács műszaki osztályán az igazgató úrral - nézett Andorra. - Az iskola bővítésével és a városnegyed fejlesztésével kapcsolatban sikeres tárgyalásokat folytattunk, kilencvenöt százalékból máris zöld utat

kapott az elképzelésünk. Akkor pedig pár évre meglesz a teendőm. Jól jöhet a főnökömnek is, ha itt bedolgozom magam, ő is vidékben látna perspektívát. Judittal sokat sétálunk, felmérhettem a hiányosságokat. Sok a foghíjas telek, ötletben nincs hiány. Nagy szükség lenne például szabadidőközpontra, modern játszótérre, bevásárlóközpontra, amiket tárgyalásunk során ugyancsak pedzettem - nézett ismét Andorra. - Ha csak a terv fele jön be, akkor is álmodozhatunk bátran. Könnyedén teremthetek magunknak otthont a szőlőkertesi ház feladása nélkül.

- Ha szabad közbeszólnom - szólalt meg Andor -, az iskola ügyét nem féltém. Magam is kökemény elhatározással vágtam bele, de Kékesi úr vitakészségéről, lehengetlő érveléséről csak legeketben nyilatkozhatok. Mintha az életéről lenne szó, úgy harcol az iskola, a környék érdekeiért - nézte elismerő mosollyal Ákost.

- Velel mi lesz? - kérdezte Attila kis hallgatás után Judittól.

- Jelenleg fizetésnélkülün vagyok, a jövő héten hazamegyünk és felmondok. Ha megszületik az unoka, elkel a segítség Tündike mellett.

Attila bólogatott, majd ismét Leventére nézett:

- Nem tudlak meggyőzni, hogy hozzánk gyertek, ne a kifűtetlen nyaralóba?

- Nem, apukám. A házban gyorsan lehet meleget csinálni, ezt tapasztalatból tudod te is. Tündikének teljes nyugalomra van szüksége, ami egy pesti lakásban a nagy forgalom miatt nehezen lenne megvalósítható.

A professzor élénken bólogatott.

- Akkor ebéd után indulunk, hogy mire odaérték, meleg legyen - nézett Attila Anikóra.

- Köszönjük szépen! - mondta egyszerre Tünde Leventével.

Megegyeztek, hogy este találkoznak a nyaralóban. Az éjszakát ők is ott töltik. Ebéd után ők bontottak asztalt.

*

- Még mindig neheztelsz rám a határozottságomért? - kérdezte Levente másnap reggel, miután szülei távozását követően magukra zárta a nyaralót.

- Belátom, hogy igazatok volt profpapaával, de Andort valóban sajnálom.

- Nincs lelkiismeretfurdalásom vele szemben, nem felelőtlenségből vagyunk távol, ezzel ő is tisztában van.

- A felépülésednek viszont szívből örülök. Ha profpapa ilyen messze engedett védő szárnyai alól, akkor szerintem hamarosan taníthatsz.

- Ebben reménykedek én is. Ha igazunk lesz, március végén átveszem Áditól egészen az osztályt.

- Belegondoltál, hogy a belátható közelben-távolban ketten vagyunk a környéken?

- Naná! Mit gondolsz, nem ezért ajánlottam egyből a nyaralót? A kórház és bezártság után szabadságra vágyom! Kettesben akarok a Balaton-parton sétálni. Akkor kelni, feküdni, amikor akarunk, azt enni, csinálni, amihez éppen kedvünk van. Be kell érned azzal, hogy egyedül vigyázok rátok, kényeztetlek benneteket - ült le, ölében Tündével.

- Nagy öröömre. Azt hiszem, a folyamatos alkalmazkodás, a stressz ártott meg nekem is. Már is sokkal nyugodtabbnak érzem magam. Ha nem kiáltottam volna ki a közös nyaralásunkat nászutunknak, ez a három hét lehetne az.

- Édesen gömbölyödik a hasid - simogatta gyengéden Levente.
- Hmm... másfél hónap, és a kezeddél érezheted majd, hogy rugdalózik a fiad.
- A fiam... pedig mennyire szerettem volna kislányt.
- Csúnya durci-murci, ne kábíts, büszke leszel te a fiadra!
- Naná! Hhh... mennyivel jobb ilyesmivel foglalkozni, mint a hátam közepére sem kívánt protokolláris kötelezettségekkel.
- Én drága, morgó macikám! Hogy nevezheted a rokonlátogatást protokolláris kötelezettségnek? - nevetett jókedvűen.
- Igazad van, nevezhetem nemes egyszerűséggel annak, aminek érzem: nyűgnek. Tündérkém, kicsi-kicsi életem, azt hiszem, én újból beléd szerettem. Olyan érzések, indulatok dúlnak a mellkasomban, majd szétfeszítik.
- Érzem a pulóvereinken áttüzelő testeden, látom a szerelmet sugárzó szemeidben, de szerintem nem csak a mellkasod feszíti a túlfűtött érzelem.
- Igazad van, és ha nincs ellenedre, megosztanám veled és a kicsi fiammal túlfűtöttségem - temette arcát vállgödrébe.
- Milyen rég volt már, hogy ilyen hevesen kívántál.
- Hetek óta először, drága szép csillagom! - szabadította meg magukat ruháiktól és feküdt végig a kanapén Tündével.

*

- Csodálatos kószálni a langyos napsütésben, a szűziesen fehér, puha hóban. Gyönyörű a téli Balaton-part - nézett körül Tünde.
 - Ki tudnék gyalogolni veled a világból. Imádom az enyhe, havas téli napokat. Emlékszel, milyen nagyokat kirándultunk régebben ilyen időben?
 - Lehet elfelejteni azokat a romantikus együtt-barangolásokat?
 - Több, mint egy hete bolyongunk édeskettesben, és még mindig arra vágyom, bár maradhatna így örökre. Érzed ezt a semmihez nem hasonlítható üde illatot, amit a tó és erdő lehel ki magából?
 - Nem győzöm teleszívni vele a tüdőmet.
 - Hív, csalogat a festői, gyönyörű táj. Élvezet lépkedni a puha, vattaszerű hóban, ami napok óta csak a kettőnk lábnyomát őrzi. Nézd, milyen vakítóan fehér a környék a szikrázó napsütésben!
- Óvatosan elővette a fényképezőgépét és kattant a kezében.
- Valószínűleg gyönyörű vagy a sétától kipirult arcoddal, a hatalmas égszínké szemeiddel a hófehér tájban.
 - Soha ne haljon ki belőled ez a hihetetlen rajongás, imádom az édes udvarlásodat! - simult hozzá szerelmesen.
 - Nézd csak, kincsem! Annyira elvarázsol a gyönyörűség, észre sem vettem, hol járunk.
- Benézett az erdei ösvényre, majd Tündére:
- Csak pár méter választ el a szerelmünk rejtekhelyétől. Vastag hótakaró őrzi a titkot, ami történt köztünk. Ha a fák és bokrok mesélni tudnának... Hh... jó, hogy némaságra vannak ítélve.

- Nem szeretném, ha rólunk fecsegnének. A jég bezzeg nem olyan titoktartó. Szemtelenül mutatja a hófehér sziklakövet, ahol úszás után megpihenni, beszélgetni szoktunk. Ott tervezgettük az esküvőnket, jövőnket - nézte a vízben vakítóan csillogó lapos követ Tünde.

- Na igen, hogy aztán menekülhessünk a sűrű erdő takarásába vágyainkat csillapítani - csókolta meg. - Jaj, milyen gyönyörűen csillognak a hatalmas jégcsapok a bokrokon - ment egészen közel.

- Most egy Dsida Jenő vers jár a fejemben, a táj hangulatához illik. Talán még emlékszem is rá:

„Jövendő havak himnusza

Üdvözlég, tiszta hó,
végtelen fehérséggel felszíkázva,
sötét, fagyos és hosszú éjszakákon
derengő fénnel bízató -
Üdvözlég, áldott tiszta hó!

Üdvözlég, némaság,
melyben angyalos pihék szállingóznak
és feszül, lüktet százezer ujjongás
mint égfelé-tárt havas ág -
Üdvözlég, puha némaság!

Üdvözlég, sejtelem,
korcsolyázatlan jövendőnk vidéke, messze-érző álmunk
szánkázik néha csendesen -
Üdvözlég, szüzi sejtelem!

Üdvözlég, Eljövő,
ki sáros, szürke, sívár világunknak
mondod, takarva bolyhos hermelinnel:
- Aludj, torony! Aludj, tető!
Üdvözlég, titkos Eljövő!

Szatmár, 1925. november 28.”

- Nem kell nagy fantázia hozzá, milyen igazak a költő állításai. Ha nem ismernénk a környéket, sejtelmünk sem lenne róla, mit takarhat a vastag hótakaró a lábunk alatt. Tetszik, hogy így összecseng a gondolatmeneted a költőével. Csodálatosan átszellemült az arcod, amint a verset mondtad. Olyan ábrándos titokzatosság lengi át a lényed, mint a verset. Ilyennek még soha nem láttalak - kattant ismét kezében a fényképezőgép. - Azt hittem, ismerlek, mindent tudok rólad. Komoly figyelmeztetés, van még mit felfedeznem benned.

- Imádom a rajongásod, azt, hogy nem csak a gondolataid, de a képeid is mind-mind rólam mesélnek.

- Merd elhinni, kicsi korom óta te vagy számomra a mese, a valóság.

- Merem, mert lépten-nyomon igazolod.

- Különb ennél csodálatosabban nem lehetne beszélni a hóról, mint ahogy ezt Dsida Jenő teszi a versében. Élethű minden sora. Én is tudok egy Dsida Jenő verset fejből. Bár kissé szomorkás, nekem mégis tetszik. Abban is a hó a főszereplő:

„Szép halál”

- Ejha! micsoda ellentét - jegyezte meg Tünde.

- Igen. Talán ezzel akarja kifejezni a hó iránti szeretetét. Szóval:

„Szép halál

Sötét éjjel van. Ott künt hull a hó.
Végtelen, pihés, fehér havazás
takarja be a kertet, - a világot -
Az átfutó szél gyors lépései
a mély szőnyegen némaságba vesznek.
Sötét éjjel van. Ott künt hull a hó.

Mind vastagabb a hermelin palást,
s lassan eltűnik a sok pinceablak,
tizenegykor a ház faláig ér
éjfél után az emelet is mélyen
hóba temetve, minden betakarva...
Csodás, iszonyú hermelin palást!

A szívünk nyugodt, sejtelmet sem érez,
késő éjjel van, - fehér ágyban alszunk -
odakünt hull a hó és lassan-lassan minden olyan szép lesz!

Szatmár, 1925. november 29.”

- Hmm... egymásutáni napon írta. Szép akkor is, ha az értelme tényleg szomorkás.

- Furcsa ambivalens érzést vált ki az emberből. Lehet, hogy ezerkilencszázhuszonöt november végén hó borította a tájat - mondta elgondolkodva Levente. - Tudod mikor jutott eszembe mióta itt vagyunk?

- Van róla sejtésem. Amikor az első leesett hó minket is elzárt a külvilágtól.

- Igen. Az ablakból nézve félelmetesen nőtt... csak nőtt mind magasabbra. Gabesszel nem győztük lelapátolni a teraszcseréje felől. Mire végére értünk, kezdhettük előlről. Jól látom, alaposan kiszívta az energiát a friss levegő, a többórás séta?

- Jól, édesem, sőt, már nagyon éhes is vagyok. Te nem?

- Nem. Csak a készletünk fele bánja majd az étvágytalanságomat - nevetett jókedvűen Levente.

- Olyan boldog vagyok melletted, imádok veled nosztalgizálni. Esküszöm, félek innen hazamenni. Amióta itt vagyunk, többször jutott eszembe, milyen kár, hogy nekünk soha nem lesz önálló otthonunk.

- Nem vagy egyedül vágyaddal. Anyukádék áldozatkészségét nem csak te, én sem tudnám hálátlansággal megszenteltetni. De törekedni fogok rá, hogy teremtsék magunknak egy biztonságos helyet, ahol legalább heteket tölthetünk majd magunkban. Igaz, akkor már nem kettesben.

- Annyira örülök, hogy visszanyerted a hihetetlen nyugodtságod, kiegyensúlyozottságod. Ettől éreztem mindig biztonságban magam melletted - simogatta meg Tünde.

- Jó, hogy profpapa is ráért, nagy szükségünk volt a téli varázslatos romantikára. Balzsam az idegeknek. Látod, ennyi kell a boldogsághoz, gyönyörűségem. Én fizikailag érzem kiszállni magamból a feszültséget, a fásultságot. Úgyhogy, ha netán a hó makulátlan fehérségét látnád megkopni, tudd be a kettőnk közül kiszálló nyomasztó érzéseinknek - nevette el magát.

Átölelte Tünde vállát és lassan, sétatempóban mentek a nyaraló felé.

TIZENHATODIK FEJEZET ESZTER NÉNI KIROHANÁSA

1.

Ádám lehangoltan lépett be az üres tanáriba. Egykedvűen tette a naplót a többi közé. Tekintetével kerülte az asztalát, hogy ne kelljen azonnal szembesülnie az átkozott cédulával, amit Bea hagy az asztalán, miért nem találkozhatnak ismét. Egész héten ily módon értekezik vele. Napról napra erősödik benne a rettenetesen keserű érzés, valami megszakadt köztük, vége a csodálatos idillnek! Örjítő elviselni Bea hiányát, de egyre jobban fél a találkozástól. Mindent lerombolna benne a kínos, megalázó magyarázkodás, az üres kifogások. Jobb lenne eltűnni, elbújni örökre! De a sorsát nem kerülheti el, nincs cédula! Rosszkedvűen pakolta el a holmiját. Elkeseredésében azt sem vette észre, Bea ott áll mellette és őt nézi.

- Szia, Ádi, mi történt? Mitől van ilyen rossz kedved?

Ráemelte szomorú tekintetét, hozzá lépett, gépiesen megpuszilta. Elvette a táskáját és szó nélkül indultak ki a kocsizhoz. Kilépv az iskolából, megállt, Beára nézett:

- Hova vihetlek? - kérdezte rekedt hangon.

- Hozzátok - válaszolt most már Bea is lehangoltan.

Beültek az autóba. Egész úton hallgattak. Az előszobában kerülte a lány tekintetét, úgy szóalt meg:

- Kettesben vagyunk.

- Felmegyünk hozzád - válaszolt Bea a fel nem tett kérdésre.

- Menjünk beljebb! - tette kabátját a fogasra, majd karját megérintve, akarta maga elé engedni, de Bea nem mozdult.

- Egy tapodtat sem, amíg el nem mondod, mi bajod! Akkor láttam a szemedben utoljára ezt a mérhetetlen szomorúságot, amikor megismertelek - nézte várakozóan.

Ádám mosolyt erőltetett az arcára és legyintett:

- Nem tudom, mit mondhatnék? Félek.

- Mitől?

- A következő percektől, a közlésedtől.

- Szerinted milyen közlendőm lehet, amitől félned kéne?

- Beácskám, édesem, szépen kérlek, ne az ajtóban beszélgessünk!

- Válaszolj!

- Gondolom, elmondod kicsit bővebben, miért kerülsz mostanában. Biztosan nyomós okod van rá, hogy egész héten nem vagy elérhető. Nem látlak a suliban, pedig egy emeleten tanítunk. Délután hiába hívlak, nem vagy otthon. Világos a képlet, nem felejtettem el, miben egyeztünk meg, mielőtt komolyra fordult a kapcsolatunk, mégis fáj tudomásul vennem. Hh... A suliban sok a hiányzó, amit időnként nehéz áthidalni, mégis kérve kérlek, ne ebbe kapaszkodj! Ne alázzuk meg ennyire a szerelmünket! Ha a munka szétválaszthat két szerelmes szívet, jobb, ha minden fölösleges magyarázkodás nélkül szétválunk és megpróbáljuk felejtetni, ami nekem nem feledhető.

- Annyit azért előljáróban megjegyeznék, részemről nem állapodtunk meg semmiben. A felvetésed, hogy megbánhatnék bármit az akkori döntésemben, akkor is, most is, és örökké cáfolni fogom! Egyébként pedig igazad van! Jobb, ha nem mondok semmit. Már döntöttél. Előtted nincs hitelem. Magam is üres kifogásnak tartanám, hogy mostanában lélegzetvételnyi időm nincs. A suliban te éppúgy rohagálsz a földszint és a második emelet között, mint én, vagy bárki más. A délutánjaimról tájékoztattalak minden nap. Amióta apu rábeszélte anyut, kísérje el a konferencia körútjára, a tébolyda semmi az otthonunkhoz képest. Anyu szünet nélkül ordibál, parancsokat osztogat. Ráadásul tegnap este csúnyán összevesztünk, mert kijelentettem, ma nem megyek haza, veled leszek.

Kifulladásra hallgatott el, majd újult erővel folytatta:

- Talán nem hiszed el, de mindenben neked adok igazat. Nem eshetek a szüleim hibájába. A mi életünket nem irányíthatják cédulák! Köszönöm, hogy erre felhívtad a figyelmemet, de kéérek, bocsáss meg! - sírta el magát.

Ádám gyengéden átölelte a vállát, megsimogatta az arcát:

- Nem haragszom rád, csak nagyon fáj a hiányod. Én is szépen kérlek, menjünk beljebb!

Mivel nem válaszolt, csak sírt, könnyedén karjába emelte és bevitte a hálószobába, leült a heverőre. Magához szorította, hevesen csókolta.

- Ádikám, higgy nekem! Nem akarok kettőnk közé titkokat, elhallgatásokat! Ilyesmik állnak alattomosan a párok közé.

- Részemről nincsenek és soha nem is lesznek ilyesmik. Ezt legalább annyira gyűlölöm, mint az üres kifogásokat, fölösleges magyarázkodásokat. Érts meg, drága, rettegve félek, hogy...

- Ki ne mondd! - kiáltott hisztérikusan Bea.

- Akkor ne sírj! Nem bírom elviselni a hiányod, ennyi az egész! Simulj végre hozzám, hadd érezzem, kellek-e még! - suttogta szerelmesen.

Összeölelkeztek, de Beából egyre keservesebb sírás tört fel. Kis idő múlva akadozva beszélni kezdett:

- Fáj, hogy akaratom ellenére bizonytalanítalak el. Félttem én is, ráunsz az elfoglaltságaimra. Jó lenne sziklaszilárdan hinni egymás szerelmében. Mondd, hogy bizonyítsam be, mennyire fontos vagy nekem? Bármit megteszek, csak ne kelljen ezt a végtelen szomorúságot látnom a szemedben!

- A múlt hét magányos délutánjain volt időm átgondolni sok mindent. Pontosan értem, miért nem lehet kiegyensúlyozott a kapcsolatunk, csak a megoldást nem találom rá. Hirtelen robbantunk be egymás életébe, amit nekem sérült lélekkel nem lett volna szabad, mert amint látom, sokkal érzékenyebben reagálok le a dolgokat, mint szabadna. Ezért tartok az elhidegüléstől.

- Nem! Soha! Ádikám, én is tisztában vagyok a nehézségeinkkel. Bízz bennem, higgy magadban! Édesem, te még nem ismered engem eléggé. Amiben hiszek, azért képes vagyok bármire! Az imént nem voltam veled teljesen őszinte, mert anyuval nem a mai napért veszem össze, hanem azért, mert anyu azt akarja, hogy amíg ők távol lesznek, lakjam a nagynénéméknél. Amikor közöltem vele, tudok magamról gondoskodni, kijelentette, távollétükben senkit nem vihetek a lakásba. Dührohamot kaptam a megalázó viszonyulásától és nem a legszébb hangnemben egyértelműsítettem a veled megbeszélteket, nem te jössz hozzánk, én leszek nálad. Felcsattant, de apu leállította és annyit mondott nekem, érezzük jól magunkat.

- Most aztán szégyellhetem magamat duplán, amiért amíg én kesergek, te ki tudja hanyadszor állsz ki anyukáddal szemben a kapcsolatunkért.

- Vagy önző módon a boldogságomért, de minden oké, ha most rövidre zárjuk a buta vitánkat és megnyugtatsz, hogy mindketten lecsillapodhassunk. Az állandó elbizonytalanodásodnak pedig azzal vetek véget, mától nem védekezünk.

- Nem, kicsi hercegnőm, ezt nem szeretném. A babakérdés ennél sokkal felelősségteljesebb döntést követel. Imádlak, de a mi babánk nem lehet eszköz.

- Vond azonnal vissza, vagy máris megsértődtem! Pedagógus vagyok, soha nem tekinteném a gyerekünket eszköznek. Ha nem érzed, hogy összetartozunk, történhet köztünk bármi, akkor nincs értelme az ittlétemnek. Jobb, ha hazamegyek.

- Ne komiszkodj, te rakoncátlan zsarnok! Különben, tudod mit? Tessék, menj! - nyúlt egyik kezével a blúza, másikkal a szoknyája alá.

- De magabiztos lettél hirtelen, te utálatos, szeretnivaló ronda alak! Ne csikizz! Nem vagyok zsarolható! Nem érdekel semmilyen ellenérved! Tessék a szemembe mondani, megegyeztünk! - nézett rá határozott tekintettel.

- Beácskám, hazajönnek anyukádék, megbeszéljük az esküvőt, és amint lehet, összeházasodunk. Ne adjunk támadási felületet magunk ellen. Ne lehessen a fejünkhöz vágni, kényszerházasságot kötöttünk a baba miatt.

- Ne beszélj mellé! Kellek vagy nem? Kizárólag ez érdekel!

- Monddd, mit érzel? Kellesz vagy nem, mert összetörlek!

- Imádom a játékaidat, örült jó veled szeretkezni, de én babát akarok! Egy focicsapatot!

- Te jó isten! Mennyi időt kapok erre?

- Időt kapsz, de haladékat nem!

Átölelte, hízelegve simult hozzá:

- Ugye, nagyon rossz lány vagyok, mert mindenáron kiköveelem magamnak tőled, amit akarok? Nem elégszem meg a szerelmeddel, nekem sok-sok rosszcsont kell tőled! Komolyabban pedig, még mindig nem tudsz mindent. Lehet, hogy kicsit zavart lesz a történet, de az volt az egész esti hangulat is nálunk. Szóval tegnap este merényletet követtem el ellened. Mivel többször tettél olyan kijelentést, kizárólag rajtam múlik, mikor házasodunk össze, bátran használtam ki a kedvező alkalmat. Apuval hirtelen vált meghitt bizalmassá a beszélgetésünk, döntöttem kettőnk sorsáról. Az egyik nagynéném anyakönyvvezető. Apuék náluk is töltenek pár napot Királyváron. Megkértem, kérdezze meg, mikor tudna összeadni bennünket. Bár érveltem neki a rossz lelkiállapotoddal, ami szerintem csak az életünk megnyugtató rendezésével hozható rendbe, egyetlen ellenvetése nem volt a kérésem ellen. Hát ezért vagyok a babakérdésben magabiztos.

Ádám meglepetten hallgatta a komolyan beszélő lányt, majd zavarában elmosolyodott:

- Hmm!... Hát akkor most hogy is állunk, te makacskodó zsarnok? Értsem úgy, megkérted a kezemet és eldöntötted, neked baba kell és kész?

- Vegyük úgy, nem tettem mást, csak a terepet akadálymentesítettem - nevetett.

- Oké, úrnőm, akkor szép kényelmesen végigsétálunk a kijelölt úton. Látod, látod? Annyira összetartozónak érzem magamat veled, tőled még az is jólesik, ami mástól taszító lenne. Eddig elképzelhetetlennek tartottam, hogy irányíthatna valaki, azt pedig végképp nem, hogy engem érintő dolgokban egymaga döntsön. Te ezt is megteheted.

- Ugye azért, mert olyan nagyon szeretsz, hogy, hogy, hogy rettenetesen nagyon! És még ki sem kosarazol? - csókolta rajongva.

- Okosabb, ha beadom a derekam, te édes szélvészkirálynő. Mindent „adj uram isten, de rögtön” akarsz magadnak és ezt imádom benned. Így legalább soha többé nem lesz olyan kegyetlen éjszakám, mint az elmúlt volt. Éjfélkor felébredtem és járt az agyam. Kilátástalannak láttam a kapcsolatunkat, az életemet, aminek hónapok óta te adsz értelmet. Képtelen voltam feküdni, felkeltem, rohangáltam, mint a mérgezett egér. Hajnalra olyan mélyponton voltam, eltökélt szándékom volt, ha ma sem történik köztünk pozitív változás, eltűnök ebből az árnyékvilágból, ahol nélküled érdektelenné válik minden. De eltökéltem azt is, ha rendeződik a kapcsolatunk és számítok még neked, azonnal megkérem a kezéd.

- Aha! Amit én már megcselekedtem helyetted - húzta halvány mosolyra ajkát, majd elkomolyodva folytatta. - Ádikám, ugye örökre elfelejted a kétségbeejtő kijelentésed? Édesem, nem akarok melletted azzal a tudattal élni, hogy nézeteltérésünkör ilyen gondolatokat forgass a fejedben!

- Ha mellettem vagy, nincs rá okom. A nézeteltéréseket meg lehet beszélni, csak a távolléted elviselhetetlen. Legyen végre jobb kedved! - feküdt vele végig a heverőn és csókolta felhevülten.

- Ha biztosítasz róla, hogy anyu ellenségeskedő próbálkozásai nem árthatnak nekünk.

- Közös erővel ki tudjuk védeni.

- Ebben biztos vagyok, de sajnós abban is, fel kell vértéznünk magunkat vele szemben. A mi családjunkban nem lehet pártoskodás, mint amiben eddig éltem. Anyu mindenben a bátyámat védi. Apu legnagyobb tiltakozása ellenére, még mindig pénzeli őt, így aztán esze ágában nincs dolgozni. Mint ecseteltem már, én apu védelmét élvezem, bár ő, mint pedagógus, ezt ügyesen igyekszik palástolni. Mindennek ellenére szereti anyut. Most is azért viszi magával, hogy megmentse a házasságukat. Úgy látom, anyu nehéz természetével harminc év alatt nem tud igazán megbirkózni. Jobb lesz, ha te is meggondolod, akarsz-e velem...

- Csitt, mert nem tudom mit teszek veled! Tudom, lesznek köztünk súrlódások, de ha vigyázunk a szerelmünkre, minden megoldható.

- Biztos vagy benne, hogy el fogsz tudni viselni?

- Ha egy életen át büntetsz magaddal, a követelőző szerelmeddel, minden kétséget kizáróan!

2.

Amíg Tünde sétálni ment anyukájával a környéken, Levente átment Gáborékhoz. Barátja gondterhelt arccal nyitott ajtót. Amint meglátta Leventét, erőltetett mosollyal fogadta. megszokott közvetlenséggel hívta be és kínálta helyet dolgozószobájában. Fürkésző tekintettel méregették egymást.

Levente meglepetten állapította meg magában, mintha nem ő, hanem a lefogyott Gábor lett volna hetekig ágyhoz kötött beteg, akiben nyomokban sem lehetett felismerni a régi energikus, bohém srácot.

- Szégyellem magam, hogy egy házban élünk és hetek telnek el úgy, hogy nem is látjuk egymást - mondta lehangoltan Levente.

- Ugyan már, mit marhászkodsz? Volt nektek mostanában épp elég gondotok. Őszintén örülök, hogy ismét köztünk vagy.

- Nálunk végre rendben van minden, de amint látom, te tele vagy gonddal. Oszd meg velem, hátha attól kicsit megkönnyebbülsz!

- Igen, gondom tengernyi, amit belátható időn belül rajtam kívülálló okokból meg sem tudok oldani, de szívesen avatlak be. Kezdem veled. Kiborított a betegséged. Rettenetesen izgultunk érted. Kingi lelkitabeteg lett. Amikor kórházba kerültél, nem lehetett neki megmagyarázni, hamarosan meggyógyulsz és itt leszel velünk. Az élénk kis fantáziájával azt találta ki, örökre elmentetek innen. Ha igaz lenne, hogy te lettél beteg, Tündike velünk lenne, mert apu is sokat van kórházban, de mindenki más otthon van.

- Félelmetes logikájuk van ezeknek a pöttömnyi emberkének. Sajnos Erika is panaszkodott a kis drágára Tündinek.

- Amíg haza nem jöttetek, nem szólalt meg az iskolában. Egyedül Dávidka tudta szóra bírni, de neki is csak röviden válaszolt mindenre.

- Kevéske ismeretségünk alatt tapasztaltam én is, milyen félelmetesen tud ragaszkodni ahhoz, akit megkedvel.

- Kingin kívül rosszul érzem magam tucatnyi probléma miatt. Amikor Dini bácsi felajánlotta, hogy költözzem ide, örültem neki. De amint telnek a hetek, hónapok, egyre kényelmetlenebb, hogy jóindulatból lakunk itt.

- Bocs, hogy közbekotyogok, de Gabesz, ez marhaság! Ti albérleti díj helyett gondoskodtok Eszter néniről, amivel nagy gondot vesztek le Dini bácsi válláról. Ha valaki, hát mi tudjuk Tündikével, mit vállaltok. Ráadásul azóta Eszter néni egyre gyengébb, több mindenben szorul a segítségetekre. Biztos vagyok benne, Dini bácsi nagyra értékeli a közreműködésüket, nem csak azért, mert nagyon szereti a nagynénjét, de tisztában van azzal is, Csilluka nem Tündi vagy Melcsi, ő nem lenne alkalmas az ápolására.

- Oké, oké, tudom, nyugós kismama, nem egyszer voltam szemtanúja a hisztijének. Melcsit is eléggé megviseli az állapota, de az értelmére lehet hatni. Hogy folytassam a sort, felelőtlennek érzem magamat a drága, erőszakos fiam korai érkezéséért, aki megnöveli a kiadásainkat, gondjainkat. Neked nem kell bizonygatnom, mennyire szeretem a gyerekeket, akartam is legalább hármat, de...

- Megértelek, átérzem a problémákat. Vigasztalásként csak azt mondhatom, amit félig tréfásan Andor nekem mondott: a babakérdés nem halasztható, akkor kell fogadni, amikor jelentkezik a kis drága. Ne töprengj folyton a jövőtökön, meglátod, lépésről lépésre megoldódik minden. Babát lelkiismeretfurdalással nem szabad várni, mert a kicsi érzelmi fejlődésének ártotok.

- Elgondolkodtató, amit mondasz, de bánt, hogy nem kímélhetem Melcsit úgy, ahogy lelkiismeretem szerint tenném. Tehetetlenül kell végignéznem, amint aprópénzre váltja a tehetőségét, a tudását. Gyakran találja az éjféli ez előtt a dög masina előtt - nézett kesernyész dühvel az írógépre.

- Ne engedd neki, hogy túlhajtsa magát! Figyeld oda az időbeosztására. Biztosan gond lehet vele, hiszen mindenben segítesz neki. Délután Kingi és Eszter néni lefoglalják egymást, akkor gépelhet nyugodtan.

- Ebben is igazad van, ezentúl résen leszek majd. Folytatom Gyurival. Kérte tőlem, figyeljem továbbra is a régi frekvenciákat, nehogy meglepjenek bennünket Müller úrék. Azóta négy különböző hangolású szkennerek működik szinte folyamatosan, de hiába. Néma csönd van mindenhol. Tartok tőle, hiteltelenné válok előtte, ha soha nem adok jelentést.

- A rádiós munkához vajmi keveset értek, de abban biztos vagyok, a pozíciód sokkal jobb, mint volt. Áditól tudom, Gyuri tisztában van a helyzettel. Müller úr az új területek feltérképezésével, feladatok szervezésével van elfoglalva. Érdemi munkát nem végeznek, jelentések nincsenek még. Ebből adódóan szerény véleményem szerint, neked annyi a feladatod, figyelj, mikor indul be ismét a csoport.

- Ádám ilyen jóban van Gyurival?

- Igen. Amíg fogságban volt náluk, összebarátkoztak. Dini bácsi és Gyuri mindenáron rá akarták beszélni, álljon közük. Nagy szükségük lett volna a számítástechnikai tudására, de nem tudták megnyerni maguknak. Rajmi öngyilkossági kísérletéről is Áditól szereztem tudomást.

- Értem. Mi van a sráccal, azon túl, hogy túlélte?

Elmondta, amiről Norbival beszélgettek a kórházban. Gábor elképedve hallgatta, majd megjegyezte:

- Sánta Ildit ismerem, aranyos kislány, igazán jobb sorsra lenne érdemes. Sajnálom őt.

Nagy sóhajjal folytatta:

- Visszatérve a nyavalygásaimra, nyomaszt a jövőm, mihez kezdek diplomával a kezemben? Pesten Gyuri mellett biztos pozícióm volt, de apu is tehetett volna lépéseket az érdekemben a főnökénél.

- Emiatt sem kéne keseregned. Itt élünk a megyeszékhely tövében, amit betudhatunk Magyarország második ipari gócpontjának. Biztos találsz a végzettségednek megfelelő munkát. Gabesz, legyek előtted intő példa! A baj bárkit utolérhet. Legkomolyabb gondnak Kingit látom. Tudom, mennyit lelkizik apukátok betegsége miatt. De itt biztonságban érezheti magát, mindenki szereti. Szerintem egy kisgyereknek ezek a legfontosabbak. Ha követjük profpapa példáját, lekötjük őt, nem lesz ideje töprengeni. Tudom, hogy idejár hozzá Dávidka meg Zsófi, de csinálhatnátok nekik szüli- és névnapi gyerekzsúrt, amikor azt hívhatna meg, akit szeretne.

- Az ötleteid nem újdonságok, ezt csináltuk Pesten is, de jó, hogy szóba hoztad, mert annyira beletemetkezem a gondokba, itt még fel sem vetődött bennem. Oké, Venti! Mindenben igazad van! Nem hittem, hogy ennyire nyugtató lehet egy kiadós beszélgetés veled. Kösz, máris sokkal derülátóbb vagyok.

- Örülök, ha így van. Fel a fejvel, Gabesz!

- Most aztán szégyellhetem a pofámat, a szentségit! Na jó, összekapom magam és kezembe veszem kis családom sorsát.

- Szégyellned nem kell magad, de állj a sarkadra! Ezentúl gyakrabban beszélgetünk majd, de most megyek, hátha ez idő alatt Tündike is előkerült.

Átment a lakrészükbe, de a hölgyszakasza még nem volt sehol. Leült az íróasztalához. Komoly munkához nem volt kedve, csak úgy olvasgatott. Egyszer csak hallotta, Tünde szalad fel a lépcsőkön. Elé ment. Megrémült, amikor ajtót nyitott és Tünde ájultan zuhant a karjába. Bevitte a nappaliba, a kanapéra fektette óvatosan. Leült mellé, közben tárcsázta a professzort.

Amíg odasietett, leszólt Juditnak is, hogy megkérdezze tőle, történt-e valami, ami kiválthatta az ájulást. Szerinte nem, de ijedten szaladt fel hozzájuk. Majdnem egyszerre érkeztek.

- Mi lehet a gond? - kérdezte aggódva Levente a Tünde fölé hajló professzortól.

- Semmi különös nem tapasztalok. Mindkettőjük szívhangja rendben van, Tündike arcszíne is kezd visszajönni. Úgy látom, mélyen alszik. Ha bármi van, csengess át. Nagy térképrajzolásban vagyunk Kingikével.

- Téérképrajzolásban? - kérdezte Levente álmélkodva.

- Igen, le kellett neki rajzolni Európát, de ha már belefogtam, belerajzolom pár ország körvonalát is. Nem soknak emlékszem a pontos alakzatára, de a nagyobbakkal boldogulok.

- Micsoda ötlet! Profpapa, te egy igazi áldás vagy a családban - nézte elismerően a szikár férfit.

- Csuda dolgokat hoz ki belőlem a kiscsillag. Na, megyek, mert egyedül hagytam.

- Ha felébred Tündike, szólj le, Levikém - szólalt meg Judit. - Nekem is mennem kell, mert kifut a levesem.

- Természetesen leszólok - kísérte ki mindkettőjüket.

3.

Könyvekkel, füzetekkel tért vissza. Leült a kisasztalhoz, munkára fogta magát. Tekintete percenként Tündén volt. Amikor felszusszant, megmozdult, átült mellé. Amíg teljesen magához nem tért, gyönyörködve nézte. A meg-megrezdülő szempillái, a finom ívű ajka körül játszadozó édes mosolya arról árulkodik, tényleg nincs semmi baj, szép álma lehet. Hozzá hajolt, leheletnyi csókot adott cseresznyepiros ajkára, mire kinyitotta a szemét, Leventére mosolygott.

- Nagyon rám ijesztettél, hogy érzed magad, életem?

- Köszönöm, ahogy végigvizsgálom magam, nagyon jól. Bocsáss meg, kicsit elbeszélgettem anyuval az időt. Sietni akartam vissza hozzád. A lépcsőn éreztem, fogy a levegőm, az ajtóban sötétült el előttem minden. Mióta alszom?

- Jó két órája. Szerencsére meghallottam, hogy szaladsz fel a lépcsőn. Épp nyitottam az ajtót, amikor odaértél. Volt rá időm, hogy elkapjalak. Borzalmas érzés volt az ernyedtetet a karomban tartani. Mire előkerült profpapa, te már édesdeden aludtál.

- Az ájulásból egyből elaludtam?

- Erre nehezen tudnék egyértelmű választ adni, mert átöleltél, megcsókoltál. Akkor nyitva volt a szemed, de utána lecsuktad és mély álomba zuhantál.

- Sajnálom, hogy ennyire rád ijesztettem. Felkelek!

- Ne, kincsem, van egy kis holtidőm, ledőlök én is - nyúlt végig mellette.

- Így nem lesz ebédünk - simult hozzá Tünde.

- Akkor ma koplalunk, egyetlenem - mosolygott rá kedvesen.

- Jaj, Levikém! Édesem, érzed?

- Mi ez az erős lüktetés? Fáj valamid? - ült fel ijedten.

- Nem... nem, add gyorsan a kezed! Érzed, hogy rugdos a fiad?

- Érzem, gyönyörű, mennyei érzés! - tartotta kezét Tünde lüktető hasán átszellemült arccal. - Nem fáj ez neked?

- Ó, dehogya! Csodálatos érzés.

- Most meg miért feszült meg a hasikád?

- Úgy érzem, mintha nyújtózkodna a drága - nevetett Tünde.

- Most már aztán nyugi, fiatal úr - simogatta Levente Tünde hasán keresztül a babát. - Milyen igazságtalan veletek, nőkkel az élet. Látszólag ti vagytok a gyengébbek, mégis minden nehézséget nektek kell felvállalni: megszenvedtek a nővé válásotokért, ti hordjátok ki a babáinkat, nektek kell átszenvedni a szüléssel járó fájdalmakat.

- Bizony-bizony - kényeskedett Tünde játékosan. - Ezért jár ki nekünk a babusgatás - ölelte át hozzásimulva. - Megengedem, hogy sajnálj, mert imádom a kényeztetéset - csókolta meg szerelmesen.

- A legkevesebb, amit érdemelsz mindezért. Legszebb álmom vált valóra azzal, hogy egy helyen dolgozunk, és az óráinkat leszámítva, mindig melletted lehetek. Már csak az a kérdés, te hogy tűröd a zsarnokságom?

- Szerinted?

- Te olyan kis alkalmazkodó vagy, nehéz felmérnem.

- Nem lennék én alkalmazkodó, ha te nem lennél a vágyaimat felülmúló.

- Jaj, jut eszembe, amíg aludtál, hívott Ádi. Örömmel mesélte, jó két hétig cincoghatnak az egerek, mert Andorék és keresztapa is Pesten lesznek. Bea már át is költözött ez időre Ádihoz - nevette el magát, majd folytatta: - Talpraesett barátnőd van, mondhatom. Képzeld el, megbeszélte Andorral, Királyváron fixálja le az anyakönyvvezető hűgával, melyik hétvégén tudná összeadni őket. Tegnap mentek el és ma reggel hívta, hogy május közepéig túlszűfoltak a szombatjai, de utána bármikor. Beszélgetés közben átvillant az agyamon, úgy néz ki, májusban esküvőtrióknak leszünk részesei: Gabeszék nyolcadikán, Nomcsiék tizenötödikén állnak anyakönyvvezető elé. Jól nézünk ki, ha Ádiék meg huszonkettedikén.

- Hű, de finom illatok terjengnek a konyha felől, csak nem egy jótét tündérke serénykedik nálunk?

- De bizony! Kénytelen voltam felfogadni, hogy ne maradjon ebéd nélkül a kis családom - állt fel huncut mosollyal Levente.

- Kimegyek veled, nehogy elcsábítson tőlem téged.

- Arra nincs esélye nálam, de gyere, meózd le, hogy végezte a dolgát!

Tünde meglepetten nézett körül a konyhában, majd Leventét nézte elgondolkodva.

- Mind-mind a kedvenceink: csirkehúsleves, pontyszeletek rántva, hasáburgonyával, salátával. Te megérezted, hogy ez a nap is bekerül a pirosbetűs ünnepeink közé?

- Lehet benne valami, tudod, amolyan női megérzés - nevette el magát Levente. - Bár ennél konkrétabb okom van a nosztalgizásra.

- Csodás színe és íze van a húslevesnek! - kanalazta jóízűen, miközben Levente különös megjegyzésen gondolkodott, majd elmosolyodott.

- Látom, előttem nehéz lenne titkolóznom. Igen, reggel eszembe jutott a tizennégy hónappal ezelőtti édeskeserű péntek délután, aminek ugyan volt pár kellemetlen perce, mégis a pirosbetűs ünnepeinket gyarapította.

- Nincs benne túlzás, én annak a tanulságos februárnak köszönhetően váltam felnőtté. Az óvodáskori szerelem akkor kezdett rügyezni bennem, hogy júniusra duzzadó bimbóvá, júliusra virító rózsává nyílhasson.

Kopogtak a lépcsőház ajtón. Levente engedte be Juditot, Ákost. Épphogy asztalhoz ültek ünnepelni, amikor ismét erőtlén kopogás hallatszott. Ákos ment ajtót nyitni. Döbbsent meg-
lepetéssel állt félre, hogy mindenki láthassa az ajtóban álló, kisírt szemű, feldúlt Eszter nénit.

- Csókolom, drága Eszter néni! Mi történt? Miért nem tetszik telefonálni, ha baj van? - nézte együttérzően Ákos a nénit.

- Mert ti sem telefonáltok, hogy külön akcióztok. Öt éve nem voltam az emeleten, de amikor meghallottam Dinitől, mire készültök, otthagytam őket. Mivel nálatok üres lakást találtam, idejöttem. Ennyire rosszul érzitek itt magatokat, hogy még ide sem költöztetek, máris telket kerestek?

- Tessék helyet foglalni, drága Eszter néni! - ölelte át Ákos gyengéden és a közeli fotelhez kísérte. - Ne tessék sírni, még csak tájékozódunk. Bizonyossá vált, hogy Leviék maradnak. Mivel együtt képzeltük el velük az életünket, utánuk jövünk. De jönnek az unokák, ideje önálló otthont teremtenünk magunknak.

- Úgy is kell! Csak menjete! Azzal mit sem törődtek, én mit szólok hozzá, nekem hogy esik, hogy menekültek. Eddig csupa mosoly volt a lelkem a sok kicsi apróság érkezése hallatán. Boldogan tervezgettem a nyarat a négy kicsi jövevény mellett. Már alig vártam, hogy az udvarban, kertben felügyelhessek rájuk, amíg nektek elfoglaltságotok van. Jövőre itt totyoghatnának körülöttem, de jó, csak menjete!

Némán néztek hol a nénire, hol egymásra. Végül Judit szólalt meg:

- Arra gondoltunk Ákossal, a négy baba igencsak felveri a ház megszokott csendjét, nyugal-
mát.

- Igen. Végre hallhattam volna gyerekzsivajt, élet lehetett volna ismét körülöttem. Engem a gyerekek mindig szórakoztattak, felvidítotak. Nem véletlenül voltam hetvenkét éves koromig óvónő. Majdhogynem úgy kellett kirugdosniuk az óvodából, adjam végre át a helyemet a fiataloknak. Engem a kicsik éltetnek, azért beszéltem Dinivel, hogy tudnánk itt marasztalni benneteket végleg, mert féltem tőle, hogy ez lesz a nóta vége. Elkéstem, pedig elterveztem, a háznak ezt a felét az udvari szárnyal együtt eladom nektek, a pénz Diniéké. Így mindenki elégedett lehetne, de úgy tűnik, kútba hull az álmom. Lehet, hogy nektek talán szűkös is lenne az ajánlatom?

- Ó, dehogy! Egyelőre semmi gondunk. Erre a variációra álmunkban nem mertünk volna gondolni - mondta Ákos töprengve.

- Akkor gondoljátok át! Örölnék, ha maradnátok.

- Rendben van, meg fogjuk beszélni.

- Nagyon várom, hogy nekem tetsző döntésre jussatok!

Mind a négyen elnevelték magukat:

- Szóval gondolkodjunk nyugodtan, vitassuk meg, de választási lehetőségünk egy van - mondta nevetve Ákos.

- Hát persze! Ha nyugodt öregséget akartok nekem, innen nincs menekvés. Nem fogok bele-
szólni, a házrészetekkel azt csináltok, amit akartok, csak maradjatok! Megmondtam Dininek, a második emeleti nagy könyvtár felétek eső részével is rendelkezhetek. Építészeti-
leg nem összefüggő terület. Lemegyek aludni. Kifáradtam a sok izgalomtól.

Levente Ákossal megfogta a könnyű kis fotelt, levitték a nénit. Mire visszajöttek, Tünde kitálalta a felforrósított levest. Asztalhoz ültek, némán ettek. Majd Ákos a fiatalokra nézett:

- Rajtatok a sor, döntsetek! A jövőtökről van szó. A szőlőkertesi házunkról nem mondunk le anyukátokkal. Az őszele befejezett szállodasorért szép summát kaptam, a megtakarított pénzünkkel meglenne csaknem az egész vételár, amit közben kikalkuláltam. Nekünk az lenne jobb megoldás, ha az összeg felét részletekben fizethetnénk. Ez esetben a suska másik feléből kényelmesen megoldhatnám a saját ízlésünk szerinti átrendezést.

- Ha jól értelmezem a töprengéseidet, félig-meddig döntésre vitted magadban a dolgot - nevetett Judit.

- Nem, nem. A döntés tényleg Tündiék kezében van, én csak hangosan gondolkodtam. Főleg Levente véleménye érdekel - nézett rá. - Téged visel meg leginkább a túlsúfoltság.

- A családot, itteni életünket tekintve ebben persze van túlzás, mert a két szintet figyelembe véve, zokszavunk nem lehet. A gyerektervezésünk sem akkora méretű, hogy kinőhetnénk akár csak a ránk eső részt. De arról beszélgettünk Tündikével, ha nyugalomra vágyom, elszökünk egy-egy hétvégére valamelyik csendes hegyi apartmanba vagy szállodába. De nem hagyhatjuk ki a többi szempontot sem: amint hallottuk, Eszter néninek lelki sérülést okoznánk a visszautasítással. Az önálló otthonteremtés ellen szól az is, hogy a biztosat kéne feladni a bizonytalanért. Úgyhogy kár csürni-csavarni a szót, ha nektek jó megoldás Eszter néni ajánlata, nincs min filózzunk. Az átalakítások anyagi kiadásaiából azonban mi is szeretnénk kivenni a részünket. Van egy kis megtakarított pénzünk, de vállalkozunk a részletfizetésből ránk eső részt - nézett Tündére, aki mosolyogva bólintott.

- Na, ezen még csiszolnunk kell, gyerekeim - mondta határozottan Ákos. - A megtakarított pénzeteket, ha nem is szívesen, de a megnyugtatóstokra elfogadjuk, de slussz-passz, több alkuba nem megyünk bele, ugye Juttikám?

- Szó nem lehet róla! Részben jönnek a gyerekek, gondolom, nem négy-öt év különbséggel tervezitek őket, lesz nektek hova tenni a pénzeteket. Másrészt, nekünk megvan mindenünk, nem lesz megerőltető a havi részleteket kigazdálkodni.

- Szóval magunk részéről mindegy, hogy Eszter nénivel vagy veletek egyezkedünk - mondta nevetve Levente.

- Valahogy úgy. Eszter néni sem, mi sem visszük a sírba a pénzünket - mosolygott győztesen Ákos. - Akkor kapjuk össze magunkat, közöljük Eszter nénivel a döntésünket, emiatt ne legyenek nyugtalan éjszakái - állt fel.

TIZENHETEDIK FEJEZET A NÁSZAJÁNDÉK

1.

Andrea és Andor a második ifjúságukat élték a két hét alatt. Amíg napközben Andor a konferenciák üléstermében aszalódott, Andrea a városokkal ismerkedett. Így az estéket fáradtságukat kipihenendő, szállodai szobájukban beszélgettek meghitt kettesben.

- Ugye megmondtam, csak ki kell mozdulnod a megszokott otthoni környezetből, máris újjászülettél, megfiatalodtál. Mintha a harmincéves Dincsi feküdne mellettem. Mondd, hány-szor kértelek a közel harminc év alatt, gyere velem a hivatali körútjaimra?

- Sokszor. De amíg a gyerekek kicsik voltak, tőlük nem mozdulhattam, később meg a munkám volt az akadály. Pedig fiatal koromban imádtam a nyüzsgést, az utazást. Akkor nehéz volt ellenállni a csábításnak, de kárpótolt a tiszta szerelem, amit kaptam tőled. Megérte mindenről lemondani.

- Nem érte meg. Besavanyodtál, elfásultál és látszott rajtad, nem érezted jól magadat a bőröd-ben. Ennek volt köszönhető, hogy Bea ellen fordultál.

- A lelkem mélyén soha nem tudnék ellene fordulni, de úgy tűnik, most bosszulja meg magát a sok keserűség, amit átéltem miatta. Mindig őt szerettem jobban. Tünetmentes kislány volt, csak a hisztis makacsságával nem tudtam mit kezdeni. Büszke voltam rá, hogy olyan kis talpraesett volt már ovis korában is. Nagyon fájt, hogy kizárt az életéből, neki te voltál a mindene, érted rajongott, engem mindig semmibe vett.

- Hmm!... Ez új számomra. Mindig Tibiért viaskodsz velem.

- Mert ő, bár érdekből, de viszonozza a szeretetemet. Amióta látom, milyen mélyre süllyedt, bántam meg, hogy bosszúból cinkostársra lettem.

- Beával csak azért alakulhatott így, mert nem tudtad elfogadni, ő már kicsi korában egy kis személyiség volt. Azonnal ráérezett és ellenállt, ha valaki az akaratát akarta ráerőltetni. Sokszor kértelek, szép szóval győzd meg őt, de nem hallgattál rám. Az erőszakosságod elől menekült séta helyett az ölembe, hogy a színes ceruzákkal játsszon, de utána szó nélkül öltözött és sétált velem. Nagyobb korában tiltó szóval fogtad vissza mindentől. Helytelen volt, hogy ahhoz a barátnőjéhez sem engedted át, akinek a szüleit, körülményeit jól ismertük. Mindennek volt köszönhető, hogy elzárkózott tőled és hozzám fordult a gondjával. Láthattad, a továbbtanulással kapcsolatban is meg tudtam győzni. Örülök neki. Sikeres pedagógus lett, aki szívvel-lélekkel végzi a munkáját.

- Soha nem értettem, mivel tudtál rá hatni.

- Gyakran volt szükségem varázsszóra. Amikor a séta ellen az ölembe kapaszkodott, egy idő után megköszöntem a segítségét és mindig az évszaknak megfelelően javasoltam neki, nézzük meg, mennyi rügy nőtt tegnap óta, milyen nagy lett a fák árnyéka, hogy színesednek a falevelek stb. stb. Láthattad, milyen izgalommal öltözködött és sürgetett, hogy induljunk már.

- Igen. Bea tőlem örökölte a természetét, és úgy tűnik, igazolódott: „Két dudás nem fér meg egy csárdában”. Ha jól belegondolok, valóban figyelmeztettél, hagyjak mozgásteret az akaratának, de nem tudtam elfogadni, hogy az a pöttöm lány irányítson engem.

- A gyereknevelésben sokszor van kudarcra ítélve az erőfölény-elvűség. Az olyan erős jellemű gyereket, mint Bea, úgy kell irányítani, mintha ő akarná azt, amit vársz tőle.

- Kár, hogy nem láttam át időben. Csoda, hogy annyi veszekedés után még mellettem vagy - ölelte át szomorúan.

- Nem volt áldozat részemről. Talán azért, mert mind a két dudás a kedvencem - csókolta meg. - De igaz az is, minden este édes hízélgéssel tompítottad a nézeteltérések életét.

Andrea hozzá simult, hosszan nézte:

- Azt mondd, megfiatalodtam? Olyan vagyok, mint harmincéves koromban? Hát persze, mert te sem az az elfásult férj vagy, aki kötelességtudatból kielégítesz és már hortyogva alszol.

- A kötelességtudat minősítésed kicsit erős, de szó, ami szó, kihalóban volt bennem a régi tűz. A tudományos munka, a konferenciák mindig felvillanyoztak, de akkor soha nem voltál a közelemben. De rendkívül jó hatással van rám a vidámságod, fiatalos lendületed, az édes mosolygós pofid, amibe már egyetemista koromban belehabarodtam - puszilta meg az arcát.

- Reggelig elhallgatnálak, olyan régen udvaroltál már nekem.

- Nem fáradnék bele, gondolkodnom sem kell a szavakon. Remélem, Királyváron sem fogsz unatkozni.

- Nem. Kedvelem a zegzugos utcáit. Otthonosan érzem magamat bennük sétálgatva. Amíg te fejtágítón leszel, bejárom a várat, a régi városnegyedet. De kedvelem a húgodat is, nagyokat tudok vele beszélgetni.

- A várban én is szívesen körülnéznék, jó lenne, ha megvárnál vele. Ne fossz meg a lelkes rajongásodtól!

Nézte Andreát és azon törte a fejét, hogy legalizálja Beáta kívánságát anélkül, hogy vita legyen belőle, mert nem volt ínyére elrontani a meghitt idillt. Abban biztos volt, Lidi nem fogja elárulni őt, hogy előre megegyeztek, csak Andreát kell ügyesen becserkésznie.

- Édesen nyúlsz el a karomban - simogatta gyengéden.

- A napját sem tudom már, mikor öleltél ilyen szenvedélyesen magadhoz.

- Emlékszel? A fontos dolgokat mindig intimitásaink közben tudtuk békésen megbeszélni egymással.

- Mire készülsz, te kis ravasz? - csókolta meg.

- Hát... Van a tarsolyomban egy-két kényes téma.

- Vevő vagyok a fondorlataidra, használd ki gyorsan! - nevetett, majd elkomolyodott. - Csak nem Beáék útját akarod egyengetni?

Megkönnyebbülten sóhajtott, mosolyogva bólintott.

- Mi az elképzelésük?

- Az iskolában a sok helyettesítés, Bea plusz munkája az adminisztrációmban nagyon szétválasztotta őket. Szeretnék legalább az éjszakákat együtt tölteni. Ezért kérte tőlem, Lidivel egyeztessünk időpontot.

- Amit gondolom, te már meg is tettél - komolyodott el.

- Hogy képzeled?! Különb is neked van több szabadidőd, te leszel napközben vele.

- Jól van, dörmikém, ne haragudj, hogy ronda voltam! - hízélgett kedveskedve. - Te, mint pedagógus, mit szólna ehhez?

- Érzem, hogy valami gondod van, de nem tudlak követni.

- Alig ismerik egymást. Pár hónapja bukkant fel Ádám a környéken. Messziről jött ember azt mond, amit akar.

- Két szempontból sántít az érvelésed. Ha szélhámos lenne, a múltjáról bölcsen hallgatott volna. Másfelől, nem legalizálni akarná a kapcsolatukat - mert ehhez ő ragaszkodik mereven -, hanem elcsábítaná a lányunkat. Ha annyira bizalmatlan vagy, miért nem ülsz le Beával, esetleg kettőjükkel, beszélgetni?

- Talán azért, mert érzem, eljátszottam a lányom bizalmát és nincs merszem közeledni hozzá.

- Véleményem szerint pedig neked kell megtenned az első lépést. Te mész folyamatosan szemben Bea elképzelésével. Pedagógusként, apaként, csak üdvözölni tudom, hogy nem összeköltözni, hanem összeházasodni akarnak.

- Jól van, meghajlok az igazságod előtt. Szeretném a lányomat visszakapni. Mit tudsz az elképzelésükről, hol akarnak lakni?

- Ádiéknál, aminek nagyon nem örülök, de azt javaslom, ne ágáljunk ellene. Próbálj meg közeledni Beához, nyerd meg a bizalmát, akkor talán meggyőzhető lesz, hogy ne lakjunk kétszer akkora házban ketten, mint Ádáméké.

- Nagyon szeretném rendezni a kapcsolatunkat. Nem akarok hibázni, segítesz?

- Hát persze, te kis bűnbánó - csiklandozta meg.

Elgondolkodott, közben magához szorította Andreát:

- Sajnos érthető a döntésük. Balázs Ádámért adta fel a kitűnő budapesti állását, a leendő vejed kedvéért költöznek haza Párizsból a nagyszülei. Ez esetben Beának kell alkalmazkodnia, de úgy tudom, nem egy-két csemetére vágynak, pár éven belül szűkössé válik számukra a rendelkezésükre álló lakótér. Ha okosan manőverezel, ez fogja őket meggyőzni, költözzenek át hozzánk. Az emelet teljes egészében az övék lehet akkor is, ha Tibi meggondolja magát és hazaköltözik. A földszintnek felét sem lakjuk, de a ház is tovább bővíthető.

- Jól van, lefegyvereztél, mindenben rád fogok hallgatni, de elég a játékaidból, komolyabb beavatkozásra vágyom, tessék megvigasztalni!

2.

Az év legszebb, legvarázslatosabb hónapját ebben az évben, a várakozásnak megfelelően, az esküvők sorozata tette mozgalmassá.

8-án Gábor és Szilvi állt elsőként anyakönyvvezető elé. 15-én Bársony Noémi Réti Tamással és Réti Beáta Borbíró Ádámmal. Ez utóbbi esküvőpáros a ceremóniát - a vezérőrnagy kérésére - a nyilvánosság kizárásával, Beátáék villányi nyaralójában szervezték meg.

Mivel a baráti kör krónikájában Gáborék egybekelése számottevő, szóljanak erről a részletek.

Szilvi rejtőzködése miatt ők nem mehettek nászútra. Hogy mégis emlékezetes maradjon, Tünde és Levente a legmerészebb merényletnek beillő elképzeléssel készültek egy izgalmasan kellemesnek ígérkező meglepetés bulival.

Az esküvői ceremónia házon belül zajlott. Szilágyi vezérőrnagy szigorúan vette Szilvi biztonságát.

A menyasszonytánc elmaradt. Szilvi héthónapos várandós volt és a gyakori rosszullétei miatt nehezen viselte állapotát.

Vacsora után Tünde nagy izgalommal hagyta el a nappalit. Levente feltűnésmentesen sétált át a helyiségen. Ákosra kacsintott, Gáborékhoz ment, megállt mellettük.

- Gabesz, feljössz velem a könyvtárba egy pár percre? - érintette meg a barátja vállát.
- Persze Venti, egy pillanat! - fordult Szilvihez. - Ha rosszul érzed magad, azonnal szólj fel a háztelefonon - simította meg a karját és Levente után sietett.
- Csak annyit szerettem volna veled megbeszélni, hogy azt mindenki megérti, miért nem akartok menyasszonytáncot, de a szülők a perselyezésről nem mondtak le. Kérlek, fogadd természetesen, ne csinálj magadnak belőle lelki kérdést.
- A francnak nem tudnak békén maradni! Rohadt ciki!
- Nincs ebben semmi ciki! Ti nem ezt csináltátok a mi esküvőnkön?
- Nem, Venti, mert az úgy volt természetes.
- Mit gondolsz, ti megúsztatok volna a menyasszonytáncot, ha nem ment ki benneteket a fiatok? - mondta elmosolyodva, majd komolyabban folytatta: - Gondold végig az érem másik oldalát: Judit anyuék olyan lelkesen szervezkedtek, hogy esne nekik, ha észrevennék az ódzkodásod? Különben is Szilvi, bár nem táncos, de megdolgozott a persely tartalmáért. Mindenki asztalához odaült pár percre beszélgetni, pedig láttam, milyen élénk ma is a fiatok, csak úgy hullámozott szegénykének a hasija.
- Jól van na! Biztosan igazad van, meg vagyok győzve.
- Ha nem csak udvariasságból mondd, te önérzetes rendőrtanonc, visszamehetünk a többiekhez - veregette vállon nevetve.

Gábor a nappaliba, Levente a lakásukba sietett Tündéhez. Amíg Levente kivonta barátját a forgalomból, Ákos Szilvihez ment:

- Melcsike, lenne számomra egy kis ideje?
- Természetesen, Ákos bácsi, tessék parancsolni!
- Jöjjön velem, közben mindent elmagyarázok.

Kisérték a nappaliból.

- Hogy állsz, kincsem? - lépett be a szobába Levente.
- Minden egy helyen van, de a cipőkkel bajban leszünk, kevés a kis méretű sportcipő.
- Sebaj, megoldjuk. Vettem erre a célra jó erős színes fonalat. Öltözz alá a dzsekinek, kellemetlen, nyirkos az idő. Hogy viselkedik a fiunk? - ölelte magához egy pillanatra.
- Remekül! Ajjaj! Azt hiszem, érzi, hogy közelében van az apukája, nézd, hogy rugdos - tette hasára a kezét nevetve.
- Ma este jó legyél, kicsikénk, nagy séta vár rád - masszírozta gyengéden a mocorgó babát.
- Olyan jó, hogy te tudod örömmel viselni az állapotod. Rosszul érezném magam, ha Dini bácsi vagy Gabesz helyében kéne lennem.
- Te sokkal jobb őrzőangyalknak bizonyulsz, mint ők - puszilta meg szerelmesen.
- Köszönöm, kicsike életem! Ha készen van minden, te a csajokat, én a srácokat terelem egybe - indultak le a társasághoz.

Mire leértek, Ákosnak, Szilvinek nyoma veszett. Gábor izgatottan ment Leventéhez:

- Venti, amíg fenn voltunk, Melcsi eltűnt, senki nem tud róla semmit.

- Valóban? - nézett körül.
- Segíts megkeresni, mert mindjárt felrobbanok!
- Nyugi, Gabesz, nyugi! Baja nem lehet, hiszen mindenki itt van. Tudnának róla, ha rosszul lenne.
- Nem tudom. Nézzünk körül odakint, hátha levegőzni ment.
- Legyél egészen nyugodt, Melcsi biztonságban van, különben nagy lenne a riadalom - mondta határozottan.

Meglepetten nézte Levente sejtelmes arc kifejezését. Higgadtsága megnyugtatta. Jól ismeri őt, nem kell tartania otromba tréfától, ha az ő keze van a dologban. Márpedig így kell lennie, ha ennyire magabiztos.

Mikor Levente látta, hogy Tünde kivonul a hölgykoszorúval, Gáborra nézett:

- Légy szíves, szólj Tamásnak és Ádámnak, én hívom a többieket. A lépcsőházban találkozunk.
- Mi készül itt, Venti?
- Mindent időben meg fogsz tudni, siess kérlek!

Tíz percen belül a férfiszakasz Tündéék dolgozószobájában, a női pedig az emeleti nappaliban készülődött. Mindkét helyiségből harsány nevetés hallatszott. Volt, aki a sportcipőt kötözte a lábára, volt, aki a dzseki nadrágját a derekára. Fél órán belül vedlett át a kis csapat ünneplőből szedett-vedett turistákká.

- Nem mondhatnám, hogy kegyesek hozzánk az égiek - nézte Levente a vastag felhővel borított eget. - Remélem, eső nem zavarja meg az éjszakai kalandunkat.
- A meteorológia szerint nem. Nincs mitől tartanunk, kétszer jártuk végig az utat - súgta Tünde.

3.

Az igazi izgalom akkor vette kezdetét, amikor a Szinva-patak hídját elhagyva rákanyarodtak a széles erdei ösvényre. Beáta gyanút fogott:

- Figyeld meg - súgta oda Ádámnak -, a Barlang Szállóba megyünk.
- Csuda romantikus ötleteik vannak! Vigyázzunk, nehogy eláruljuk magunkat!
- Azonnal kinyitom a pofonzsákot, ha ilyesmit feltételezel rólunk!
- Tessék, kicsi zsarnokom! Legalább testi kapcsolatba kerülhetek veled - ölelte át a vállát nevetve. - Egy hét múlva ilyenkor már te is Borbíróné leszel. Mit szólsz hozzá?
- Te mit fogsz hozzá szólni, ha az anyakönyvezető előtt nemet mondok?
- Mit szólhatnék? Szoborra fogok merevedni, és amíg nem látom a gyöngybetűid, nem mozdulok. Azt kívánom magunknak, hogy két hétig, amíg Sióládon leszünk, zuhogjon az eső, hogy ki se mozdulhassunk a házból - csúsztotta kezét a derekára.
- Ádikám, mérsékelj magad, mert azonnal kivonlak a buliból - puszilta meg.

Beszélgetés közben kikeveredtek a sorból és mire észbe kaptak, ők voltak a csapatvezetők. A társaság halk nevetgélés közepette, tapogatózva haladt előre.

- Jaj, bocsánat! - hallották Zoli udvarias hangját.

Gábor hangosan felnevetett:

- Nem történt semmi, Zlotyikám, csak egy erdei fa vagyok, amit az imént Gabesz barátod támogatott meg becsületesen. A homlokán ott hagytam a névjegyet! - mondta mély rekedt hangon.

Zoli harsány nevetéssel igyekezett kerülni az útonállót, de a sűrű bokrok fogva tartották. Emese irányította vissza a társasághoz :

- Így jár, aki elhagyja a párját - mondta a kezét fogva.

Levente hirtelen eltűnt Tünde mellől:

- Állj, tündérkém, állj! - kiáltotta esés közben, és már a guggoló Ádámon landolt.

A mögötte haladó Gábor előre lódulva, teljes testtel dőlt rájuk. Az egyik lába hátracsúszott, amivel elgáncsolta Zolit, aki elvesztette egyensúlyát, a nyálkás ösvényen meglökte Tamást és elhasalt. Tamás a hátra csúszó lábával Emesét gáncsolta el és a hátára boruló lánnyal Ádám mellé zuhant, maga mellé rántva Noémit.

Kacagva, nyöszörögve dagonyázták az átázott avart. Ádám fuldokló nevetés közepette próbált szabadulni terhei alól.

- Úristen! Kutya nehezek vagytok! Ki fekszik ilyen békésen mellettem? Gurulj már arrébb!

- Gurulnék én, ha leköltözne rólam Mesi és fel tudna állni Nomcsi! - mondta hahotázva Tamás.

- Csak azt tudnám, hova? Akárhova nyúlok, mindenütt vannak. Jaj, Nomcsi, nem tudsz segíteni? - kacagott Emese is jókedvűen.

- Nem. Már kétszer huppantam vissza négykézlábról - próbálkozott ismét a feltápászkodással.

- Ne ficánkolj alattam, Ádi, amíg Gabesz meg nem gondolja magát, nem tudok felállni - támaszkodott a két kezére Levente.

- Csúszós ez a francos dagonya! Jaj, srácok, vigyázzatok, mintha jégpályán lennék! - hasalt el ismét Zoli.

- Menjetek már! Az egyik belém rúg, a másik a földbe dőngöl, a harmadik meg nyugodtan pihizik a hátamon - mondta Tamás egyre jobban nevetve.

Nagy nehezen feltápászkodtak, tisztogatták magukat. Ádám még a földön kuporgott:

- A csudába lehet? Sehol nem találom.

- Mit keresel? - kérdezte Gábor megindulva feléje.

- Majdnem elhagytam a cipőmet, azt akartam megkötni. A francba, azt hittem, sikerült kiállnom a sorból, nehogy a kezemre lépjete!

Guggolva tapicskolták a földet. Beáta húzta ki a sáros avar alól a spárgadarabot és a kezébe adta, miközben a nevetéstől fuldoklott.

- Nem történt bajod? - fogta meg aggódva Levente Tünde kezét.

- Nem, Levikém. Ha jól sejtem, egyedül én maradtam állva az ütközetben. Igaz, amikor valaki jól bokán rúgott, megcsúsztam, de a mellettem képződött dominósor biztonságosan tartott meg.

- Mindenkinek sikerült megtalálni a tartozékait? Indulhatunk? - kérdezte Levente, megindulva a sor elején.

Lökdösődve, tapogatózva mentek utána.

- Srácok, valami fényt látok! - kiáltotta Tünde. - Lehet, hogy beérünk a civilizációba?

- Lehet, te kis huncut - mondta még mindig nevetve Beáta.

Pár perc múlva megérkeztek a szálloda elé.

- Szent atyám! Hogy nézünk ki? - nézett végig a sáros társaságon Levente.

- Most fog kiderülni, milyen a női megérezés. Amikor eltűnt Melcsi, Tündike bizonygatta, ő érzi merre van, csak jöjjünk vele.

- Igenis, pontosan érzem, itt kell lennie valahol! Ha beengednek bennünket ilyen szalonkép-telen állapotban, pontosabban is meg tudom mutatni - erősködött Tünde.

- Mit keresne Melcsi egy ilyen luxusszállodában? - kérdezte hitetlenkedve Gábor.

- Lehet, hogy téged, de azonnal megtudjuk, amint megtaláljuk - mondta Levente és indult a bejárathoz.

A viharvert csapat követte. Belépve az aulába, rákacsintott a portásra és mentek a lépcsőhöz. Az első emeleten Tünde megállt, erős koncentrációt mímelt, majd a jobb oldali folyosóra fordult. Lassan ment, középtájon megállt:

- Szerintem itt van, valamelyik szobában - mondta.

- Marosi Gábor lakosztálya, idegeneknek belépni tilos! - olvasta Gábor az egyik ajtóra ki-tűzött cédulát.

- Ez van, Gabikám - nézett Levente hamiskás mosollyal a barátjára:

- Ennyit tehetünk érted, a többi a te dolgod. Éreztétek jól magatokat!

- Na de ilyet, srácok! Mit is mondjak... Hogy köszönjem meg? - kereste zavartan a szavakat.

- Menj már be, lesz időd gondolkodni rajta - sürgette Levente.

Gábor izgatottan nyitott be az üres szobába. Levente gyorsan becsukta az ajtót, ráfordította a kulcsot. Ákos ekkor lépett elő a folyosó fordulójából:

- Sziasztok, srácok! Hát ti hogy néztek ki? - mérte őket végig.

- Talajellenőrzést tartottak útközben - súgta nevetve Tünde.

Gábor a kilincset rázta:

- Srácok! Ne marhászkodjatok, itt nincs senki! Hol van Melcsi?

Levente ujját a szájára szorítva indult le a lépcsőkön. A portáshoz ment, leadta a kulcsot és mosolyogva mondta:

- Akkor a megegyezés szerint, Havas úr.

- Igenis, uram! Tájékoztatni fogom a fiatalokat - mosolygott cinkosan.

- Mit szólt Melcsi az asszonyrabláshoz? - kérdezte Levente.

- Nagyon tetszett neki. Boldog volt, amikor meglátta az előkelően berendezett szobát. Beletelik egy kis idejébe Gabesznak, amíg felfedezi őt a fürdőszoba függönye mögött.

- Az összegyűjtött pénzből foglaltuk le hétvégére a szobát. A maradékból pelenkázó asztalt csináltattunk, az majd otthon várja őket. Meg vagytok elégedve? - kérdezte a társaságtól Levente.

- Természetesen! Jó buli volt - mondta Zoli mosolyogva.

- Akkor tessék beülni! Az erdőn keresztül megyünk, hölgyek ölbe, és befér mindenki! - adta ki a parancsot Ákos.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET A KÉT KIS RENDŐRPALÁNTA

1.

Gábor szorongva csengetett a szülei lakásába. Az édesapja jött ajtót nyitni.

- Szia, Gabikám, de örülök neked, kisfiam! Erre igazán nem számítottam. Gyere beljebb!
- Szia, apa, csak rövid időre jöttem! Rengeteg volt a teendőm Pesten, rohannom kell haza Melindához, sokszor van rosszul, nincs egy pillanat nyugtom, ha nem vagyok mellette, de hozzátok ide kellett rohannom! Sajnos nem a legkellemesebb ügyben akarok veletek beszélni
- hadarta idegesen, miközben a konyhaajtóban toporgott.
- Ül le, készíték valami harapnivalót!
- Köszönöm, Melinda rengeteg szendvicset csomagolt, a felét sem fogom megenni. Örülök, hogy ilyen jól nézel ki, remélem, a közérzeted is hasonló. Mikor voltál profpapánál?
- Kéthetenként járok hozzá. Megkaptam a fürjedi beutalót tőle, június közepétől leszek ott. A professzor optimizmusa reményt ad nekem is, hogy a gyógykezelés után akár dolgozhatok is.
- Ennek igazán örülök! Anya mikor jön haza?
- Félórája telefonált, határidős munkája van, maradnia kell.
- Sajnálom, nem várhatom meg, pedig amiért itt vagyok, őt érinti valójában.
- Össze van törve lelkileg. Nem tudja megemészteni, hogy Kingi rettegve fél tőle. Na, gyere már beljebb, ne viselkedj úgy, mint egy idegen!

Gábor lassan, elgondolkodva ment András után.

- Szégyellem, hogy igazad van. Itt nőtem fel, négy és fél hónapja mentem el innen, de tény, idegennek érzem magamat. Nagy nyomot hagyott még bennem is anya viselkedése, akkor képzeld el a védtelen kicsi húgomat, aki érteni sem érti, mi történik körülötte. Miatta vagyok itt. Anyu Húsvétkor azt mondta neki, a harmadikat Pesten fogja járni. Azóta megint felsír álmában, szemében ott csillog a régi félelem. Nem mer egyedül kimenni az udvarra, ha csak teheti, az ölemben ül. Annyira örültem, hogy végre fellelégezhetünk, nem sírja el magát minden szíre-szóra, mer nevetni, felszabadultan játszani a pajtásaival. Apa, én az életemet szerveztem át Kingi biztonsága érdekében. Nem fogom engedni, hogy anya kénye-kedve szerint rángassa őt ide-oda! Azt akartam megmondani neki, még a gondolatot is verje ki a fejéből, hogy Kingit akarata ellenére hazahozza! Emlékezz rá, milyen nehezen döntöttem el, hogy kiszakítsam őt a szülői környezetből. Akkor anya örült neki, egyetlen szóval nem tiltakozott. Végre rendeződnek a körülményeink, szeretnék nyugodt családi körben élni.
- Én leszek rá a biztosíték, hogy élhettek. Rettenetesen hiányzik a kis csillagom, de megmondtam anyukádnak, nekem mindennél fontosabb, hogy Kinginek boldog gyerekkora lehessen. Ha itthon nem lehetett, legjobb helye van nálad. Örülök, hogy ennyire szereted a kishúgod, és így melléállsz. Mint mondtam, megváltozott, fél, hogy revansot veszek a múltjáért. Talán emiatt akarja, hogy Kingi hazajöjjön, de még egyszer nem engedem áldozattá tenni őt. Vele kapcsolatban nem tudnék többet megbízni benne. Sokat gyötrődöm a kórházban. Lehet, hogy az lenne az egészséges megoldás, ha elválnék tőle, de a kegyetlen hét év ellenére, amivel tönkretette az egészségemet, szeretem őt. Elhagyni nem fogom, de amit ellenetek - főleg Kingi ellen - elkövetett, soha nem bocsátom meg neki!

- Jólesik, hogy rád számíthatok. Tudom, milyen sokat jelent neked Kingi, de ő legalább annyira vágyik utánad, mint te ő utána. Nincs nap, hogy ne emlegessen, ne drukkoljon, hogy neked ne kelljen szurit kapnod a kórházban. Minden szombaton hozzád akar jönni. Jó lenne, ha az egészséged engedi, gyakrabban látogatnád meg. Fáj, de nem véletlenül használtam egyes számot.
- Értelek, kisfiam. Fáj nekem is, de változtatni ezen egyedül anyukátok tudna. A látogatással kapcsolatban nyílt kaput döngesz. Már talán vállalkozhatok hosszabb utakra, gondoltam rá, megbeszélem veled, ha nem lennék terhetekre, két hetenként elmennék hozzátok legalább egy napra.
- Ugyan apukám, miért mondasz butaságokat? Én úgy látnám jónak, ha ott töltened a hétvégéket. Pár óra csak arra lenne elég, hogy kikökökentsd, felzaklasd Kingit.
- Igazad van! Rendben, Gabikám, meg van beszélve. Nyugodtan mondd meg a kicsi életemnek, menni fogok hozzá, és sokat fogunk beszélgetni, sétálni, bohóckodni, mint régen. Meg fogom neki mondani én is, de nyugtasd meg te is, addig marad nálatok, amíg azt nem kéri, hogy hozzuk haza. Szerinted lesz még ilyen?
- Talán lenne rá remény, ha anyu türelmesen kivárná, hogy Kingi hiányolja őt, és akkor próbálná megközelíteni, magához édesgetni. Apukám, a hollétünkről továbbra sem tudhat rajtatok kívül senki. Berlinben még zajlanak az események, vannak lezáratlan ügyek. A fiamat szeretném nyugodt körülmények között várni, felnevelni.
- Ne aggódj, Gabikám, anyukád nem fog benneteket elárulni. Rendkívül idegesít, hogy közöd van ehhez a ronda ügghöz.
- Azzal nyugtasd magad, ha nem így van, mára már talán én is Berlinben vagyok, hiszen Ventivel, Zolival mi voltunk a célpont, anélkül, hogy tudtunk volna a létezésükről. Megengeded, hogy hazatelefonáljak?
- Kérlek, kisfiam, vedd végre tudomásul, itthon vagy! Tessék, telefonálj!
- Tessék, Szilágyi-villa! - hallotta Ákos hangját.
- Szia, Ákos bácsi!
- Szia, Gabikám! De jó, hogy hívtál! Melcsike nincs itthon és jó hírrel sem vigasztalhatlak. Délelőtt rosszul lett, rohamkocsi vitte be a megyei kórházba, Tiborc professzorhoz. Judit néni most jött haza, de még nem hozták ki a műtőből. A kisbabátok rossz pozitúrába forgolódott, nincs megfelelő oxigénellátása, Melcsi ettől lett rosszul. Egyelőre ennyit tudunk, a műtőből nem szivárogo ki semmi.
- Szent ég! Azonnal taxiba ülök és rohanok Melindához! Az éjszakát nála töltöttem! Kingike ne várjon rám! Bocsáss meg, meg vagyok rémülve, rohanok, szia!
- Oké, Gabikám, oké! Ne veszítsd el a fejed, nagy szüksége lesz rád Melindának. Kingi miatt ne aggódj, őt Judit néni vagy Tündike le fogja fektetni.
- Igyekszem meggondoltan cselekedni. Kingiért pedig hálás köszönetem, szia! - tette helyére a kézibeszélőt.
- Hallottam a lényegét, kisfiam, írok anyukádnak pár sort és máris ülhetünk kocsiába!
- Köszönöm, apukám! Épp el akartam kérni az autót.
- Csak nem képzeled, hogy ilyen állapotba engedlek volánhoz ülni?!

Útközben alig váltottak szót. Gábor rémeket látott, megnyugtatni sem lehetett. András este fél nyolckor parkolta le a kórház előtt a kocsit. Felrohantak a második emeletre, az ügyeletes orvost keresték. Egy rohanó nővértől érdeklődtek:

- Bocsánat, hölgyem, Marosiné Ligeti Melindát keressük, melyik kórteremben találjuk meg? - kérdezte András, mert Gábor egész testében remegett az idegességtől.

- Ő az, akit délelőtt rohamkocsi hozott be?

- Igen, ő.

- Még a műtőben van. Bocsánat, épp miatta kell rohannom a professzor úráért! - hagyta ott őket.

Visszamentek a műtőhöz. András nyugtatni próbálta a falfehérré vált fiát.

- Azt mondtad, Tiborc professzor európai hírű szülész-nőgyógyász.

- Úgy tudom. Apa, én beleőrülök, ha...

Egy középkorú orvos rohant el mellettük a nővérkével. András próbálta megállítani őt, de csak annyit mondott:

- Majd kijövök tájékoztatni önöket! - és már csukódott is mögötte az ajtó.

- Megőrülök! Apa, én beleőrülök, ha Melcsinek baja lesz!

- Próbálj megnyugodni, Gabikám! Te nem adhatod fel! Figyelj rám, kisfiam! Mi lesz, ha választanod kell: Szilvi vagy a baba?

- Te tudsz valamit, amit én nem? - nézett rémulten Andrásra.

- Átéltém ezeket az érzéseket, amiket most te. Hatalmas baba voltál, beszorultál a szülőcsatornába, nagy küzdelem folyt értetek. Kritikus helyzet alakult ki, és döntenem kellett.

- Te hogy döntöttél?

András elhomályosult tekintettel nézte a fiát, nem válaszolt.

- Értelek. Én is így döntenék. Gyerekem talán még lehet, de...

- Akkor azonnal döntöttem, de most nem tudtam volna kimondani - sóhajtott, átfogva a fia vállát. - Áldás vagy nekem, jó, hogy itt lehetsz velünk.

Nyílt a műtőajtó, egy másik nővérke szaladt el mellettük. András utána szólt, de pillanatok alatt elnyelte a lift. Gábor a résnyire nyitva maradt műtőajtón próbált benézni, de az orvosok gyűrűjén kívül semmit nem látott. Csapódott egy ajtó, a nővérke jött vissza. Csak annyit mondott:

- A kismamának nagy a vérvesztése.

- Tébolyda! Esküszöm, bemegyek, és nem jövök ki, amíg Szilvi ott van!

- Nyugi, Gabikám! Kegyetlenül nehéz percek ezek, de hidd el, ott most egy ideges apuka hiányzik a legkevésbé. Rád Szilvikének lesz nagy szüksége.

Újabb keserves fél óra telt el, mire ismét nyílt az ajtó és az első nővérke jött ki.

- Gratulálok, apuka, Andriská négyezer gramm, 55 centiméter hosszú. Egészséges baba. A felesége a körülményekhez képest jól van. Műtét után hosszan fogják altatni, hogy kipihenhesse a hosszú tortúrát. A természetes szülést nem lehetett őurasága rossz fekvése miatt megindítani. Komplikálttá tette az orvosok dolgát, hogy a babához nem lehetett hozzáférni.

Andriska hőiesen harcolt az életéért, így orvosi segítséggel nagy nehezen sikerült őt kedvező helyzetbe fordítani, ez tartott ilyen sokáig.

- Valami komplikációnak közben is csak kellett lennie, hiszen nagy volt a sürgés-forgás.
- Igen volt, de semmi rendkívüli. A vérvesztéségtől, nagy igénybevételtől az anyukánál szívelégtelenség lépett fel, ezért hívatott a professzor úr kardiológust, de szerencsére csak végig kellett asszisztálnia a szülést. Andriska hőiesen viselte, tündéri baba, mindjárt kihozom őt. Az anyukát átviszik pár óra megfigyelésre az intenzív osztályra.

- Bocsánat, ha jól van, miért kell megfigyelni őt? - kérdezte Gábor rekedt hangon.

- Biztonsági okokból. Ott monitoron keresztül állandó ügyelet alatt van. Reggel lehozzuk őt a kettőszázhuszonhármashoz. Ha ébren lesz még, amikor kihozzuk, beszélhet vele pár mondatot. Bocsánat, mennem kell! Mindjárt kihozom Andriskát - mondta már a műtőből.

- Istenem, csak baja ne legyen! Mennyire szeretett volna apás szülést!

A nővérke hozta ki Andriskát. András azonnal megállapította: tiszta apja. Gábor elérzékenyülve ölelte magához, majd átadta Andrásnak és Szilvi felől érdeklődött. Épphogy elvitték Andriskát, nyílt az ajtó, Szilvit tolták ki. Gábor odament hozzá, megfogta a kezét. Elszorult szívvel nézte a felismerhetetlenségig elgyötört arcát.

- Te hogy kerülsz ide? - nézte bágyadt meglepetéssel a férjét.

- Hívtalak, és Ákos bácsi mondta, mi történt. Azonnal iderohantunk apával. Két órája idegeskedünk, infót alig kaptunk rólatok.

- Láttad a fiadat? - kérdezte halk, gyenge hangon.

- Láttam a fiunkat, te hős! Nagyon köszönöm neked! Melcsikém, ugye nincs semmi gond?

- Nincs, Gabeszkám. Nagyon boldog vagyok! Hidd el, megérte ennyit szenvedni.

- Mitől kerültél ilyen állapotba? Ugye, mindig kértelek, ne hajolgass!

- Nem hajolgattam. Kingikével babáztunk, amikor hirtelen görcsbe rándult a hasam és őrlítő fájdalmat éreztem. Amikor behoztak, Tiborc professzor próbálta visszafordítani Andriskát, de meg sem mozdult. Aláíratott velem egy nyilatkozatot, hogy beleegyezek a császárszülésbe. Altatni nem mert. Akkor ijedtem meg, amikor betódult a sok orvos. Tiborc professzor állandóan tájékoztatót, mit fognak csinálni. Jaj, édesem, nem tudom a szemem... álmos...

- Oké, életem, tudom, aludnod kell. Szép álmokat, drága! - simogatta meg.

Miután betolták a megfigyelőbe, Andráshoz fordult:

- Köszönöm, apa, nagyon jólesett, hogy végig itt voltál velem, bátorítottál, nyugtattál.

- Ejnye, Gabikám, miket beszélsz?! Veled izgultam a kis menyemért, az unokámért.

- Hazaszólok Ákos bácsinak, jöjjön el érted, én itt maradok.

- Higgyél a professzornak, semmi értelme. Melcsike alszik, reggel lesz rád szüksége, miután felébred és lehozzák a kórterembe. Gyere szépen velem hozzátok.

Hallgatott az apai szóra, hazamentek. De már reggel hatkor a kórterem előtt várta, hogy bemehessen Szilvihez.

- Ez aztán a meglepetés! - engedte be a vezérőrnagy Gyurit és Gergőt a két hölgygel az oldalukon. Csilla meglepett örömmel fogadta a vendégeket.

- Te jó isten! Évi, Évikém, jaj! De örülök nektek! Gyertek beljebb! - mondta Dinikével a karjában.

- Teríts meg, mókuskám, a nappaliban, a többit én elintézem - vette át Dinikét Csillától.

- Szia, kisöreg! - lépett oda Gyuri, megfogva gyengéden a kezét. - Gaál György alezredes - mondta bohóckodva.

Dinike nagyra tárgult szemmel nézte, majd egy nagyot sikított és csaknem könyökéig dugta az öklét a szájába.

- Jól van, te kis éhenkórász, mindjárt jön anyuci és hamizol. Neked is illik ám bemutatkozni: Ő az ifjabb Szilágyi Dénes - mondta Gyurira nevetve. - Mondd csak el, milyen csintalan, rossz fiú vagy! - ölelte magához boldogan. - Erőszakosan hisztizel, ha nem körülötted forog a világ. Ugye így van, te csibész? - puszilgatta a csöppség arcát.

Dinike nagyokat cuppantott, mit sem törődve a vendégekkel, a papája korholásával.

- Imádnivaló baba - nézte Gyuri mosolyogva. - Nyolc hónap múlva már én is így ölelhetem magamhoz a miénket - fogta át Éva vállát.

- Nagyszerű! Gratulálok!

- Kösz! Boldog vagyok, hogy jól sikerült a béketárgyalás utáni éjszaka - mondta szelíd mosollyal. - Átvehetem egy picit? - nyújtotta karját Gyuri a pici felé.

Dinike az apuci ujjába kapaszkodva méregette az alezredest, majd megadó sóhajjal engedett a felnőttek akaratának. A két kicsi öklét az alezredes mellének támasztotta, amikor meg akarta puszilni.

- Csak nem birkózni akarsz velem máris, kis rendőrpálánta? - nevetett rá Gyuri kedvesen.

- Velem is mindig ezt csinálja, ha éhes és nem az anyukája foglalkozik vele.

Csilla mosolyogva sietett vissza:

- Az asztalra készítettem egy kis itókát, töltöttem mindenkinek. Kóstoljátok meg, amíg meg-etetem őuraságát - vette át Gyuritól.

- Én itt maradnék veled, ha szabad - mosolygott a kicsire Éva.

- Én is - szólalt meg az eddig hallgatag Ibolya.

- Akkor a hölgyszakasz marad, mi meg vonuljunk át! - indítványozta a vezérőrnagy.

Elhelyezkedtek, Dénes kezébe vette a poharát:

- Egészségekre! - mondta a vendégeire nézve.

- A fiadéra, Dini bá'! - emelte a szájához a poharat Gyuri. - Csodálatos a zamata. Saját főzésű?

- Nem, csak házi - emelte ő is a poharát. - Mesélj! Van már döntés, mi lesz a feladatotok?

- Jenci atyaúristenünk igyekszik próbára tenni a képességeimet. Kábítószerekkel riogat. Kálmán bá' nyugdíjba vonult, összevonja a két alosztályt.

- Kemény dió a drog. Eredményt produkálni ezen a területen a legnehezebb.

- Remélem, jó tanítványod voltam, ragadt rám tőled egy-két fogás, ami kihúz a csávából. Van hírem Soós Rajmondról.

- Hallottam Leventééktől, gondoskodott utódról Királyváron - szólt közbe Dénes.

- Megörült a hírek. Azonnal megkért, vegyem fel a kapcsolatot Sánta Ildikóval. Azóta háromszor látogatta meg őt. Némi gondom azért akadt a nagy l'amour-ból, mert gyorsan alakul a szerelmük. Rajmondnak sikerült rávenni Ildikót, költözzön Pestre, ami azt jelenti, Rajmond engem kért meg, szerezzek albérletet a kislánynak. Mivel nem találtam megfelelőt, mit volt mit tennem, felajánlottam az udvari szoba-konyhám. Tetszik, hogy komolyan veszi a kislány sorsát. Félti őt. Van is miért, hiszen mindössze tizenhat éves.

- Így jár az, akinek ekkora szíve van, mint neked is. A bűnözők gyakran hagynak maguk után bajba jutott családokat, lányokat. Az én kis házikóm is csak egy éve áll üresen. Veletek mi van, azon túl, hogy látom, röpdöstök a boldogságtól?

- Egy átbeszélgetett délután elég volt hozzá, hogy rájöjjünk, „egyedül nem megy” - pillantott át Évára a másik szobába. - Egy hete ismét házasság vagyunk. Szívesen vettem volna mintát a vasgyúró birkózó bajnokról, de majd legközelebb - kacsintott hamiskásan a volt főnökére.

- Pedig a бүккi babák mind életrevalók! Ha nem hiszed, kérdezd meg Gabitól.

- Oké! De ha már nála tartunk, vele mi van? Eltűnt a szemem elől.

- A szerelem és a kishúga mindent összekevert körülötte. Hirtelen szakadt nyakába a sok gond. Már talán rendeződik az életük. Kingike szeret itt lenni, a lakásgondjukat meg tudom oldani.

Röviden vázolta Eszter néni és Ákosék közti egyezséget. Gyuri meglepett tekintetét látva folytatta:

- Nekünk bőven elég az a lakrész, ami van. Gáborékat is itt tudom tartani, úgyhogy egyben marad a nagy család. Két hét múlva Gáborék államvizsgáznak, utána őt magam mellé veszem helyettesnek. Az iskolai végzettsége egyedül neki lesz meg, gyakorlata van, szeptemberben belevág a rendőrtisztibe. Így sikerült zöld utat nyernem az elképzelésemhez. Andriská két hetes, ma jönnek haza.

- Helyes! Akkor legalább gratulálhatok az újabb trónörökshöz is.

- Oké, de ne csak beszéljünk, igyunk is! Van mire. A babák és a hős anyukák egészségére! - emelte Dénes a poharát.

Kis hallgatás után ismét Gyuri törte meg a csendet:

- Döntöttél a szülői ház sorsa fölött?

- Igen, megtartom. Még nem tudom, Csilluka a nehéz szülés után vállalkozik-e újabb babákra, de azt szeretném, ha ők itt nőnének fel, nem a szmogban, az idegölő nyüzsgésben - nézett a belépő nejére. - Elaludt őurasága?

- Igen, és Éviék is kibabázták magukat. Az utolsó megjegyzésedre a válaszem, betartom az adott szavamat, de a tempót kicsit lassítanám - mosolygott a férjére.

Gyuri elgondolkodva bólogatott, majd a volt főnökére nézett:

- Gáborra visszatérve, lesz a végzettségéhez megfelelő feladata a kis alörsötökön?

- Lesz. Rá voltam kényszerítve új lehetőségek felkutatására, mert nem a kollégáim munka-beosztását akarom nyugdíjazásomig nyüstölni. Belekezdtem a környék feltérképezésébe. Vannak fehér foltok bőven.

- Te aztán nem tagadod meg magad! - nevette el magát Gyuri. - És mit találtál szűz területnek?

- A turisták nagyon ellepték a nemzeti parkokat, szabadon rakják a tábortüzeket, veszélyeztetik a védett területek élővilágát. Ezzel összefüggésben kezd elszaporodni az orvvadászat. Gabi segítségével dolgozom ki a védelmi rendszert. Ádám mellett számítástechnikai szakemberré nőtte ki magát, így rábízhatom majd a teljes körű adminisztrációt.

- Kíváncsivá tettél, a nemzeti parkok védelmét hogy cserkészed be a rendőri feladatok közé? Ez a környezetvédelem hatáskörébe tartozik.

- Az orvvadászatra hegyezem ki a kérdést, és jól gondolkodsz, mert az ő segítségüket, szakértelmüket szándékozom igénybe venni. Ezzel védhetem ki a támadásukat, féltékenykedésüket.

- Remek! A kreativitásod, munkalendületed egy fikarcnyit nem változott. Tetszik, hogy nem engedted leírni magadat. Még mindig van mit tanulni tőled.

- A pár hónap alatt, amit itt töltöttem, sikerült összeszednem magamat.

- Ez a legjobb hír, amióta itt vagyunk!

- Örülök én is a boldogságotoknak, vigyázzatok ezekre a sérülékeny szerelmekre, hogy együtt ünnepelhessétek majd a huszonöt, ötven, hetvenötödik házassági évfordulókat is! - emelte ismét koccintásra a poharát.

- Úgy legyen! - helyeselt élénken Gyuri és Gergő.

A kellemesen eltöltött hétvége alatt Gyuri becserkészte magának Gábort is. Meghánytákvetették az elmúlt időszakot. Elégedetten hallgatta a végre magára talált fiatalember korábbiól jól ismert fiatalos lendületű elképzeléseit, terveit. Azzal köszönt el tőle, a rá bízott feladatban továbbra is számít a segítségére, közreműködésére. Megnyugodva köszönt el volt főnökétől is.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET A NÉGYES FOGAT CSENDESKÉJE

1.

Beáta és Ádám biztonsági okokból a Villányban megtartott esküvő után Sióládra - Leventéék nyaralójába - mentek nászútra. Az újdonsült asszonyka igyekezett jó háziasszonynak mutatkozni, de az apró-cseprő hiányosságok árulkodtak, nem erre a feladatra termett. Ebből adódóan minden napnak megvolt a maga kis története. Hol a péksütemény hiányzott a reggeli mellől, hol zsír nem volt a főzéshez. De előfordult az is, hogy forrt a teavíz, főtt a tojás és közben derült ki, elfogyott a vaj. Uccu neki, vesd el magad alapon, beszerző körútra indultak. Mire visszaértek, a tojásról elfőtt a víz, a teafőző furcsa égett szagát már az utcán érezték. Kudarcaikon mindketten jókat mulattak.

Élvezték, hogy a környéken kettesben lehettek. Bejárták a Balaton-partot, két nap még a tóba is bemerészkedtek. Nagyokat úsztak, hancúroztak a vízben. Beáta úgy követelte ki magának férje gyengédségét, hogy okkal, de leginkább ok nélkül mindenben megsértődött. Így aztán Ádám addig-addig engesztelte, amíg intim kapcsolatba nem kerültek. Tette ezt napszaktól függetlenül. Ha ebéd közben vágyott férje kényeztetésére, akkor, ha az éjszaka kellős közepén, hát akkor ébresztette fel. Ádám jó médiumnak bizonyult hóbortjai fogadására, sőt, ezek hozták igazán izgalomba.

- Hova a csudába dobod azt a labdát? Tessék, menj utána!

- Menjen utána az, aki ahelyett, hogy visszatérítené, eláll az útjából, hadd repüljön az istenadta, amíg csak bír! - nevetett Ádám.

- Ha nem mész utána, nem játszom tovább!

- Édes jó Istenkém, micsoda csapás! Akkor a játék mára ennyi! - úszott oda hozzá.

- Hagyj békén! Nem érdekel! Képes vagy engedni, hogy elsodorják azt a jó kis lasztit a hullámok - rántotta ki magát a kezéből.

- Nem érdekellek? Ó, de kár, mert pechedre, te annál inkább engem! - locsolta le gyengéden.

- Ádi, ne szórakozz ezzel a hideg vízzel!

- Hogyhogy ne? Hát nem ezért vagyunk itt, kis durci-murci Beuci? - incselkedett vele kacagva.

- Beuci ám az öreganyád térde kalácsa! - csattant fel és éktelen fröcskölésbe kezdett.

Ádám lebukott a víz alá, ott közelítette meg. Elkapta a derekát, úgy vonszolta maga után.

- Hová rángatsz, te eszement?! - sikítozott Bea.

- Jó torkod van, de senki nincs, aki segítségedre siethetne - ölelte magához és hevesen csókolta.

- Na, igazán... Édesem... nee csináld.

- Hogyhogy ne? Hát nem ez volt a cél?

- De, csak nem itt a tóban - csókolta vissza.

- Nincs egyetlen lélek sem kerek e környéken. Na, ne ficánkolj, kapaszkodj bele a horgászstég lábába és fonódj végre rám!

- Atyám, a bikini alsóm! Mit csinálsz, te örült?

- Azon keresztül sajna nem megy - ölelte magához nevetve. - Ffhhúú de klassz, még mozognom sem kell - kapaszkodott egy kézzel a stég lábába, másikkal szorosan tartva Beátát, hadd lökdössék őket a hullámok szabadon. - Ne pironkodj már... ha ennyire szégyenlős vagy, máskor jobban gondold meg, hol kezdesz ki velem - csókolta, ahol érte. - Isteni vagy!

- Te is, de mire épp csúcsra jutnék, ellök tőled egy hullám.

- Most be kell érünk annyival, hogy ide-oda lökdösődünk - próbált úrrá lenni a Balaton erején, de nem bírta tréfás kedvével.

Miután jól kifárasztotta őket, a hirtelen szélcsendben mozdulatlaná vált. Ádám feltekintett az égboltra:

- Húha! Jobb lesz innen kimenekülni, amíg nyakunkba nem kapjuk a készülődő égi áldást - igyekezett a partra, karjában Beával.

Épphogy a lépcsőhöz ért, amikor hatalmas dörrenéssel, szemet vakító villámlással, átmenet nélkül, esőfüggönybe kerültek. Mire a borzongató időben vacogva berohantak a kerten át a házba, borsónyi jégdarabok kopogtatták a terasz tetejét.

- Ezt nem lett volna jó a stégnél a nyakunk közé kapni - prüszkölt Ádám dideregve.

- Csinálok forró fürdőt - sietett Bea a fürdőszobába.

Ádám teát főzött, azzal kedveskedett neki. Beültek a majdnem forró fürdővízbe. Tagjaik hamar átmelegedtek. Összeölelkeztek. Ádám meghatottan simogatva Bea hasát kérdezte:

- Mondd, mennyire biztos, hogy kis lakója van a hasidnak?

- Tiborc professzor hathetes emberképződményt vélt felfedezni benne, véleménye szerint lehet, hogy nem is egyet, mert az idejéhez képest jól kitapintható.

- Majd jól rácsapok a mancsára! Hogy merészel nálad tapogatózni?

- Kénytelen, ha az apukajelölt alulképzett nőgyógyászatilag - nevetett jókedvűen.

- Amint hazamegyünk, beiratkozom egy nőgyógyásképző gyorstalpaló tanfolyamra és el a kezeket az én makrancoskámtól!

- Ha netán az a csapás ér, hogy tényleg nem egy, hanem két olyan öntudatos utóddal ajándékozlak meg, mint én vagyok, mit kezdesz velünk?

- Az anyukájukat alapos kezelésbe veszem, velük meg csak elboldogulok majd.

- Te jó ég, irtózatosságság tört rám! - nyafogott Bea.

- Akkor nincs más hátra, elmarad a Bea-nyugtató, gyors fürdés és irány a konyha! Csak találunk valami éhségcsillapítót.

- Na-na, csak ne olyan bizakodóan! A kényeztetésről lemondok, de a Bea-nyugtatóról semmi szín alatt!

Átmelegedve az együttlétől, forró fürdőtől, mentek a konyhába. Ádám alig tudott enni a nevetéstől, mert nem találtak mást, mint egy kétnapos cipót és száraz füstölt kolbászt. Bea minden falattól fuldokolt.

- Ha teát kortyolnál közben, talán életben maradnál, mire elfogy a fejedelmi lakoma - mondta nevetve.

- Citromos teát füstölt kolbászhoz... atyám, ki hallott még ilyet?!

- Te, édesem, mert neked mondtam.

- Oké, de az már tényleg borzalom.

Nagy nehezen kiürült mindkettőjük előtt a tányér. Ádám bepakolta a mosogatóba, Beát az ölébe vonta:

- Innen addig nem mozdulsz, amíg meg nem egyezünk a pénz felől, amit a berlini ingatlanomért kaptam.

- Számomra kedvező pozitúra, úgyhogy maradhatunk az idő végezetéig így, ha nem vágysz ennél többre - puszilta meg nevetve.

- Ne terelgess, a kérdésekre választ várok!

- Nem akarok külön otthont. Jól érzem magamat apukádékkal. Bőven elférnek a nagyikádék is, ha nyáron végleg hazatelepülnek.

- Ez igaz, drága, de tovább kell lépünk, mert a pénz akkor tud a leghaszontalanabbá válni, ha nincs okosan befektetve.

- Ádikám, ne gyötörj! Te vagy a közgazdász, engem a pénz nem érdekel! Babát várunk, miért nem lehet későbbre halasztani bármilyen döntést?

- Azért, kis makrancoskám, mert te egy focicsapatot akarsz, akkor pedig mi jó pár évig babát várunk, miközben a pénzünk pimpósodik valamelyik bankban. Mit szólnál egy nyaralóhoz?

- Kitűnő! El tudnám képzelni valahol a Tisza-parton.

- Tisza? Hmm!... Ez hogy jutott eszedbe?

- Vadregényesnek képelem. Megzabolázhatatlannak, mint amilyen én tudok lenni. Ádikám, ugye soha nem fogsz elhagyni a hisztis makacsságomért? - ölelte át szenvedélyesen.

- Soha, kicsi zsarnokom! Ismered a múltam, nem tartóztattam meg magam a nőkkal kapcsolatban, de az igaz szerelmet melletted ismertem meg. Hogy tudnék erről lemondani? Hmm? Hogy, édes hercegnőm? - csókolta meg, majd komolyabban folytatta: - Ugye nem bizalmatlanság húzódik meg a kérdésed hátterében?

- Nem a hűtlenségedtől tartok, édesem, csupán szerintem még mindig nem tudod, milyen erőszakos zsarnokba szeretted bele.

- Pontosan tudom. Egy édes, fékezhetetlen vadmacskába, aki tűzön-vízen át keresztülviszi az akaratát. Egy imádnivaló, makrancos akarnokba, akit minél jobban ismerek, annál nélkülözhetetlenebb nekem. Meg vagy elégedve a jellemzéseddel?

- Talán, de ráuntál Nadinára is.

- Egyetlenem, meg ne próbálj párhuzamot vonni magad és aközött a rafinéria között! Rá nem ráuntam, kiábrándultam, megundorodtam tőle, az életvitelétől. Neki fogalma nincs, mi a szerelem.

- Jól van, de láttam, hogy néztél rám a múltkor, amikor dühömben rád vágtam az ajtót.

- Meglepetten. De elég volt annyi, hogy magamhoz rántottalak és lefékeztem a kapálózó ellenállásodat. Egyébként imádom az ellenszegüléseidet. Harcolnom kell a szerelmedért, ami rendkívül imponáló, de tartok tőle, egyszer csak lemerül az akkumulátor, előbb fogy ki az energiakészletem, mint igényled, és új erőforrás után nézel.

- Ja-ja! Nem, kedvesem, ezt felejtsd el! A fékezhetetlen szerelmem kielégíthetetlen ugyan, de a bíróképességemnek határai vannak. Hiszen tapasztalhattad, egy kiadós szeretkezés után ahhoz sincs energiám, hogy viszonzzam a csókjaid, simogatásod.

- Akkor miről is beszélünk?

- Hát arról, hogy a Tisza-parton veszünk nyaralót - nevetett. - De kiegyeznék itt az északi parttal is, elvégre a hegyek lányát dédelgeted a karjaidban.
- Ugye mondtam, meg fogunk egyezni? - kapott nevetve az északi part ajánlatán. - De behajtandó ígéretet teszek rá, bebarangolom veled a Tisza mindkét partját, nehogy hiányérzeted legyen.
- Köszí, te imádnivaló csibész! Ezek után merd mondani, hogy én vagyok erőszakos.
- Merem, de nem kísértem a sorsom. Nézd, egyezkedés közben kisütött a nap, irány a séta, Borbíró asszonyság!

2.

- Jól meggondoltad hercegnőm, gyalogolni akarsz a belvárosig? - sietett utána a Balaton-partra.
- Imádok gyalogolni, de van ennél komolyabb érvem is. Autóból nem lehet várossétát tenni. Ismerni szeretem a környéket, amerre járok.
- Akkor miért is lőtted ki magad, mintha puskából repítettek volna ki?
- Mert a Balaton-partot már jól ismerem.
- Na hiszen, rajtad igazodjon ki valaki... ugyan, dehogy valaki, én szeretnék, ha tudnék.
- Hát nem azt mondtad, hogy a hajóállomásról érdemes a várossal ismerkedni?
- Megadom magamat, én mondtam. Majd máskor jobban meggondolom, mikor járassam a szám - nevetett.

A rohanástól kifulladásra abbamaradt a társalgásuk. Bea csak akkor torpant meg, amikor hattyúcsapatot látott feltűnni a vízen, vagy egy távoli vitorlás kötötte le figyelmét. Beértek a hajóállomásra. Bea ledobta magát egy vízközei padra.

- Tudnék ennél romantikusabb pihenőt ajánlani, ha velem tartanál.
- Romantikusabbat lehet, de közelebbit nem. Csüccs ide mellém!
- Parancsára, Borbíró asszonyság! - ült le.
- Szeretnék megvárni legalább egy beérkező és egy kihúzó hajót. Ugye téged is izgalommal tölt el a várakozás? - nézett rá ravasz mosollyal.
- Természetesen, hiszen vallom, közös az érdeklődésünk - mosolygott rá vissza.

Nem kellett sokat várniuk, Bea lencsevégre kaphatta mindkét jelenséget. Körülnézett, merre induljanak, felállt és a kikötő épülete felé vette az irányt. Alaposan, szinte pontról pontra vizsgálta végig a parkban a balatoni gőzhajózás jubileumára készült emlékművet. Tovább sétáltak az északi oldal felé, itt is körbenézte röntgen szemeivel Vilt Tibor: Balatoni sellő szobrát, és máris átballagtak a kikötő melletti parkba, ahol megcsodálták Siólád régi nevezettségét, a rózsakertet. Innen a park nyugati felén lévő mólónál álltak meg megnézni a vitorláskikötőt, és ami még ennél is jobban érdekelte Beát, a Meteorológiai Obszervatóriumot, ahonnan kapja az egész Balaton környék a viharjelzéseket. Lefényképezte a kikötővel egybeépült Sió-zsilipen lévő emléktáblát. Ezzel meggyűlölt a baja, mert nehezen találta meg azt a fényerőt és távolságot, ahol még a felirat jól olvasható. Miután sikerült, Ádámra nézett:

- Te mennyire ismered a várost?

- A várost nem túlzottan, de a nevezetességeit jól, ezt sokszor bejártuk Leventével. Nézd, milyen romantikus sétányok, parkok vannak. Melyiket választod?

- Rád bízom magam. Istenien felfrissült a levegő. Csak azt kapom lencsevégre, ami nem engedi itthagyni magát.

- A fényképezés ellen nincs kifogásom, legfeljebb nyafogásom, mert hogy úgy mondjam, nem vagyok túlzottan jóllakva.

- Hmm... most, hogy Ádi után szabadon én is vállatóra fogtam a belügyminiszterem, mintha elégedetlenséget tapasztalnék odabent.

- Nem messze vagyunk Levente kedvenc kisvendéglőjéhez, ahol isteni házias kajcit burkolhatunk magunkba.

A Petőfi sétányon indultak el, majd ennek jobb oldalán áttértek a még ennél is kedveltebbre, a Jókai sétányra. Negyedóra járás után beléptek az életmentő vendéglőbe. Beáta alig feltűnően szívta magába az ételek ínycsiklandó illatát. A legbelső asztalhoz ültek. Az étlapot vizsgálva alig tudtak a jobbnál jobb kínálatból választani.

- Hát innen nem távozzunk éhesen, az már biztos - húzogatta alá a választott ételeket Beáta.

- Egy kiadós ebédhez desszert is dukál ám.

- Miféle ebédre csevegsz délután öt órakor?

- Hát arról, amit ma a konyhában keresve sem találtunk meg - intette oda a pincért.

- Sok látnivaló lenne még? - kérdezte a sűrű húslevest kanalizva.

- Lenne, de nem hiszem, hogy belefér a nászút profiljába.

- Ezt mondanád mondjuk Párizsban is?

- Feltétlenül. A múzeumokat, templomokat nem ilyenkor kell járni, vagy szégyenszemre unatkozol mellettem?

- Rettenetesen. Olyannyira, hogy repül veled az idő. Szerinted hány évezred múlva mehetünk mi fel rendőri kíséret nélkül Budapestre?

- Erre a kérdésedre maga Dini bácsi sem tudna pillanatnyilag válaszolni, de ha fontos dolgod van, elmehetsz nélkülem - mondta kissé sértődötten.

- Igen, de ami fontos lenne, azt csak te tudod megmutatni nekem.

- Nocsak, mi lenne az?

- Szeretném alaposan megismerni kamaszkorod kedvenc tartózkodási helyeit, ahol bicikliztél, lányokkal szórakoztál, férfivá cseperedtél.

Ádám elgondolkodva nézett rá, majd elmosolyodott:

- Valóban érdekelné a múltamnak az a része is, amikor lányokkal szórakoztam? Nem lennél féltékeny a múltamra?

- Most úgy érzem, nem, de ha mégis, majd megtorlom.

- A kreatívságod ismeretében nincs mitől tartanod, megtorolnivalód akad bőven... csak legyen kapacitásom hárítani.

- Szó ami szó, ilyesmiért nem kell a szomszédba mennem - nevette el magát. - Szóval hova is vinnél, ha Pesten lennénk?

- Mindenekelőtt a lakótelep foci pályájára. Ott töltöttem gyerekkorom nagy részét. Leventével a Városligetben, fent a Várban, a Margitszigeten járkáltunk rengeteget. A kislányokat többnyire a Budai-hegyekbe csaltam... bár nem kellett beleszakadnom az erőlködésbe.

- Ilyen erkölcstelenek a pesti lányok?

- Akad ilyen is, olyan is. Én sohasem a te vagy Tündike-félékre utaztam. Ha lánnyal akartam lenni, akkor élvezni akartam annak az együttlétnek minden pillanatát, abból kihozható gyönyörűségét.

- Akkor megkérdezem, hogy bírtad nő nélkül hónapokig mellettem?

- Bírnom kellett a fogságom alatt is, de ha jól belegondolok, ilyen rendszeres nemi életem, mint veled van, még soha nem volt. Igaz, szerelmes is először vagyok. Nélküled nehezen bírnám, de ha valami miatt bírnom kéne, túlélném, feltéve, ha mellettem lennél. Én meg azt kérdezem tőled, hazafelé is gyalogolni óhajtasz?

- Nincs ellenemre, de nem is tehetnék másként, hacsak nem rendelkezel olyan varázserővel, amivel iderendelhethéd az autódat.

- Olyannal sajnós nem, de taxit rendelhetünk.

- Annál sokkal romantikusabb a Balaton-part.

- Akkor indulnunk kéne. Kellőképpen felborzoltad férfi hormonjaimat - simította meg a combján nyugvó kezét.

- Ezért érdemes, egy percet se vesztegessünk! - állt fel nevetve.

- Ha most egyedül lennél itt, visszatálnál a nyaralóba?

- Ebben a pillanatban nem tudom, de szerintem, ha kint körülnézek, beleszimatolok a levegőbe, a Balaton-partot biztosan megtalálom, és akkor már helyben vagyunk - nevetett Ádámra győztesen.

- Akkor rajta, kicsi hercegnőm!

Épphogy beléptek a nappaliba, megszólalt a telefon. Ádám nyúlt érte:

- Tessék, Borbíró nyaraló!

- Szia, Ádi! - hallotta Gyuri izgatott hangját.

- Szia, Gyurikám, csak nem valami baj van? Mi történt, mitől vagy ilyen izgatott?

- Baj nincs, de történt, bizony történt. Ül le, mert a hírtől úgyis leülnél. Most hívott URH-n Dini bá' és közölte, hogy a múlt éjszaka Nadina Müller fejbe lőtte magát, azonnal meghalt.

- Megrendítő lehetne a híred, ha nem épp ő tette volna majdnem tönkre az életem.

- Bár a halálát nem kívántam, de az megnyugtató, órá több gondunk nem lesz! Ennyi lett volna a villámjelentésem, máris átadom az étternek kapcsolatunkat, élvezzétek a májusi Balaton-partot, hamarosan személyesen tesszük tiszteletünket Ligetgyöngyén, szia!

- Nektek is minden jót, várunk benneteket, szia!

Átölelte a hírtől lemerevedett Beátát:

- Jól van, hercegnőm, ennyi döbbenet jár a legcsúfosabb életnek is, de mosolygós arcot kérek! Pardon nincs, tartozásod van, amit törlesztened kell!

Kárpáti Emeséről és az ő kedveséről, Radó Zoliról eddig csak említés szintjén esett szó, pedig Zoli oszlopos tagja az évek óta egybeforrt „négyes fogatnak” (Borbíró Levente, Marosi Gábor, Erdős Norbert és Radó Zoltán). Ha ennek a barátságnak a kezdetét tekintjük, akkor Borbíró Levente és Radó Zoltán voltak a négyes fogat valódi alapító tagjai. Ők ketten hatéves koruktól végig osztálytársak, padtársak voltak. Együtt mentek egyetemi felvételre is, amikor Zoli azért drukkolt, hogy felvegyék, Levente azért, hogy őt ne.

Az első évfolyam évnyitóján csatlakozott hozzájuk Marosi Gábor, aki a gólyabálon bemutatta az akkor már majdnem barátainak Erdős Norbert orvostan hallgató barátját. Így jött létre a négyes fogat. Hogy Zoli mégis szerényen húzódkodott meg regényeim lapjain, arra a halk szavú, visszahúzódo természetű, a kiegyensúlyozott egyénisége a magyarázat. Változást a csaknem egyhangú életébe a négyes fogathoz való tartozása hozott. Lányokkal - azaz egyetlen lánnyal, Kárpáti Emesével - ugyancsak egyetemi éve alatt kezdett foglalkozni. Ebben ugyanúgy, mint minden másban, amolyan „lassú víz partot mos” mentalitású volt. Valójában első évtől kezdve tetszett neki, figyelemmel kísérte, de csak harmadéves korában közeledett hozzá egyértelműen. Barátságuk a mindkettőjükre jellemző visszahúzódo természetük kapcsán, a sok félreértés, a kommunikáció teljes hiánya miatt lassan, zavarosan alakult.

A félreértések Zoli részéről abból adódtak, hogy szülei este hat-hét óráig dolgoztak, így az óvodás korú testvérei gondjaira lettek bízva, amíg valamelyik szülő haza nem ért. Ám minden jel arra mutatott, szégyellte a dolgot, mert erről soha senkinek, még Emesének sem beszélt. Így a lány mire másra gondolhatott, Zoli párhuzamos kapcsolatot folytat. Csak így lehet, ha délutánoként soha nem ér rá. Bár Emese tett egy-két bátortalan kísérletet, hogy megtudja, hetente miért csak szombat délután találkozhatnak, de Zoli ügyesen kerülte a választ. A lány ráunt a huzavonára és udvariasan ugyan, de kezdte visszautasítani Zoli ajánlatait, amit viszont ő értett félre.

Emese részéről is voltak akadályok. Az ő szülei is elfoglaltak voltak, így a náluk élő nagymama gondjaira volt Emese bízva kicsi kora óta, aki szigorúan nevelte őt. Eleinte gyerekzsúrokra nem engedte járni, később a barátnőivel nem mehetett moziba, sőt, hozzájuk sem járhatott senki. Bár anyukája megértő volt vele, a maga módján próbálta a nagymama zsarnokságát tompítani, Emesének mindig ügyeskednie kellett, ha valahova nagyon el akart menni. A szigorú tekintve a nagymama még elszántabb lett, amikor megtudta, hogy a harminc fős egyetemi csoportban, ahova Emese jár, mindössze hat lány van. Így, amikor Zolival a kapcsolata szorosabb fordulatot vett, szaporodtak otthon a konfliktusok, mert a szabad szombat délutánokhoz makacsul ragaszkodott mindaddig, amíg gyanakodni nem kezdett. Akkor úgy ítélte, Zoli hiába van vele hétköznapi napokon az előadások közti szünetekben, szombat délutánokon mindenképpen háttérbe szorul a másik lánnyal szemben. Főleg neki harcolni, az otthoni nézeteltéréseket vállalni. Maradt a kényelmesebb megoldásnál, Zoli ajánlatainak egyre többszöri visszautasításánál.

Így a törekény kezdeményezés kudarcra volt ítélve. Ráadásul egyik visszautasítása alkalmából hallotta Zoli, hogy Kántor Károly, a csoporttársuk felajánlotta Emesének, hazakíséri őt. Láttá, együtt mentek ki az előadóból. Ennyi elég volt, hogy feladja a lány megközelítését. Magába zárkózott. Szenvedett a kudarctól. Rossz érzését fokozta, hogy mindez közvetlenül a nyári szünet előtt zajlott. Ezért módjában sem állt meggyőződni róla, vajon mi történt Károly és Emese között. Az építkezésen kedvetlen, a szokottnál is szótlanabb volt. Leventének feltűnt állandó rosszkedve, és amíg Marosi Gábor, Erdős Norbi, Soós Rajmond a csajokat hajkurászták, szorgalmazására nagy sétákat tettek Zolival a közeli kiserdőben. Ilyenkor elsősorban kedvenc témáikról beszélgettek: közös olvasmányaikról, filmjeikről. Filozofálgatás közben kizökkent letargiájából Zoli, felszabadultabb lett. Ezt használta fel Levente magánszféráik

megközelítésére. Csellel az egyik történelmi csata elemzése kapcsán felvetette, Zoli szerint milyen befolyással lehetnek a nők az események kimenetelére. Zoli hangulata borússá vált és némi hallgatás után átmenet nélkül azt mondta: „Olyannal, mint az enyémre az az egyetlen, aki eddigi életem során, talán túlzottan is felkeltette az érdeklődésemet, tönkretette a nyaramat.” A témát folytatva beszélt Emeséről, a kapcsolatukról, csalódásáról. Levente érdeklődéssel hallgatta. Majd kifejtette, szerinte barátja anélkül vont le súlyos következtetéseket, hogy meggyőződött volna a tényekről. Neki az volt a véleménye Emeséről, visszahúzódó, félénk lány. Ő soha nem látta Zolin kívül senkivel. Az ominózus délutánon is egyedül hagyta el Emese az egyetem épületét és sírva szállt buszra. Zoli döbbenet hallgatta barátját. Szörnyű lelkiismeretfurdalása lett, mert rá kellett ébrednie, Leventének igaza van, elhamarkodottan ítélkezett. Ha merné határozottabban kimutatni a lány iránti érzelmeit, eredményesebb lehetne Emesénél. Eltökélte, amint hazamegy, találkozni fog vele és megbeszéli a köztük húzódozó nézeteltérések okát. Elég volt ennyi ahhoz, hogy Emese egyértelműen mellé pártoljon, ami a diplomaszerezés utáni esküvőhöz vezetett.

Levente erre az alkalomra is felkészült, őket sem hagyta ki tréfás meglepetései sorából. Tündével dolgozták ki elképzelését. A menyasszonytánc előtt Zoli vitte táncba ifjú nejét.

- Csodálatos veled a keringőzés, egyként pörög a testünk! - ölelte szorosan magához. - Kezdek ideges lenni, mindjárt éjfél, elvisznek tőlem és kézzől-kézre adnak, engem meg szétvet a düh! Máris örültem féltékeny vagyok!

- Majd meglátod, milyen távolságtartó tudok én lenni - mosolygott rá kedvesen.

- Édesen vigasztalsz, csak tűnhetnének már el innen a csudába!

- Amint megtehetjük, azt tesszük - simult egy pillanatra hozzá.

A kikiáltó harsányan kiabálta: - Eladó a menyasszony!

Emesét táncba vitték. Szinte repült kézzől-kézre. Zoli egyre idegesebben nézte, egy pillanatra sem vesztette szem elől. Mielőtt lefűjták a menyasszonytáncot, döbbenet látta, egy magas fickó az ajtó felé irányítja, egyenesen ki az utcára. Utánuk rohant. Ott egy még magasabb, álarcos alak elkapta. Kapálózása, kiabálása ellenére elsietett vele. Próbálta követni őket, de már csak annyit látott, az első keresztutca sarkán álló autóba ülteti. Segítségért kiabált, de hiába, a fickó beugrott a kocsiba. A vezető teljes gázzal indított. Ebben a pillanatban őt is elkapta két megtermett férfi, autóba tuszkolták és pillanatok alatt hagyták el ők is a lakodalmi színhelyét.

Emese rémülten kiabált, hisztérikusan zokogott, de hiába, könnyörtelenül száguldottak. Hosszú percek óta már a városon kívül, mire valamelyest úrrá tudott lenni rettenetes ijedtségén. Eszébe villant, az utat kéne figyelnie, de mire kinézett az ablakon, fogalma nem volt, hova, merre robognak ekkora tempóval. Az első pihenőnél a vezető fékezett, megállt. Hátrafordult, a feldúlt lányt nézte:

- Bocsásson meg, hölgyem! Feladatot teljesítek - elmosolyodott, úgy folytatta: - Ne sírjon, nagyon kellemes meglepetés vár magukra.

- Nem értem... ön kicsoda?

- Borbíró Levente apósa: Kékesi Ákos vagyok - vette le a parókát. - Leventéék fondorlatos meglepetésének lettek áldozatai.

- De akkor hol van Zoli, és hova visz engem?

- Bízson bennem, a legrosszabban már túl van.

Ekkor fordult hátra a másik férfi, levéve az álarcát.

- Apa! Te jó isten! Hát most már aztán igazán nem értek semmit!

- Azt hittem, előbb felismeresz minket - mondta nevetve.
- Mondd már el, mi történik itt?
- Asszonyrablás, te csacsi! Nem tagadhatod, remekül ki lett találva. Na, megnyugodtál már?
- Igen - mondta és könnyein át rámosolygott.

*

Ez idő alatt Zolinak sem volt könnyebb a helyzete. Kezdetben őrjöngve ordibált, a két férfi felé hadonászott. Amikor felállt, látta meg, hogy az egyikük rendőr. Ijedten fékezte le magát:

- Mit vétettem, hova visznek? Hova tűnt a feleségem? - kérdezte hadarva.
- Ha sikerült lehiggadnia, annyit mondhatok, a színhelyen nem lesz ennyire felháborodva - fordult hátra a rendőr mosolyogva.

Zoli elpirulva szégyenkezett, hogy ennyire kivetkőzött magából. Kis ideig hallgatott, majd halkán megszólalt:

- Bocsássanak meg... Amikor megláttam, hogy Mesit felkapja egy álarcos alak és elrohan vele, elveszítettem a fejemet. Nem tudtam gondolkodni, ösztönösen cselekedtem. Kezdem sejteni, az akcióban Ventiék keze lehet.
- Na, mit szól, hogy sikerült a meglepetés? - kajánkodott büszkén a rendőr.
- Tökéletesen. Lesz miért szégyellnem magam önök előtt egy életen át.
- Ugyan már! Mit gondol, melyikünk viselkedett volna különben az ön helyében? - szólalt meg, aki a volánnál ült.
- Nem tudom. Nagyon röstellem magamat.

A vezető hármat villantott a fényszóróval és beállt a pihenőben parkoló sötétkék Audi mögé.

- Szálljon át az Audiba, mi visszafordulunk! - mondta a rendőr, kinyitva a hátsó ajtót.
- Még egyszer kérem, bocsássanak meg! - fogott kezét Zoli a két férfivel.
- Rendben, további jó mulatást! - köszöntek el tőle.

Miközben előre ment, meglepetten látta, az Audiból is kiszáll egy férfi, kinyitja a hátsó ajtót, behajol, majd kényelmes léptekkel elsétál mellette. Sötét volt, mégis ismerősnek tűnt. Visszapillantva látta, a helyére ül a rendőrautóba. Értetlenkedve ült be az ugyancsak meglepett Emese mellé.

- Te jó ég, Ákos bácsi! Ffhhúú, milyen mázlisták vagyunk Mesivel, most olyan rosszul érzem magamat a bőrömben. Önön keresztül is elnézést kérek az incidensért. Megmondaná, engem kik hoztak idáig?... Az idegességtől teljesen elment az eszem, be sem mutatkoztunk egymásnak.
- Szabó Árpád, Marosi Gábor apósa és Dr. Szilágyi Dénes vezérőrnagy. Róla tudja, hogy ki ő?
- Atya ég! Igen, ismerem őt - hebegte zavartan, miközben Emese kezét szorongatta.
- Én már sohasem fogok a meglepetések sorából felocsúdni? - kérdezte, nagy kerek szemekkel nézve a férjét Emese.
- Szia, kicsi rózsaszálam! - puszilta meg az arcát. - Még mindig tripla sebességgel zakatol a szívem, annyira megijedtem, amikor megláttam, hogy egy álarcos felkap az utcán és elrohan veled. Gondolom, ő ment el az imént mellettem. Ismerősnek tűnt, de nem tudom, ki lehetett.
- Apa - mondta Emese nevetve. - Rémisztő volt az egész. Ennyire még nem rémültem meg semmitől. Nyugtass meg, édesem, legalább te értesz mindent.

- Háát, hogy mindent, az túlzás, de abban már biztos vagyok, remek dolognak leszünk részesei. Annyit sikerült kiokoskodnom, Venti áll a dolog mögött, akkor pedig nincs okunk idegeskedni.

- Ennyit Ákos bácsi is mondott, csak azt nem tudom, hova száguldunk.

- Tök mindegy. Büszke vagyok a kitűnő barátomra!

Ákos mosolyogva hallgatta a fiatalokat. Amikor elhallgattak, megszólalt:

- Örülök, hogy a nagy ijedtséget kiváltó elrablásuk ilyen jól sikerült. Hetek óta figyeltem Levente titokzatos viselkedését. Már májusban gyanítottam, csibészségre készül, az autóban sokszor hátranézett magukra.

Bekanyarodott a házuk előtti park kavicsos útjára. A garázs hatalmas ajtaja elektromos zárát gombnyomással nyitotta.

- Megérkeztünk. A csomagtartóban van két bőrönd és két nagy táska. Segítek felvinni. A hölgynek is jut két válltáska - nyitotta fel a csomagtartót.

A fiatalok meglepetten hajtották végre utasításait. Felmentek a második emeletre, Ákos kinyitotta Tündéék lakását:

- Parancsoljanak, rendezkedjenek be! Készítsen Judit néni valami harapnivalót?

Mind a ketten élénken tiltakoztak.

- Ha felébrednek, bennünket megtalálnak a földszinten. Jöhetnek a csigalépcsőn, az közvetlenül a nappaliba hozza önöket - majd látva a meglepett tekintetüket, elmosolyodott. - Ha jól érzik magukat, itt maradhatnak a velencei útig - fűzte hozzá.

Szóhoz sem jutottak. Ákos magukra hagyta őket. Zoli meghiúsítottan ölelte magához a nejét.

- Te érted ezt? Szerinted hol a csudában vagyunk?

- Gabesz esküvőjén voltunk Ventiék lakrészében, de hogy nem itt, arra mérget veszek.

Tanácsstalanul körülnézett, megpillantott az asztalon egy kék borítékot.

- Lehet, hogy mindjárt okosabbak leszünk? - indult az asztalhoz, Emesét ölelésében tartva.

„Sziasztok!

Legyetek üdvözölve otthonunkban, Ligetgyöngyén, a Bükk-hegység legcsodálatosabb részén! A hétvégén „sajnálattokra” - vagy mégsem - nélkülözni lesztek kénytelenek szerény személyünket. Érezzétek magatokat otthon! Romantikus együttléteteket fűszerezzétek a ház felfedezésével! Remek szórakozásban lesz részetek. Tegyétek feledhetlenné ott-tartózkodásotokat a tetőterasz nyújtotta romantikázással. Meglátod, Zlotyi, mennyi varázslat nyári éjszakán a csillagos ég alatt gyönyörködni az imádott hölgy csillogó szemeiben. Ha netán egymásra unnátok és kiruccanni támadna kedvetek, a kocsipapírjait megtaláljátok a fehér szekrény felső fiókjában. Éljetek bátran az anyósokamék felülmúlhatatlan vendégszeretetével! Biztosra veszem, hogy Judit anyu ízvarázsai benneteket is elkápráztat.

Kellemes időtöltést, vasárnap este érkezünk haza!

Venti”

- Háát... még ilyet...! - nyögte ki Zoli. - Kicsi tündér virágszálam, hogy mi milyen szerencsések vagyunk!

- Hogy Venti szavaival éljek: „csodával határos” módon. Esküszöm, ámulatból bámulatba ejt a mai éjszaka.

HUSZADIK FEJEZET AZ ÚJ OTTHON

1.

A nagy család Tündéék nappalijában várta haza a professzort és Kingát. Végre csengettek, Ákos ment kaput nyitni.

- Üdvözöllek, professzor úr! - mosolygott az ősz férfire.

- Szia, Ákoskám. Sajnos letelt a szabadság, hazahoztam Kingillát. Hogy van Tündike, reggel nem hívott Levente - magyarázta, miközben mentek fel a lépcsőkön.

- Közérzetileg talán jól, de a nagylegény nagyon nem akar már bent lenni. Épp azon tanakodtunk, felkerekedünk és Szőlőkertesen várjuk be az időt. Ott mégis csak a közeledben vagyunk - mondta, majd Kingát nézte: - Veled mi van, prücsök? Miért vágsz ilyen ijedt arcot? Jó, hogy hazajöttél, hiányzol mindenkinek - simogatta meg a haját.

- Azért ijedtem meg, mert a mi kapunkon hiába csöngettünk, nem jött ki senki, és azt hittem, mindenki elment.

- Itt van nálunk mindenki. Sok változás történt, amíg nyaraltál. Szaladj, angyalkám, Eszter néni a nappaliban van, nagyon vár téged.

Kinga a professzort nézte, majd megsimogatta a kezét:

- Bocsánat, nagypapikám, ugye nem haragszol, ha egy kicsit odafutok Gabcsiékhoz?

- Menj csak, Kingillám! Mindjárt megyünk mi is utánad.

- Csókolom, Eszterke néni! - állt meg lihegve a néni előtt. - Jaj, de régen adhattam már puszit! - ölelte át szorosán a néni nyakát és puszilgatta.

- Milyen nagylány lettél, bogárkám! Alig ismerek rád! - ölelte magához könnyes szemmel.

- Apuci is ezt mondta, amikor meglátott - nézett a belépő professzorra, majd még egy puszit adott a néninek és már futott is Gáborhoz.

Az ölébe fészkelte magát, nyakába csimpaszkodva puszilta. Gábor meghatottan ölelte magához. Belefogott meséjébe és be nem állt a szája.

- Csakhogy végre itt vagy, kicsi törpikém! Rettenetesen hiányoztál! - puszilgatta.

- Te is nekem. Azért kellett hazahoznia a papinak, mert annyira régen ülhettem már az öledben, pedig el akartam mesélni neked, mennyi minden helyre elvitt engem a papi. Csak az volt a baj, hogy te nem voltál ott. Gabcsikám, azt mondta a papi, jövőre is elvisz, de ugye, akkor te is eljössz? Tudod, ha eljönnél, akkor sokáig maradhatnék a papinál.

- Ezt még majd megbeszéljük.

- Ez azt jelenti, hogy nem biztos, hogy eljössz?

- Tudod, hogy Andriska még picike, vele nem lehet olyan nagyon messze menni.

- De jövőre is az lesz még?

- Egy ilyen hosszú úthoz igen.

- Jaj, de kár! Pedig azt hittem - szontyolodott el.

- Addigra nagyobb leszel már és jobban meg fogod érteni.

A professzor elgondolkodva nézte a csillogó szemmel csacsogó kislányt. Majd miután mindenkit üdvözölt, Tünde erősen hullámozó hasát nézte. Kedvesen rámosolygott:

- Tündikém, gyere velem! Amint látom, igencsak készülődik kifelé a keresztfiam - mondta a szobájukban és elsietett bemosakodni, amikor elhagyták a nappalit.

- Ne legyél ennyire megijedve, kincsem! - simogatta részvétellel Levente.

- Félek a vizsgálatától, így is feszül mindenem.

- Ne félj, igyekszem óvatos lenni. Ejha! Gyorsabban fog menni, mint gondoltam. Megpróbálok mentőhelikoptert szerezni. Pár óra és túl vagy mindenem - rohant ki a szobából.

- Szent ég! Azt hittem, van még pár napom - nézett ijedten Leventére.

- Jobb így, előbb túlleszünk a nehezen. Próbálgat megnyugodni, angyalkám! Az energiára szükség lesz.

- Bocsáss meg, tudom, nehéz engem elviselned. A nyugtatóssággal, idegességemmel lassan az agyadra megyek, de nem tudom leküzdeni a félelmem.

- Nyugi, Tündikém! Idegességre semmi ok. Erős a kislegény, segíteni fog neked, egy-kettőre kibújik, majd meglátod - nyugtatta az utolsó szavakat elkapva a professzor. - Húsz percen belül itt a gép. Levikém, vidd ki az összekészített bőröndöt a parkba, Tündikét én kísérem ki.

Levente megpuszilta, megsimogatta Tündét és kisietett a szobából.

- Nem akarlak ámítani, minden új életért meg kell szenvedni, de biztos vagyok benne, gyorsan túlesel a legnehezebbjén. Meglátod, amint kint lesz Márk, a hasadra teszem őt, elfelejted az egészséget. Most az a fontos, minden apró változást jelezz! - fogta meg Tünde kezét bátorítóan, majd rámosolygott: - Remélem, nem pilóta készül kifelé, de ha mégis, hát akkor röptében látja meg a napvilágot. Aggodalomra nincs okod, mindenre fel vagyok készülve.

Tünde fájdalmasan feljajdult.

- Ez már az első próbálkozása Márknak. Amint hallom, megérkezett a gép, gyere kicsim, kimegyünk.

Jól sejtette, mire kiértek, készenlétben állt a hordágy, amin felvitték Tündét. Levente mellé ült, a kezét fogta.

- Lélegezz mélyen, drága, lazíts! Úgy, ahogy a kismamatornán gyakoroltátok - beszélt hozzá nyugodt hangon.

- Szeretném, de nem megy. Úgy érzem, szétszakadok - sóhajtott, amikor az első görcsök csillapodtak.

Perceken belül repültek a főváros felé. Levente szeme sarkában könny csillant meg, amint neje fájdalmas arcát nézte. A professzor megnyugodott, amikor végre Pest fölé értek, már biztos volt benne, beérnek a kórházba. Egyenesen a szülőszobába mentek. Kiadta az utasítást, Tündét minél előbb készítsék elő. Amíg a professzor bemosakodott, Levente felsegítette őt a vizsgáló asztalra.

- Jól van, kicsim, köszönöm a türelmed. Erőteljesen nyomul a babuci - mondta a professzor, majd a mádámkára nézett: - Nem lesz előkészület, a nagy legény megunta a bentlétet, pár perc és kint van. Tündikém, amint jön a fájás, nyomj erőteljesen, segítsünk a türelmetlen angyalkának.

Tünde csak a szemével bólintott, miközben Levente kezét szorongatta. Majd feljajdult.

- Levikém, ültess fel Tündikét és tartsd jó erősen, kisfiam! Tündikém, nyomd... nyomd... nyomd, drága! Rendben van, meglátod egy-két nyomás és kint van az én drága keresztfiam.

Épphogy meg tudott kicsit pihenni, ismét jött a fájás. Levente átkarolta és amennyire tudta, segítette Tündét. Minden nyomásnál közelebb vitte térdéhez a felső testét.

- Drága, kicsike életem, már csak egy nyomás... már látom a fiunk feje búbját - mondta izgalommal és részvéttel Levente.

- Ó, istenkém segíts! - jajdult fel ismét fájdalmasan Tünde.

Épphogy nyomott egy erőteljeset, Márk megérkezett a külvilágra.

- Fektesd vissza Tündikét, gyere, emeld ki a nagylegényt!

Levente figyelte a professzor mozdulatát, hogy fogja meg és emelje a pici fiát. Ügyes mozdulattal emelte a levegőbe, hogy a neje is láthassa. Márk hunyorgott párat a nagy fényességtől, majd a nagy hőstett arckifejezésével nézett körül, mintha csak azt mondta volna: - Na fiúk, itt vagytok, történt valami? - Mindenki felnevetett, még Levente is elmosolyodott.

- Profpapa, miért nem sír fel? - kérdezte Tünde elgyötört, gyenge hangon.

- Esze ágában sincs sírni. Boldogan jött közénk, hiszen csupa szerető szív várja, veszi őt körül. Különben is megmondtam előre, nagy csibész növekedik odabent - nevetett még mindig a professzor.

- Huszonöt éve segítem világra az újszülötteket, de ilyet eddig még soha nem tapasztaltam - mondta a mádámka, miközben elkötötte a köldökszinórt.

- Mert most segítette világra először az én keresztfiamat - simogatta meg a kis újszülöttet, aki békésen feküdt anyuci hasán és nagyokat cuppogott.

- Szó, ami szó - bólintott nevetve a mádámka.

- Szia, anyuci, apuci drága kincse! Köszönöm, hogy ilyen ügyesen segítettél nekünk! - tette kezét a kicsire Tünde.

- Bizony-bizony, hősök vagytok mindketten - hajolt hozzájuk elérzékenyülve Levente.

- Kicsit el kell vigyelek, te édes csodababa. Meg kell fürödni, fel kell öltözködni, így nem illik társaságban mutatkozni - vette el nevetve Tünde hasáról.

Most mutatta meg, mekkora hangerővel tud ő sírni, ha ellene cselekednek.

- Nos, Tündikém, meg vagy elégedve a fiatok hangerejével? - nevetett ismét a professzor.

- Nem adunk okot elégedetlenkedésre - mosolyodott el már ő is.

- Nem tehetünk mást, különben még szégyent hoz a fejünkre, hogy elhanyagoljuk őt - nevette el magát Levente is.

Megszűnt minden kommunikálás, Márk uralta hangerejével környezetét. Miután rendbe tette őt a mádámka, kénytelen volt visszaadni anyucinak, hogy megbeszélhessék a további teendőket.

- Jól van, kicsi életkém, jól van, itt van anyuci, apuci - simogatta Tünde.

Levente boldogságtól csillogó tekintettel csókolta meg Tündét és miközben a kisfiát simogatta, meghatott hangon beszélt:

- Köszönöm, drága, a csodálatosan szép, hős fiunkat! Édesen bátor és ügyes voltál.

- Azok voltunk mindketten, ugye drága kincse anyucinak, apucinak? - paskolta meg gyengédén a kicsi arcát.

A kicsi csöppség békésen szuszogott, majd nagyokat cuppantott.

- Tudom, nem fog tetszeni, de muszáj téged kicsit elrabolnom, hogy a doktor bácsi megvizsgálhasson, olyan egészséges vagy-e, mint amilyennek mutatod magadat.

Majd Tündéékre nézve folytatta:

- Meg kell kapnia az első szurit és hozom őt vissza.

Márk, mintha értette volna, keservesen nyöszörgött. Amint elemelte őt a mádámka, ha lehet, még nagyobb hangerővel adta tudtul, hagyják őt békén, anyucinál akar lenni. Felverte a kórház csendjét, amerre vitték. Tündéék jó ideig hallották a sírását, majd egyszer csak csönd lett, de nem hozták őt vissza. Mivel a professzor sem jelentkezett, Levente kiment megnézni, mi történt. Nevetve jött vissza:

- Semmi gáz, kincsem, miután jól beteázott őurasága, bevágta a szundit. Nem akarják, hogy felébredjen, azért nem kapjuk őt vissza.

- Nekünk meddig kell itt lennünk?

- Azt mondta profpapa, amíg hasidon van a homokzsák. Ha tudsz, próbálj meg te is aludni.

- Nem vagyok álmos, sőt, talán már fáradt sem.

- Kimondhatatlanul büszke vagyok rád, és szavakba nem tudom foglalni, milyen boldogságot érzek, én kicsi hősöm!

- Örülök, hogy nekem ilyen könnyen ment. Mekkora babánk van? Nem is hallottam az adatait.

- Hogy precíz legyek, négyezer-száz gramm és ötvenhat centiméter. Hatalmas baba.

- Atya ég! Ki fog lógni a pólyából.

- Mit neki pólya! Őkelme kihagyta azt a lekötözött korszakot, ő mozogni, rugdalózni akar - nevetett Levente.

- Na hiszen, birkózhatunk majd vele, ha tisztába akarjuk tenni.

- Ha csak ki nem jelenti, nem akarok pelusba lenni, ide nekem a bilikémet, de gyorsan!

- Milyen egyszerű is lenne - nevetett Tünde.

Úgy elbeszélgették az időt, meglepetten nézték az ajtóban megjelent professzort.

- Tündikém, átvitetlek a külön kórterembe. Márk már ott vár benneteket.

- Egészséges baba?

- Ó, mint a makk! Olyan a másik három újszülött között, mintha legalább két hónapos lenne.

2.

Levente ült Tünde ágya szélén és elmélázva nézte hol Tündét, hol a békésen szuszogó kisfiát. Majd elmosolyodva szólalt meg:

- Még egyszer és ezerszer köszönöm meg, hogy apává lehettem általad - simogatta Tünde arcát.

- Bizony, van is ám mit, hiszen közös a produkció - nevetett Tünde -, az ilyesmi egyedül nem megy. Hallottál róla valamit?
 - Valami keveset talán. Azért örülök, így legalább ránk is szükség van.
 - Ne tessék elbagatellizálni a dolgokat, az emberi faj nem tartozik az önmegtermékenyítők közé.
 - Örülök, hogy olyan jól vagy, már tréfálkozni is van kedved.
 - Igazad volt reggel, jó, hogy túl vagyunk a rettegett szülésen, mert majdnem elfelejtettem, milyen lehet jól érezni magamat. De igaza volt profpapának is, fájások közben, amikor úgy éreztem, szanaszét szakadok, ellenségemnek tekintettem volna azt, aki meg merte volna kérdezni tőlem, lesz-e tesókája Márknak. Már biztos vagyok benne, lesz.
 - Én nem estem még túl a kritikus fázison, és gondolni sem tudok ilyesmire.
 - Lásd, milyen nagylelkű vagyok, kapsz tőlem fél év gondolkodási időt - nevetett Tünde.
 - Ha a nem mellett voksolok, nekem le is út, fel is út?
 - Nem úszod meg olyan könnyen. Akkor jön a meggyőzőési szakasz, amikor is különböző fázisoknak foglak kitenni - huncutkodott tovább.
 - Azt hiszem, jobb lesz, ha a témát nem firtatom tovább, nem szeretnék rettegésben élni - puszilta meg nevetve.
 - Szerintem is ez az okosabb megoldás.
 - Miért provokálsz? Udvarlok én neked, kényeztetlek enélkül is.
 - Igaz, de mosolyt csak így csalhatok az arcodra.
 - Nem tagadhatom, élénken él bennem a fájdalomtól elgyötört arcocskád, ami elveszi a mosolyoghatnékomat. Behívom anyukádékat, alig várják, hogy láthassanak benneteket.
- Judit Tünde mellé ült. Ákos szótlanul állt az ágy végénél. Büszkén nézte a lányát.
- Gratulálok, drága kislányom! Hihetetlen boldogság benneteket ilyen remek színben látni. A folyosón átéltem a huszonhárom és fél évvel ezelőtti kínjaimat. Szerencsére neked a nehéznek tűnő órák perceké zsugorodtak, így sok-sok fájdalomtól szabadultál meg.
 - Csak megerősíthetem apukádat. Szörnyű volt az utolsó pár nap. Tényleg isteni szerencse, hogy ekkora baba minden komplikáció nélkül bújt ki.
 - Mesélte profpapa, hogy jött a világra a kis hős legény? - kérdezte nevetve Tünde.
 - Mesélte, és képzeld el, a mádámka felvételeket készített rólatok. A negatívok máris nálunk vannak, amint hazamegyünk, előhívja őket Ádi.
 - Atya ég! Ez meg hogy jutott eszébe szülés közben?
 - Állítólag minden szülést megörökít, de csak az örömtelieket ajánlja fel a szülőknek.
 - Mi nem is tudtunk az egésztől - jegyezte meg Levente.
 - Nem, mert amikor kihozták Márkot megmutatni, észrevettem a zsebében a fényképezőgépet, és elcsodálkoztam. Így árulta el a meglepetést - mondta Ákos.
 - Látom, kicsim, fáradt, álmos vagy. Aludj, édesem. Mi is hazamegyünk kicsit pihenni apuval, délután jövünk hozzád. Mit hozzak neked?
 - Jó szívvel csak a madártejre tudok gondolni.

- Rendben, hozok azt is, de hozok husilevest is. Sok-sok folyadékot kell fogyasztanod, nem éheztesd a nagyfiadat.

- Nem fogom. Oké, hozz, majd megbirkózom vele.

Miután becsukták maguk után az ajtót, Levente is lefekvéshez készülődött. Már majdnem elaludt, amikor nyílt az ajtó. A professzor jött be hozzájuk.

- Szia, profpapa - ült fel. - Épp most aludt el Tündike.

- Szia, Levikém. Jól van a két kis hős?

- Nagy öröömre, jól, Tündikének még tréfálkozni is volt kedve.

- Na, hála Istennek! Ha felébred, próbáljon meg felkelni. Nem lesz könnyű, de muszáj mozognia, nehogy összenövéske keletkezzenek a szervezetében.

- Rendben, ösztönözni fogom őt. A szoptatással van gondja, Márk hiába gyötri, a cicikéből nem jön tejcse.

- Nem csoda, kimerült a szervezete, idő kell hozzá, hogy tej termelődjön. Igyon sok-sok folyadékot. Főleg táplálót. Eleinte biztosan hányingere lesz, de biztasd, próbálkozzon többször. Amíg nem indul be nála a tejképződés, három óránként elviszi a babát a szülésznővére megetetni, megmérni.

- Na, ha semmi, ez biztosan inspirálja majd rá, hogy ne csak a madártejeket akarja enni, hanem a husilevest is, amit délután hoz neki Judit anyu. Hány napig kell a szülés után itt tartózkodni?

- Ha nem lesz komplikáció, négy nap múlva mehetnek haza.

- Profpapa is velünk jön?

- Sajnos nekem maradnom kell. Bár egy héttel előbb szólított hadba a kis Márk, már megkaptam a feladataimat. Sebj, a karácsonyt szeretném úgyis Ligetgyöngyén tölteni. Mit gondolsz, láthatom addig Kingillát?

- András bácsi jár hozzánk, nem tudom, Kingit akarják-e Pestre hozni. Mindenesetre említést teszek az óhajodról Gabesznek.

- Kár, nagy kár, de megértem, ha távol tartják őt innen. Te hogy vagy, nem viselt meg nagyon a dolog?

- Azzal nem dicsekedhetek, de szerencsére nem sokáig tartott. Kezdek megnyugodni, a nagy-nagy boldogságom segítségemre van ebben.

- Örülök, hogy jól vagytok, megyek tovább, de ha bármi gond van, gyere vagy csengess!

- Úgy lesz. Nagyon köszönünk mindent!

- Értetek, a keresztfiamért tettem, nincs mit köszönnöd.

Tünde attól való félelmében, hogy más tejét kapja a kisfia, nekilátott az evésnek. Eleinte nehezen ment, de sikerrel járt. A teje másnapra beindult. Napról-napra jobban érezte magát. Kezdetben a szobában, másnap már a folyosón sétálgatott. Harmadnap a kórház kertjébe is lemerészkedett Leventével, amíg Márk aludt.

Negyedik nap csomagoltak. Ákosékkal úgy volt megbeszélve, ebéd után jönnek értük. Félig volt a bőrdő, amikor halkan kopogtak.

- Nyitva van - szólta ki Levente.

Meglepetésükre Beáta jött be Ádámmal. Bea azonnal a kiságyhoz ment, Márkot nézte.

- Fel szabad venni?
- Hát persze, imádja a kis csibész, ha ölben lehet - mondta Tünde.
- Tényleg teljesen jól vagy, hogy hazakészülödtök? - nézte Ádám Tündét.
- Igen. Persze díjbirkózásra még nem vállalkoznék, de egyébként minden oké. Bea, te hogy állsz? Mit mond profpapa?
- Nincs semmi gond, jól fejlettek az ikrek. Profpapa szerint három hét, és megmozdulnak, csak akkor azt nem értem, én mit érzek? Igaz, Ádi kezét hiába teszem a hasamra, de nekem szent meggyőződése, hogy mocorognak.
- Én is így voltam, de anyu is, profpapa is azt mondta, a belső szervek rendeződése, a gyorsabb bélműködés téveszt meg. Meddig maradtok Pesten?
- Veletek akartunk hazamenni, de ha már itt vagyunk, szeretnék Gyurival találkozni. Jelenleg valahol vidéken van, így egy napot maradunk még - válaszolt Ádám.

Újból kopogtak.

- Ejha, mi ez a forgalom? - ment Levente ajtót nyitni.

Egy hadsereg állt az ajtó előtt: Erdős Norbi, Rábai Gergő, Radó Zoli a nejeikkel.

- Szia, Venti! Bemenni ennyien nem akarunk, kijöttök Tündikével és a babával?

- Hát persze, egy kicsi türelem, és jövünk.

Beáta és Ádám azzal köszöntek el, másnap, vagy a következőn átmennek hozzájuk Ligetgyöngyén. Miután elmentek, a kis Márk járt kézről kézre, amíg rá nem unt és vissza nem kéredezkedett anyucihoz. Úgy röpködtek a kérdések, alig győztek válaszolni rájuk. A nagy csevegésnek Márk éhsége vetett véget. Ellentmondást nem tűrően zendített rá a sírásra. Sorra nyíltak a kórtermek, orvosi szobák, vajon mi történt? A barátok kénytelenek voltak elkészönni.

3.

Ebéd után a csomagolást Judit segítette befejezni. Ákos és Levente vittek le mindent a kocsiba. Levente meglepetten nézte, apósa milyen fejedelmi helyet talált ki a kis Márknak.

- Ezt a picike bölcsőutánzatot úgy vettétek?

- Csináltattuk. Az anyósod alaposan kibélelte plédokkal, pólyával, úgyhogy csuda klassz helye lesz benne az unokámnak. Amint látod, úgy szereltem fel a két első ülés hátuljára, hogy csak a középső ülést foglalja el, nektek is kényelmes helyetek lesz. Gyere, menjünk fel Tündikééért.

A nagylegénynek valóban fejedelmi helye volt. Utazás közben egyszer kellett megállni tisztába tenni őt, megszoztatni. Amint lekerült róla a tele pelus, felsikított. Élvezte, hogy szabadon rugdalózhat. Hevesen kapálózott, dobálta magát. Az már nem tetszett neki, amikor Levente alá tette a tiszta pelust és be akarta csomagolni. Pisilője azonnal égnek merevedett. Szökőkútként ontotta az újabb pisi adagot. Sikerült lepisilnie az apuci pólóját, mire kitört a nevetés.

- Ügyes vagy, kis csibész! Most aztán kezdhettek mindent előlről - paskolta meg a kisfia popsját.

Az igazi harc a gumibugyi ráadásakor folyt apa és fia között. Levente beleizzadt a lehetetlennek tűnő műveletbe. Ezzel nem ért véget a tortúra. Tünde megszoptatta, büfiztette. Le akarták tenni aludni, de Márk nem így gondolta. Hatalmasakat cuppogott. Tünde teával kínálta. Szívott belőle két tekintélyes kortyot és két kézzel kapkodott az anyuci didije után. Ezzel ismét nevetést váltott ki a nagyszüleiből, szüleiből.

- Mit csinálsz, hé, kis ördögpalánta! Nem gondolod, hogy korai még? - kacagott Levente.
- Mire érvényesíteni tudjuk vele szemben az akaratunkat, jó kondiba hoz bennünket a kis harcos legény.
- Még nincs egy hetes, de kétséget kizáróan adja tudtunkra, ökelme férfiből van - csiklandozta meg Levente.
- Most aludni fog, Márk úrfi, majd utána kaphat ismét cicikét - ölelte magához Tünde és addig puszilgatta, ringatta, amíg le nem csukta az apucitól örökölt szép barna szemeit.

*

Ligetgyöngyén, a parkban várta őket mindenki, kicsitől nagyig. Márk azonban itt is magára vonta szülei figyelmét. Kis öklét szájába gyömöszölve keserves sírást rendezett.

- Amint látom, a kis trónörökös megéhezett, etessétek meg és gyertek le hozzánk.

Tünde és Levente ámulatból bámulatba esett, amikor beléptek a lakásukba. Amíg távol voltak, az alsó és felső szint teljesen átalakult. Miután Márk jóllakott és elaludt, körbesétálták lakrészüket. Elsőként a két helyiségből álló gyerekszoba tűnt fel nekik.

- Velem beszélte meg Ákos apu, hogy a lomtárat egybenytja a nappalival, de hogy ez ilyen klassz lesz, arra nem gondoltam.
- Remek! Így dolgozatjavítás közben is felügyelet alatt lesz a kis hősünk - nézte Tünde elragadtatással.

Majdnem felsikított örömeiben, amikor a nappaliban meglátta a kicserélt bútorzatot, szőnyegeket, tapétát.

- Atyaisten! Ezt nem hiszem el!
- Tetszik, kincsem? - kérdezte Levente meghatottan.
- Gyönyörű, csodálatos! - nézett rá könnybe lábadt szemmel.
- Édes vagy. Ugye megígértem neked, amikor Beáéknál először voltunk, ha lesz saját otthonunk, a mi nappalinkat is hasonlóan fogjuk berendezni.
- Mikor foglalkoztál ennyi mindennel, édesem?
- Minden szabad percet kihasználtam. A bútorokat szakember készítette, oda apukád járkált. A szőnyeget, tapétát és bútorhuzatot katalógusból néztem ki és rendeltem meg.
- Sokkal barátságosabb a tapéta alapszíne, mint Beáéknál a kék. A sárga árnyalat azt az érzést kelti az emberben, mintha állandóan sütné a nap. Ráadásul sokkal jobban érvényesül a kék bársony huzat és a szőnyeg - nézett elismeréssel Leventére. - Jaj, és a középről kiinduló, egyre növekvő szőnyegminta istenien tágítja a térhatást.

A csigalépcsőn mentek fel az emeletre, ahol Ákos megváltoztatta az egész emelet arculatát.

- Ejha! Ezzel nekem is barátkoznom kell, erről semmit nem szólt apukád. Nézd, az előszobába nyíló ajtókat a nappali kivételével mind megszüntette.
- Igen, csak most már arra leszek kíváncsi, mi okból nyílik egyedül a nappali a lépcsőházra.

Levente kiment, körülnézett, csodálkozva fedezte fel az újonnan odakerült két szemközti ajtót. Bement a jobboldalin, a szobákon át visszajutott a nappaliba. Tünde meglepetten nézett rá, hogy került onnan vissza. Ekkor ismét eltűnt, ezúttal a baloldali ajtón ment vissza hozzá.

- Isteni! Ákos apu a használaton kívüli helyiségeket egybenyitotta a szobákkal, így két teljesen különálló lakrészünk lesz, ahol csak a nappali a közös. Mindkét részben fürdőszoba van.

- Na, ezt én is megsasolom - indult körbe most Tünde. - Levikém, nézd, ezt nem fedezted fel!

- Csakugyan, a szobákból nyílnak a már nem is előszobák, hanem gardrób, hiszen körbe vannak építve szekrénnel - sietett át a túloldalra megnézni, ugyanúgy van-e.

Tünde megállt a nappaliban, akkor vette észre a park felőli ajtóra szerelt táblát: „Vissza a múltba!” - olvasta meglepetten, majd a férjére nézett:

- Ez a te találmányod! - ölelte át meghatottan.

- Igen. Ez a lakrész a múltunkat őrzi - puszilta meg. - Nézd meg a szobákat.

Tünde örömmel fedezte fel egyikben Levente pesti szobájának bútortárat, másikban a sajátját. Ákosék elhozták Szőlőkeresről az egész berendezést.

Gyönyörködésüket Márk eget-földet rázó sírása szakította félbe.

- Hát attól nem kell tartanunk, hogy ne hallanánk meg őuraságát bárhol a házban - indult le nevetve Tünde Leventével.

- Jó, hogy jöttök, kész a vacsora - fogadta őket Judit.

- Ó, apukám, anyukám, hogy köszönjük meg nektek a hatalmas meglepetést?

- Tetszik? - kérdezte Ákos mosolyogva.

- Hogy tetszik-e? Szóhoz sem tudunk jutni a csodálkozástól.

- Beszélgetünk még róla, de gyertek, mert kihűl a vacsora - sürgette őket Judit.

- Megyünk mindjárt, csak lerendezem a nagylegényt, addig úgysem enged enni bennünket.

- Már csak etetned kell, a többi leharcoltuk egymással - nevetett Judit.

Vacsora után elköszöntek, hogy pihenhessenek, amíg Márk úrfi ki nem követeli magának őket. Fürdés után Tünde Levente mellé bújva szólalt meg:

- Meglepődtem, amikor fürdés után a tükörben láttam, milyen különös tekintettel mértél végig. Nagyon eldeformálódtam?

- Dehogy, sőt nagyon tetszik a változás. A törekeny, karcsú alakod gyönyörűen megnőiesedett.

- Most derül ki, hogy eddig nem is tetszettem neked.

- Valóban. Mindig más lány után vágyakoztam. Ugye, te is így emlékszel?

- Nem, de árulkodó a gyönyörködő tekinteted.

- Nem tagadom, hiába is tenném, élvezem, hogy nem kell attól tartanom, összeroppansz a káromban. Izgalmas végiggondolnom, mellettem váltál kislányból nagylánnyá, majd a sejtjeim által nővé. És drága Borbíróné Kékesi Tünde, általam váltál ideálomból a női ideálommá. Olyan feldolgozhatatlanul boldog érzés apukának, szülőnek lenni!

- Annyi különbséggel osztozom a rajongó megjegyzésedben, anyukának legalább olyan. Mától kezünkben van a kicsi fiunk sorsa. Tőlünk függ, milyen felnőtté válik. Eleinte ijesztő volt a felismerés, már csak boldogságot érzek, ha rá gondolok.

- Rendkívül büszke vagyok rád! Az jár a fejemben, mint mindenben, a bajban is te vagy az erősebb. Hatalmas kitartással csináltad végig úgy a borzalmas januári éjszakát, mint ahogy a kisfiunkat hoztad világra.

- Na-na, a szüléstől rettegtem, nem kicsit. Igaz, a fájdalmat nehezen tűröm, de nagyobb volt bennem a félelem, hogy Márknak baja esik. Jó, hogy vége. Sokat fogytál mostanában.

- Az utóbbi hetekben rengeteget aggódtam értetek. Átgondolva az elmúlt másfél évet, meg kell állapítanom, annyi tragikus megpróbáltatást éltünk át, mint mások fél életük alatt. Most már ránk férne végre egy kis nyugalom.

VÉGE